ANTHONY GIDDENS

[Sosyoloji

] kırmızı (

Sosyoloji

Sosyoloji

Anthony Giddens

ISBN: 978-975-9169-41-X

SOSYOLOJİ / ANTHONY GIDDENS

1. Baskı: Kırmızı Yayınları, Eylül 2012

Genel Yayın Yönetmeni: Oktay Özdemir

Dizgi: Kırmızı Yayınları

Baskı ve Cilt:
Acar Basım ve Cilt San. Tic. A.Ş.
Beysan Cad. No: 26 Acar Binası
34524 Haramidere - Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 212 422 18 34 Fax: 0 212 422 18 04

© Kırmızı Yayınları, 2008, İstanbul
© Polity Press Ltd., Cambridge

Kırmızı Yayınları
Refik Saydam Cd. Akarca Sk. No: 41
Tepebaşı-Beyoğlu / İstanbul
Tel: 0 212 253 53 25
www.kirmiziyayinlari.com

Kırmızı Yayınları bir OPUS LTD. ŞTİ. kuruluşudur.

Sosyoloji

Anthony Giddens

Yayıma Hazırlayan

Cemal Güzel

Yayıncının notu:

1, 2, 5, 6, 18, 19. Bölümler ile Sözlük kısmını **Hüseyin Özel**;
3, 4. Bölümleri **Abdülkadir Sönmez**;
7, 20, 22. Bölümleri **Zeynep Mercan**;
8, 11, 12, 16, 21. Bölümleri **İsmail Yılmaz**;
9. Bölümü **Eren Rızvanoğlu**;
10. Bölümü **Mehmet Ali Sarı**;
13, 15. Bölümleri **Şebnem Pala Güzel**;
14. Bölümü **Eren Rızvanoğlu** ve **Mehmet Ali Sarı**;
17. Bölümü **Muttalip Özcan** çevirmiştir.

İçindekiler

1	Sosyoloji Nedir?	36
2	Küreselleşme ve Değişen Dünya	64
3	Sosyolojik Soru Sorma ve Cevaplama	106
4	Sosyolojide Kuramsal Düşünme	136
5	Toplumsal Etkileşim ve Günlük Yaşam	164
6	Toplumsallaşma, Yaşam Akışı ve Yaşlanma	198
7	Aileler ve Mahrem İlişkiler	242
8	Sağlık, Hastalık ve Engellilik	292
9	Tabakalaşma ve Sınıf	336
10	Yoksulluk, Toplumsal Dışlanma ve Refah	382
11	Küresel Eşitsizlik	428
12	Cinsellik ve Toplumsal Cinsiyet	478
13	Irk, Etniklik ve Göç	528
14	Modern Toplumda Din	576
15	Medya	628
16	Örgütler ve Ağlar	680
17	Eğitim	728
18	Çalışma ve Ekonomik Yaşam	788
19	Sapkınlık ve Suç	838
20	Siyasa, Hükümet ve Terörizm	888
21	Şehirler ve Kentsel Alanlar	942
22	Çevre ve Risk	988
Kaynakça		1023
Sözlük		1051
İndeks		1081

Ayrıntılı İçindekiler

1 Sosyoloji Nedir? 36
Sosyolojik bakış açısı 38
Sosyoloji uğraşısı 41
Sosyolojik düşüncenin gelişimi 42
Kuramlar ve kuramsal yaklaşımlar 42
İlk kuramcılar 44
Modern kuramsal yaklaşımlar 55
Sosyolojide kuramsal düşünce 59
Çözümleme düzeyleri: Mikrososyoloji ve Makrososyoloji 60
Sosyoloji yaşamımızda bize nasıl yardımcı olur 61
Özet 63
İnternet bağlantıları 63

2 Küreselleşme ve Değişen Dünya 64
Toplum türleri 67
Kaybolan dünya: Modernlik öncesi toplumlar ve kaderleri 67
Modern dünya: Sanayi toplumları 73
Küresel gelişme 75
Toplumsal değişme 77
Toplumsal değişme üzerindeki etkiler 79
Modern dönemde değişme 82
Küreselleşme 83
Küreselleşmeye katkıda bulunan etkenler 84
Küreselleşme tartışması 93
Küreselleşmenin etkileri 96
Sonuç: Küresel bir yönetim gereksinimi 102
Düşünme soruları 104
Ek kaynaklar 104
İnternet bağlantıları 105

3 Sosyolojik Soru Sorma ve Cevaplama 106
Sosyolojik sorular 109
Bilimsel yaklaşım 112
Araştırma süreci 113
Nedeni ve sonucu anlamak 116
Nedensellik ve birlikte değişme 116
Araştırma yöntemleri 120
Etnografya 120
Derleme 122
Deneyler 125
Yaşam öyküleri 125
Karşılaştırmalı araştırma 126
Karşılaştırmalı ve tarihsel araştırmayı birleştirme127
Gerçek dünyada araştırma: yöntemler, sorunlar ve tuzaklar 127
İnsan denekler ve ahlâki sorunlar 128
Sosyoloji sadece aşikar olanın yeniden ifade edilmesi mi? 129
Sosyolojinin etkisi 130
Özet 133
Düşünme soruları 134
Ek kaynaklar 134
İnternet bağlantıları 135

4 Sosyolojide Kuramsal Düşünme 136
Max Weber: Protestan Ahlakı 139
Dört kuramsal mesele 141
Yapı ve eylem 143
Uzlaşma ve çatışma 145
Toplumsal cinsiyet meselesi 147
Modern dünyanın biçimlenmesi 149
Yeni sosyolojik kuramlar 152
Postmodernizm 152
Michael Foucault 153
Dört çağdaş sosyolog 155
Jürgen Habermas: demokrasi ve kamusal alan 155
Ulrich Beck: küresel tehlike toplumu 156
Manuel Castells: ağ ekonomisi 158
Anthony Giddens: toplumsal dönüşlülük 159

Sonuçlar 161
Özet 161
Düşünme soruları 161
Ek kaynaklar 161
İnternet bağlantıları 162

5 Tolumsal Etkileşim ve Günlük Yaşam 164
Gündelik yaşamın incelenmesi 168
Sözel olmayan iletişim 169
"Yüz", jestler ve duygular 169
Sözel olmayan iletişim ve toplumsal cinsiyet 171
Etkileşimin toplumsal kuralları 172
Paylaşılan anlayışlar 173
Garfinkel'in deneyleri 174
"Etkileşimsel yıkıcılık" 175
Tepki haykırışları 177
Etkileşimde yüz, beden ve konuşma 178
Karşılaşmalar 178
İzlenim yönetimi 180
Kişisel uzam 184
Zaman ve uzamda etkileşim 186
Saat zamanı 186
Toplum yaşamı ve uzam ile zamanın düzenlenmesi 187
Kültürel ve tarihsel bakış açısından günlük yaşam 187
Gerçekliğin toplumsal olarak kurulması: sosyolojik tartışma 190
Siberuzayda toplumsal etkileşim 192
Sonuç: Yakınlık zorlanımı mı? 195
Özet 196
Düşünme soruları 197
Ek kaynaklar 197
İnternet bağlantıları 197

6 Toplumsallaşma, Yaşam Akışı ve Yaşlanma 198
Kültür, toplum ve çocuğun toplumsallaşması 201
Çocuk gelişimi kavramları 201
Toplumsallaşma eyleyenleri 204
Toplumsal cinsiyetin toplumsallaşması 208
Anne-baba ve yetişkinlerin tepkileri 208
Toplumsal cinsiyetin öğrenilmesi 209
Öykü kitapları ve televizyon 210
Cinsiyet ayrımı yapmadan çocuk yetiştirmenin güçlüğü 211
Sosyolojik tartışma 212
Yaşam akışı boyunca toplumsallaşma 215
Çocukluk 215
Yeni yetme 216
Genç yetişkinlik 217
Olgun yetişkinlik 217
Yaşlılık 218
Yaşlanma 218
Birleşik Krallık toplumunun grileşmesi 220
İnsanlar nasıl yaşlanır? 221
Yaşlanma: rakip sosyolojik açıklamalar 224
Birleşik Krallık'ta yaşlılığın özellikleri 226
Yaşlanmanın siyaseti 233
Dünya nüfusunun grileşmesi 237
Özet 240
Düşünme soruları 241
Ek kaynaklar 241
İnternet bağlantıları 241

7 Aileler ve Mahrem İlişkiler 242
Temel kavramlar 246
Tarihte aile 248
Aile yaşamının gelişimi 248
Hiç olmadığımız biçim: geleneksel aileyle ilgili söylenler 250
Dünya çapında aile örüntülerindeki değişimler 251
Birleşik Krallık'ta aileler ve mahrem ilişkiler 253
Topluca ıralayıcılar 253

Aile örüntülerinde gelişim ve çeşitlilik 254
Aile içi eşitsizlik 257
Mahrem ilişkide şiddet 260
Eviçi şiddet 261
Boşanma ve ayrılık 263
Aile yaşamıyla ilgili değişen tutumlar 269
Yeni eşleşikler ve üvey aileler 271
Evliliğin ve aile yaşamının geleneksel biçimlerinin seçenekleri 274
Aileye ve mahrem ilişkilere kavramsal bakışaçıları 279
İşlevselcilik 279
Feminist yaklaşımlar 280
Yeni bakışaçıları 281
Sonuç: Aile değerleriyle ilgili tartışma 286
Özet 289
Düşünme soruları 290
Ek kaynaklar 290
İnternet bağlantıları 291

8 Sağlık, Hastalık ve Engellilik 292
Beden sosyolojisi 294
Sağlığın ve hastalığın sosyolojisi 297
Sosyolojik bakış açılarından tıp 301
Değişen dünyada tıp ve sağlık 308
Sosyolojik bakış açılarından sağlık ve hastalık 309
Sağlığın toplumsal temeli 314
Sınıf ve sağlık 315
Toplumsal cinsiyet ve sağlık 319
Etniklik ve sağlık 322
Sağlık ve toplumsal uyum 323
Engellilik sosyolojisi 324
Bireysel engellilik modeli 325
Toplumsal engellilik modeli 325
Birleşik Krallık'ta ve dünyada engellilik 331
Özet 334
Düşünme soruları 335
Ek kaynaklar 335
İnternet bağlantıları 335

9 Tabakalaşma ve Sınıf 336
Tabakalaşma dizgeleri 340
Kölelik 341
Kast 341
Mülk 343
Sınıf 344
Sınıf ve tabakalaşma kuramları 345
Karl Marx'ın kuramı 345
Max Weber'in kuramı 346
Erik Olin Wright'ın sınıf kuramı 348
Sınıfı Ölçmek 349
John Goldthorpe: sınıf ve meslek 350
Golydthorpe'un sınıf şemasının değerlendirilmesi 352
Bugünkü Batı toplumunda toplumsal sınıf ayrımları 354
Üst sınıf sorunu 354
Orta sınıf 358
İşçi sınıfının değişen yapısı 359
Altsınıf mı? 361
Sınıf ve yaşam tarzı 366
Toplumsal cinsiyet ve tabakalaşma 368
Toplumsal hareketlilik 372
Karşılaştırmalı hareketlilik incelemeleri 372
Aşağı doğru hareketlilik 374
Britanya'da toplumsal hareketlilik 375
Britanya bir meritokrasi midir? 377
Sonuç: sınıfın önemi 377
Özet 378
Düşünme soruları 380
Ek kaynaklar 380
İnternet bağlantıları 381

10 Yoksulluk, Toplumsal Dışlanma ve Refah 382
Yoksulluk 385
Yoksulluk nedir? 385
Yoksulluğu ölçmek 387
Kimler Yoksuldur? 392

Yoksulluğu açıklamak 397
Yoksulluk ve toplumsal hareketlilik 399
Toplumsal dışlanma 402
Toplumsal dışlanma nedir? 402
Toplumsal dışlanma örnekleri 405
Suç ve toplumsal dışlanma 409
Refah Devleti 411
Refah devleti kavramları 411
Birleşik Krallık'ta refah devleti 413
Sonuç: değişen dünyada yoksulluk ve refah 423
Özet 425
Düşünme Soruları 426
Ek kaynaklar 426
İnternet bağlantıları 426

11 Küresel Eşitsizlik 428
Küresel Ekonomik Eşitsizlik 434
Yüksek gelirli ülkeler 636
Orta gelirli ülkeler 436
Düşük gelirli ülkeler 437
Küresel eşitsizlik artıyor mu? 438
Zengin ve Yoksul Ülkelerde Yaşam 440
Sağlık 440
Açlık, yetersiz beslenme ve kıtlık 441
Eğitim ve okuryazarlık 445
Yoksul Ülkeler Zenginleşebilir mi? 446
Kalkınma kuramları 451
Kalkınma kuramlarının değerlendirilmesi 459
Uluslararası örgütlerin rolü ve küresel eşitsizlik 460
Değişen bir dünyada küresel ekonomik eşitsizlik 462
Dünyadaki Nüfus Artışı 465
Nüfus çözümlemesi: demografi 466
Nüfus değişiminin dinamikleri 467
Malthusçuluk 468
Demografik geçiş 470
Değişimle ilgili beklentiler 471

Özet 476
Düşünme soruları 477
Ek kaynaklar 477
İnternet Bağlantıları 477

12 Cinsellik ve Toplumsal Cinsiyet 478
İnsan cinselliği 483
Biyoloji ve cinsel davranış 483
Cinsel davranış üzerindeki toplumsal etkiler 484
Cinsellik ve üreme teknolojileri 487
Batı kültüründe cinsellik 489
Cinsel yönelim 497
Cinsel yönelim doğuştan mıdır yoksa öğrenilir mi? 498
Eşcinselliğe yönelik tutumlar 501
Gay ve lezbiyen sivil haklar hareketi 502
Toplumsal cinsiyet 504
Toplumsal cinsiyet ve biyoloji: farklılıklar doğal mı? 505
Toplumsal cinsiyetin toplumsallaşması 506
Toplumsal cinsiyetin ve cinsiyetin toplumsal kuruluşu 508
Dişillikler, erillikler ve toplumsal cinsiyet arasındaki ilişkiler 509
Toplumsal cinsiyet eşitsizliğiyle ilgili bakış açıları 514
İşlevselci yaklaşımlar 515
Feminist yaklaşımlar 516
Sonuç: Toplumsal cinsiyet ve küreselleşme 524
Özet 526
Düşünme soruları 527
Ek kaynaklar 527
İnternet bağlantıları 527

13 Irk, Etniklik ve Göç 528
Ana kavramlar 533
Irk 533
Etniklik 535
Azınlık grupları 537
Ön yargı ve ayrımcılık 538
Irkçılık 540

Irkçılığın sosyolojik yorumları 542
Etnik bütünleşme ve çatışma 544
Etnik bütünleşme modelleri 544
Etnik çatışma 546
Birleşik Krallık'ta göç ve etnik farklılık 548
Göç 548
Etnik çeşitlilik 553
Etnik azınlıklar ve emek pazarı 555
İskan 560
Ceza hukuku sistemi 563
Kıta Avrupası'nda göçmenlik ve etnik ilişkiler 565
Göç ve Avrupa Birliği 566
Küresel Göç 568
Göç hareketleri 569
Küreselleşme ve göç 570
Küresel diasporalar 571
Sonuç 573
Özet 574
Düşünme soruları 574
Ek kaynaklar 575
İnternet bağlantıları 575

14 Modern Toplumda Din 577
Sosyoloji kuramları ve düşünceleri 580
Din üzerine sosyolojik çalışmalar 580
Din üzerine kuramlar 582
Gerçek dünya dinleri 588
Totemizm ve animizm 588
Yahudilik, Hıristiyanlık ve İslamiyet 589
Uzakdoğu dinleri 591
Dini örgütler 592
Hıristiyanlık, toplumsal cinsiyet ve cinsellik 598
Laikleşme ve dinsel diriliş 601
Laikleşme 601
Avrupa'da din 603
Birleşik Krallık'ta din 606

Laikleşmenin değerlendirilmesi 615
Köktendincilik 617
Özet 626
Düşünme soruları 627
Ek kaynaklar 627
İnternet bağlantıları 627

15 Medya 629
Geleneksel ve yeni medya 632
Geleneksel medya 632
Yeni medya 638
Medya üzerine kuramsal yaklaşımlar 644
İşlevselcilik 644
Çatışma kuramları 645
Yeni kuramlar 647
Önyargı ve medya: Glasgow Üniversitesi Araştırma Grubu 652
Televizyon Haberleri 652
İzleyiciler ve medyanın etkileri 654
İzleyici araştırmaları 654
Medyanın etkileri 656
Medyanın Denetimi 659
Siyasi denetim 659
Küresel medya ve demokrasi 664
Küresel çağda medya 665
Müzik 666
Sinema 668
Medyanın süper şirketleri 669
Medya emperyalizmi mi? 672
Direniş ve küresel medyanın alternatifleri 673
Sonuç 676
Özet 677
Düşünme soruları 678
Ek kaynaklar 678
İnternet bağlantıları 678

16 Örgütler ve Ağlar 681
Örgütler 683
Birer bürokrasi olarak örgütler 685
Örgütlerin fiziksel düzeni 693
Dünyayı saran örgütler 697
Ekonomik örgütler 701
Büroksarinin ötesi mi? 711
Örgütsel değişim: Japon modeli 711
Yönetimsel dönüşüm 713
Ağ çalışması 716
Örgütler ve ağlar yaşamımızı nasıl etkilerler? 720
Toplumsal sermaye: birbirine bağlayan bağlar 720
Tek başına bowling oynamak: toplumsal sermayenin çöküşüne örnek olabilir mi? 722
Sonuç 724
Özet 725
Düşünme soruları 727
Ek kaynaklar 727
İnternet bağlantıları 727

17 Eğitim 729
Eğitimin Önemi 732
Birleşik Krallıkta Eğitim 733
Kökenleri ve Gelişimi 734
Ortaöğretim ve Siyaset 736
Yükseköğretim 744
Britanya eğitim sistemine karşılaştırmalı bir bakış 749
Eşitsizlik ve Eğitim-Öğretim Kuramları 750
Ivan İllich: gizli müfredat 752
Basil Bernstein: dil kodları 756
Pierre Bourdieu: eğitim ve kültürel yeniden-üretim 758
Çalışmak için okumak: Paul Willis'in kültürel yeniden-üretim incelemesi 759
Eğitime postmodern yaklaşımlar 762
Eşitsizlik ve Eğitim 762
Okullarda toplumsal cinsiyet ve başarı 764
Eğitim ve etniklik769

IQ ve Eğitim 772
Eğitim ve Yeni İletişim Teknolojisi 778
Sınıfta teknoloji 778
E-üniversitelerin doğuşu mu? 781
Sonuç: eğitimin geleceği 783
Özet 785
Düşünme soruları 786
Ek kaynaklar 786
İnternet bağlantıları 786

18 Çalışma ve Ekonomik Yaşam 789
Çalışma nedir? karşılığı ödenen ve ödenmeyen çalışma 791
Çalışmanın düzenlenmesi 793
Taylorizm ve Fordizm 794
Taylorizm ve Fordizmin sınırları 796
İşin ve çalışmanın değişen doğası 797
Kadınlar ve çalışma 800
Post-Fordizm 811
Mesleki yapıdaki bugünkü eğilimler 815
İş güvencesizliği, işsizlik ve çalışmanın toplumsal önemi 824
Çalışmanın toplumsal anlamı 824
İş güvencesizliğindeki artış 826
İşsizlik 829
Sonuç: Kişiliğin aşınması mı? 834
Özet 836
Düşünme soruları 837
Ek kaynaklar 837
İnternet bağlantıları 837

19 Sapkınlık ve Suç 839
Temel Kavramlar 842
Suç ve sapkınlığın açıklaması: sosyoloji kuramları 844
İşlevselci kuramlar 844
Etkileşimci kuramlar 848
Çatışma kuramları: "yeni kriminoloji" 851

Kontrol kuramı 854
Kuramsal sonuçlar 858
Birleşik Krallık'ta suç örüntüleri 859
Suç ve suç istatistikleri 861
Suçlular ve kurbanları 863
Toplumsal cinsiyet ve suç 864
Gençlik ve suç 870
Beyaz yakalı suçları 872
Örgütlü suç 875
Siber suç 877
Hapishaneler: suça çözüm mü? 879
Sonuç: suç, sapkınlık ve toplumsal düzen 882
Özet 885
Düşünme soruları 886
Ek kaynaklar 887
İnternet bağlantıları 887

20 Siyasa, Hükümet ve Terörizm 889
Siyaset sosyolojisindeki temel kavramların ele alınması 892
Siyaset, hükümet ve devlet 892
Güç 893
Yetkecilik ve Demokrasi 896
Demokrasinin küresel yayılımı 899
Komünizmin çöküşü 899
Demokrasinin popülerliğini açıklamak 902
Demokrasinin başı dertte mi? 904
Küresel yönetim 906
Birleşik Krallık'ta parti siyasaları 909
Yeni İşçi Partisi 912
Siyasal ve toplumsal değişme 916
Küreselleşme ve toplumsal hareketler 916
Teknoloji ve toplumsal hareketler 919
Ulusçuluk ve ulus kuramları 920
Ulusçuluk ve modern toplum 921
Devletsiz uluslar 923
Ulusal azınlıklar ve Avrupa Birliği 924

Gelişmekte olan ülkelerde uluslar ve ulusçuluk 925
Ulusçuluk ve küreselleşme 926
Ulus devlet, ulusal kimlik ve küreselleşme 928
Terörizm 929
Terör ve terörizmin kökenleri 931
Eski ve yeni tarz terörizm 932
Terörizm ve savaş 938
Özet 939
Düşünme soruları 940
Ek kaynaklar 940
İnternet Bağlantıları 941

21 Şehirler ve Kentsel Alanlar 943
Kentliliğin kuramlaştırılması 944
Chicago okulu 945
Kentlilik ve yaratılmış çevre 950
Değerlendirme 953
Şehrin Gelişimi 954
Geleneksel toplumlarda şehirler 954
Sanayileşme ve kentleşme 955
Modern şehrin gelişimi 957
Britanya A.B.D.'deki yeni kentleşme eğilimleri 958
Şehirler ve küreselleşme 973
Küresel şehirler 974
Eşitsizlik ve küresel şehir 977
Küresel çağda yönetici şehirler 979
Sonuç: şehirler ve küresel yönetim 985
Özet 985
Düşünme soruları 986
Ek kaynaklar 987
İnternet bağlantıları 987

22 Çevre ve Risk 989
Sosyolojik bir konu olarak çevre 991
Ortak çevremiz 992
Büyümenin sınırları var mıdır? 993
Sürdürülebilir kalkınma 994
Tüketim, yoksulluk ve çevre 995
Tehditin kaynakları 997
Risk, teknoloji ve çevre 1005
Küresel ısınma 1006
Genetik olarak değiştirilmiş besinler 1012
Küresel 'risk toplumu' 1017
İleriye bakarken 1019
Özet 1021
Düşünme soruları 1022
Ek kaynaklar 1022
İnternet bağlantıları 1022

Kaynakça 1023
Sözlük 1051
İndeks 1081

Beşinci baskıya önsöz

Bu kitabın dördüncü baskısı, 11 Eylül 2002 olaylarından önce basılmıştı. Kitabın, çağdaş toplumsal dünyadaki çarpıcı değişmeler ile 11 Eylülün ardından gelen yıllara ayak uyduran beşinci basımı, önemli ölçüde yeni malzeme eklenerek, özenle gözden geçirildi ve yenilendi. Daha önceki baskılarda olduğu gibi, kitabı okunabilir ve eğlenceli yapmaya çalıştım; ama aynı zamanda da disiplinin en son durumunu dikkate alacak biçimde olmasına da uğraştım. Kitap şimdi, başka yeni konuların yanısıra, ilk kez küresel eşitsizlik, terörizm, yaşam süresi, yaşlanma ve engellilik konularındaki ayrıntılı tartışmaları içeriyor. Bu yeni altbölümleri, kitabın denenmiş ve sınanmış bölümleriyle bütünleştirerek, kitabın, sosyolojiye ilişkin olarak en son konuları içerdiği biçimindeki ününün korunmasına uğraştım.

Teşekkür

Bu kitabın hazırlanmasında yardımcı olan herkese teşekkürler. Daha önceki baskıyı okuyan pek çok kişi, yararlı ve rahatsız etmeyen yorumlar gönderdiler; onlara minnet borçluyum. Bu beşinci baskının hazırlanması, kitap üzerinde pek çok ayını harcayan Simon Griffiths'in etkin katılımı olmadan olanaksız olurdu. Kitabın her ne erdemi varsa, bunlardan benim kadar o da sorumludur. Gerçekten de ona büyük bir minnet duyuyorum.

Kitabın bölümlerinin müsveddelerini okuyan bütün akademisyenlere teşekkür etmeliyom. Bu insanlar tek tek teşekkür edemeyeceğim kadar çoklar; ancak onların yorumlarına değer biçmek olanaksız. Polity yayınlarında çalışan, özellikle aşağıdaki kişilere teşekkür etmeliyim. John Thompson, David Held, Gill Motley, Neil de Cort ve Breffni O'Connor. Emma Longstaff, başından sonuna kadar bütün projenin kesinlikle temel bir parçası oldu. O, birlikte çalışmak için mükemmel bir kişi. Sarah Dancy, metnin redaksiyonu konusunda muhteşem bir iş çıkardı; onun dikkatli, özenli ve yaratıcı çalışmasına minnet duyuyorum.

Son olarak, Alena Ledeneva'ya, tutarlı yardımları ve cesaretlendirmeleri için teşekkür etmeliyim.

Bu kitap Hakkında

Bu kitap, sosyolojinin çağcıl entelektüel kültür içinde temel bir rol oynadığı, toplum bilimleri içinde de merkezi bir yer tuttuğu inancıyla yazıldı. Bu beşinci baskıdaki amacım, öncekilerde olduğu gibi, bugün sosyologları ilgilendiren bütün temel konuların bir çözümlemesi ile bir ölçüde orijinalliği birleştiren bir kitap yazmak oldu. Kitap, aşırı derecede inceltilmiş kavramları ortaya atmaya çalışmıyor; yine de, disiplinin geldiği en son noktadan düşünceler ve bulgular kitabı yansıtıldı. Bunun partizan bir değerlendirme olmadığını umarım; sosyolojideki önemli bakış açılarını kapsamaya ve çağdaş araştırmaların önemli bulgularının hepsine, tarafsız bir biçimde olmasa da, yer vermeye çalıştım.

Önemli Temalar

Kitap, hepsi de çalışmaya ayırıcı bir nitelik vermeye yardımcı olan bir dizi temel tema halinde oluşturuldu. Ana temalardan birisi, değişim içindeki dünya temasıdır. Sosyoloji, Batının sanayileşiyor olan toplumsal düzeninin, daha önceki toplumların yaşam biçimlerinden uzaklaştıran dönüşümlerden doğmuştur. Bu değişmeler tarafından yaratılan dünya, sosyolojik çözümlemenin birincil ilgi alanıdır. Toplumsal değişmenin hızı artmayı sürdürdü; bugünlerde, en az onsekizinci ve ondokuzuncu yüzyıllarda gerçekleşenler kadar önemli olacak dönüşümlerin eşiğinde duruyor olmamız da olasıdır. Geçmişte ortaya çıkmış olan dönüşümlerin haritasını çıkarmak ve bugünlerde gerçekleşiyor olan önemli gelişme izleklerini anlayabilmek, sosyolojinin birincil sorumluluğudur.

Kitabın bir diğer ana teması, toplum yaşamının küreselleşmesidir. Sosyolojiye çok uzun bir süreden beri, toplumların bağımsız birimler olarak incelenebileceği görüşü egemen olmuştur. Ne ki, geçmişte bile, toplumlar hiçbir zaman yalıtılmış bir biçimde varolmadılar. Son zamanlarda, küresel bütünleşme süreçlerinde açık bir hızlanma görebiliyoruz. Bu, örneğin, dünya çapındaki uluslararası ticaretin gelişimine bakıldığında, açıktır. Küreselleşme üzerine vurgu aynı zamanda, bugün sanayileşmiş ve gelişmekte olan dünyaların birbirine bağımlılığına verilen ağırlıkla yakından ilişkilidir. Kitabın 1989 yılında yapılan ilk baskısı, o zamanlarda disiplinin ancak daha teknik alanlarında yeni yeni incelenmeye başlayan küreselleşmenin etkisini tartışarak bir ilki yarattı. O zamandan beri, küreselleşme tartışmaları devasa boyutlara ulaştı; küreselleşmenin kendisi de, onunla el ele giden bilgi teknolojilerindeki değişikliklerle birlikte daha da ilerledi.

Üçüncüsü, kitap güçlü bir karşılaştırmalı bakışı benimsiyor. Sosyolojik çalışma, yalnızca belirli bir toplumun kurumlarını anlamak yoluyla öğretilemez. Daha çok Birleşik Krallığa ağırlık veren bir tartışma yürütmüş olsam da, bu tür tartışmalar her

zaman öteki kültürlerden alınan zengin bir malzeme çeşitliliği ile dengelenmiştir. Bunlar arasında, öteki Batı ülkelerinde yürütülen araştırmalar da yer almaktadır; ancak bugünlerde önemli değişmeler yaşayan Rusya ile Doğu Avrupa toplumlarına da çoklukla göndermeler yaptım. Kitap aynı zamanda, gelişmekte olan ülkeler üzerine, şimdiye kadar giriş kitaplarında rastlananlardan çok daha fazla malzemeyi içermektedir. İlgli alanları büyük ölçüde çakışan sosyoloji ile antropoloji arasındaki ilişkiyi de güçlü bir biçimde vurguladım. Bugün dünya üzerinde toplumları birbirine bağlayan yakın bağlantılar ile geleneksel toplumsal sistemlerin neredeyse ortadan kalkması olguları dikkate alındığında, sosyoloji ile antropoloji giderek artan bir biçimde birbirinden ayırdedilmez hale gelmektedir.

Dördüncü bir tema, sosyolojiye ilişkin tarihsel bir yaklaşım benimsemenin gerekli olduğudur. Bu, yalnızca olayların gerçekleştikleri tarihsel bağlamı doldurmaktan daha fazla bir şeydir. Son birkaç yılda sosyolojideki en önemli gelişmelerden birisi, tarihsel çözümleme üzerinde giderek artan bir vurgu olmuştur. Bu yalnızca geçmişe sosyolojik bir bakışı uygulamak biçiminde değil, aynı zamanda da bugünün kurumlarına ilişkin anlayışımıza katkı yapmanın bir yolu diye anlaşılmalıdır. Tarihsel sosyoloji üzerine yapılan son dönem çalışmaları, kitabın bütününde tartışılmakta ve çoğu bölümde önerilen yorumlar için bir çerçeve sağlamaktadır.

Beşinci olarak, metin boyunca, toplumsal cinsiyet sorunlarına özel bir dikkat gösterilmektedir. Toplumsal cinsiyet çalışmaları genellikle, bir bütün olarak sosyoloji içindeki özgül bir alan diye görülmektedir bu kitap özel olarak, da konu üzerine düşünme ve araştırmayı inceleyen bir bölüm (12. Bölüm) içermektedir. Ne ki, toplumsal cinsiyet ilişkileri hakkındaki sorular, sosyolojik çözümleme için öylesine önemlidir ki, bunlar yalnızca bir alt bölümlemeye indirgenemez. Bu yüzden, pek çok bölüm, toplumsal cinsiyet konularıyla ilgilenen kesimler içermektedir.

Altıncı bir tema, mikro ve makro bağlantısıdır. Kitabın pek çok yerinde, mikro düzeydeki bağlamlardaki etkileşimlerin daha büyük toplumsal süreçleri etkilediği ve bu tür makro düzey süreçlerinin bizim gündelik yaşamlarımızı etkilediğini gösteriyorum. Okuyuculara, bir toplumsal durumun hem mikro hem de makro düzeylerde çözümlenmesi yoluyla daha iyi anlaşılabileceğini vurguluyorum.

Son bir tema, toplumsal ile kişisel arasındaki ilişki. Sosyolojik düşünme, kişinin kendisini anlaması için esastır; bu da giderek toplumsal dünyanın daha iyi bir anlayışı üzerinde odaklanmayı getirir. Sosyolojiyle uğraşmak, özgürleştirici bir deneyim olmalıdır: alan, bizim sempatilerimizi ve düşgücümüzü genişletir; kendi davranışımızın kaynakları üzerine yeni bakış açılarını önümüze serer ve kendimizinkinden farklı kültürel ortamlar hakkındaki farkındalığımızı artırır. Sosyolojik düşünceler doğmalara meydan okuduğu, kültürel farklılıklara değer verilmesini öğrettiği ve toplumsal kurumların işleyişine ilişkin görüş sağladığı sürece, sosyoloji uygulaması, insan özgürlüğü olanaklarını artırır.

Kitabın düzeni

Bu kitabın başında, temel sosyoloji kavramlarına ilişkin soyut tartışmalar pek fazla değil. Kitabın sonundaki kapsamlı sözlük, kullanışlı bir referans noktası sağlamakta ve daha önceki bölümlerde kullanılan önemli sosyolojik terimleri bir araya getirmektedir. Metin boyunca, sözlükte bulunan terimler koyu harflerle yazılmıştır. Somut örnekler aracılığıyla düşünceleri, kavramları ve kuramları anlatmayı denedim. Bunlar genel olarak sosyolojik araştırmalardan alınmış ise de, açıklama amacıyla, başka kaynaklardan (gazeteler gibi) gelen malzemeleri de kullandım. Yazım stilinin yalın ve olabildiğince doğrudan olmasına çalışırken, kitabı canlı ve "sürprizlerle" dolu hale getirmeye de uğraştım.

Bölümler, sosyolojinin farklı alanları üzerinde giderek ilerleyen bir ustalığa erişmeye yardımcı olmak üzere tasarlanmış bir diziyi izlemektedir; ancak kitabın esnek bir biçimde kullanılabileceği ve tekil derslerin gereklerine uyarlanmasının kolay olmasını sağlamaya da çalıştım. Bölümler, fazla kayıp olmadan atlanabilir ya da farklı bir sırada işlenebilir. Her bölüm, gerekli durumlarda öteki bölümlere yapılan önemli göndermelerle birlikte, oldukça kendine yeterli birer birim olarak yazıldı.

Bölümlerin sonunda, internetin insanlar ve sosyoloji hakkında sağladığı bilgi birikimini araştırmak içinbaşlangıç noktası olabilecek internet bağlantıları verilmektedir. Kitap aynı zamanda, <http://www.Polity.co.uk/Giddens> adresinden erişilen kendi web sayfasında verilen büyük miktardaki ek malzemeyle birlikte kullanılmak üzere tasarlanmıştır. Hem öğreticiler hem de öğrenciler, eleştirel düşünceyi özendirmek ve kitapta keşfedilen temalara ilişkin daha fazla bilgiye erişmek büyük miktarda kaynağa erişebileceklerdir. Bu, Sosyoloji, Beşinci Baskı'ya önemli bir yeni boyut katmakta ve bu alandaki hem öğreticilere hem de çalışanlara yarar sağlamayı hedeflemektedir.

Sosyoloji

(Gözden geçirilmiş 5. Basım)

İçindekiler

Sosyolojik bakış açısı

Sosyoloji uğraşısı

Sosyolojik düşüncenin gelişimi

Kuramlar ve kuramsal yaklaşımlar

İlk kuramcılar

Modern kuramsal yaklaşımlar

Sosyolojide kuramsal düşünce

Çözümleme düzeyleri: Mikrososyoloji ve Makrososyoloji

Sosyoloji yaşamımızda bize nasıl yardımcı olur

Özet

İnternet bağlantıları

1 Sosyoloji Nedir?

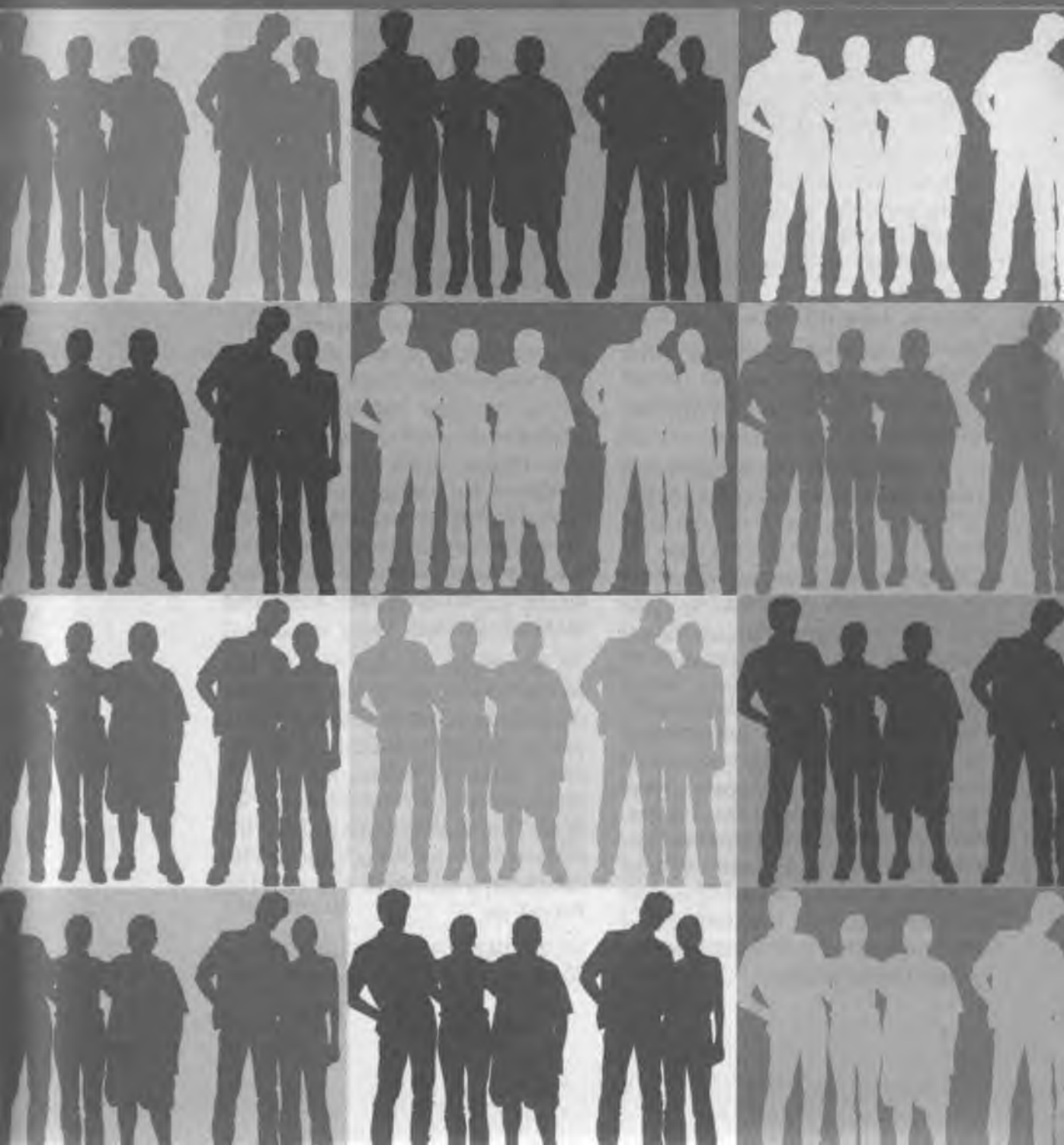

Bugün yirmibirinci yüzyılın başında gelecek hakkında yoğun kaygı duyulan, ancak yine de olağanüstü umutlarla dolu bir dünyada yaşıyoruz. Bu dünya, değişmenin egemen olduğu, derin çatışmalar, gerilimler ve toplumsal bölünmelerle olduğu kadar modern teknolojinin doğal çevre üzerindeki yıkıcı saldırısıyla da ayırt edilen bir dünya. Yine de, kendi kaderimizi denetleyebilme ve yaşamlarımızı daha iyiye götürebilme olanaklarımız, daha önceki kuşakların hayal bile edemeyeceği ölçüde bulunuyor.

Bu dünya nasıl ortaya çıktı? Bizim yaşam koşullarımız, anne babalarımız ile dedelerimizin yaşam koşullarından neden böylesine farklı? Gelecekte değişmenin alacağı yön ne olacak? Bu sorular, modern entelektüel kültürde çok temel yeri olan bir inceleme alanının, sosyolojinin temel konularıdır.

Sosyoloji, insanın toplum yaşamının, insan grupları ile toplumlarının bilimsel incelemesidir. Sosyoloji, sosyal varlıklar olarak bizim kendi kendi davranışımızı ele aldığından, başdöndürücü ve zorlayıcı bir girişimdir. Sosyolojik incelemenin kapsamı son derece, sokakta bireyler arasında gerçekleşen karşılaşmalardan, İslami köktendincilik gibi küresel toplumsal süreçlere yayılacak kadar, geniştir.

Çoğumuz dünyayı, kendi yaşamımızın bildik özellikleri bakımından görürüz. Sosyoloji, bizim neden olduğumuz gibi olduğumuz ve neden davranıyor olduğumuz gibi davrandığımız hakkında, çok daha geniş bir bakış açısını benimsememiz gerektiğini ortaya koymaktadır. Bize, doğal, kaçınılmaz, iyi ya da doğru diye gördüklerimizin böyle olmayabileceklerini ve yaşamımızın "verilerinin" tarihsel ve toplumsal güçler tarafından büyük ölçüde belirlendiklerini öğretir. Bireysel yaşamlarımınız, toplumsal yaşantılarımızın bağlamlarını yansıttığı o ince, ancak karmaşık ve esaslı yolları anlamak, sosyolojik bakış açısı için temeldir.

Sosyolojik bakış açısı

Sosyolojik olarak düşünmeyi öğrenmek, başka deyişle daha geniş görünüme bakmak imgelemin işlenmesidir. Sosyolojiyle uğraşmak, yalnızca sıradan bir bilgi edinme süreci olamaz. Bir sosyolog, kişisel koşulların dolaysızlığından kurtulabilen ve şeyleri daha geniş bir bağlam içerisine yerleştirebilen birisidir. Sosyoloji incelemesi, Amerikan yazarı C. Wright Mills'in ünlü bir deyişi olan **sosyolojik imgeleme** bağımlıdır (Mills, 1970).

Sosyolojik imgelem bizden, her şeyden önce, kendimizi gündelik yaşamlarımızın bildik sıradanlığından, yeni bir bakışla "uzaklaştırarak düşünmeyi" gerektirir. Sıradan bir şeyi, bir fincan kahve içmeyi ele alalım. Hiç de ilginç görünmeyen böylesine bir davranış biçimi hakkında, sosyolojik bir bakış açısıyla söyleyecek ne bulabiliriz? Pek çok şey.

Öncelikle, kahvenin yalnızca bir içecek olmadığını söyleyebiliriz. Kahve,

Arkadaşlarla kahve için biraraya gelmek toplumsal bir törenin bir parçasıdır.

bizim gündelik toplumsal etkinliklerimizin bir parçası olarak simgesel bir değer taşır. Kahve içmenin törensel yönü çoğunlukla kahvenin kendisini tüketmekten çok daha önemlidir. Pek çok Batılı için sabahları içilecek bir fincan kahve, kişisel rutinin merkezinde yer alır. Kahve içmek, güne başlamak için gerekli ilk adımdır. Sabah kahvesinin ardından, gün içerisinde çokluk başkalarıyla kahve içilir -toplumsal bir törenin temeli. Kahve içmek için bir araya gelen iki insan, büyük olasılıkla gerçekte ne içtiklerinden çok bir araya gelmek ve çene çalmakla ilgilenmektedirler. Tüm toplumlarda yeme-içme aslında, toplumsal etkileşim ve törenlerin gerçekleştirilmesi için ortamlar yaratmaktadır bunlar da sosyolojik inceleme için zengin bir konu ortaya çıkarmaktadır.

İkincisi, beyin üzerinde uyarıcı bir etkisi olan kafein içeren kahve, keyif verici bir maddedir. Pek çok kişi kahveyi, sağladığı "fazladan uyanıklık" için içer. İşyerindeki uzun günler ve ders çalışmakla geçen geceler kahve molalarıyla daha çekilir hale gelir. Kahve alışkanlık yaratan bir maddedir, ne ki Batı kültüründe, kahve tiryakileri bir çok insan tarafından uyarıcı kullananlar diye görülmezler. Alkol gibi kahve de toplumun kabul ettiği bir maddedir, oysa örneğin marihuana böyle kabul görmez. Yine de, marihuana, hatta kokain kullanımını hoşgören, ancak hem kahve hem de alkole soğuk bakan toplumlar da vardır. Sosyologlar, neden böyle karşıtlıklar olduğuyla ilgilenirler.

Üçüncüsü, bir fincan kahve içen biri, dünyanın bütününe yayılan karmaşık bir toplumsal ve ekonomik ilişkiler kümesi içerisinde yer almaktadır. Kahve, gezegenizimiz en zengin ve en yoksul bölgelerindeki insanları birbiri-

"markalaşmış" ve siyasallaşmıştır: tüketicilerin hangi çeşit kahveyi içecekleri ve nereden satın alacakları konusundaki seçimleri, yaşam biçimi tercihleri haline gelmiştir. İnsanlar yalnızca organik kahve, kafeinsiz kahve ya da "adil bir biçimde alınıp satılan" (gelişmekte olan ülkelerdeki küçük kahve üreticilerine piyasa fiyatının tamamını ödemek için geliştirilen mekanizmalar yoluyla) kahveyi içmeyi tercih edebilirler. Starbucks gibi "şirketleşmiş" kahve zincirleri yerine "bağımsız" kahvehaneleri tercih edebilirler. Kahve içenler, insan hakları ve çevre konusunda sicilleri kötü olan belirli ülkelerden gelen kahveyi boykot etmeye karar verebilirler. Sosyologlar küreselleşmenin, insanların gezegenin uzak köşelerinde ortaya çıkan sorunlar hakkındaki bilinçlenmelerini nasıl artırdığını ve onları yeni ortaya çıkan bilgileri kendi yaşamlarında kullanmaya nasıl yönelttiğini anlamaya çalışırlar.

Sosyoloji uğraşısı

Sosyolojik imgelem bizim, yalnızca bireyi ilgilendirir görünen pek çok olayın gerçekte daha geniş sorunları yansıttığını görebilmemizi sağlar. Örneğin boşanma, boşanan bir kişi için son derece güç bir süreç olabilir - Mills'in deyişiyle kişisel bir sorun. Ne ki, Mills'e göre, bütün evliliklerin üçte birinden fazlasının on yıl içerisinde bozulduğu bugünün Britanya'sı gibi bir toplumda, aynı zamanda bir toplumsal sorundur da. Bir başka örnek alındıkta, işsizlik işinden atılmış olan ve başka bir iş bulamayan birisi için kişisel bir trajedi olabilir. Yine de bir toplumdaki milyonlarca insan aynı durumda olduğunda, kişisel bir ümitsizliğin ötesine geçer: işsizlik artık büyük toplumsal eğilimleri dile getiren bir kamu sorunudur.

Bu tür bir bakış açısını kendi yaşamınıza uygulamaya çalışın. Yalnızca sorunlu olayları düşünmeniz gerekmiyor. Örneğin bu kitabın sayfalarını neden çevirdiğinizi, neden sosyoloji öğrenmeye karar verdiğinizi bir düşünün. Bu dersi yalnızca derece sahibi olmak için alan gönülsüz bir sosyoloji öğrencisi olabilirsiniz. Ya da konu hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışan istekli bir öğrenci olabilirsiniz. Amacımız ne olursa olsun, sosyolojiyle uğraşan başka kişilerle, siz bilmeseniz bile pek çok ortak noktanızın bulunması olanaklı. Sizin kişisel kararınız toplumun geneli içerisindeki konumunuzu yansıtacaktır.

Aşağıdaki özellikler size uygun mu? Genç misiniz? Beyaz mısınız? Profesyonel ya da beyaz yakalı bir geçmişiniz mi var? Gelirinizi artırmak için geçici bir işte çalıştınız mı ya da hala çalışıyor musunuz? Kendinizi özellikle ders çalışmaya adamış olmamanıza karşın, eğitiminiz bitirdiğinizde iyi bir iş bulmak mı istiyorsunuz? Sosyolojinin ne olduğunu gerçekten bilmiyor, ancak insanların gruplar halinde nasıl davranacaklarına ilişkin bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz? Sizlerin dörtte üçünden fazlası bu soruların hepsine evet yanıtını vereceklerdir. Üniversite öğrencileri genel nüfusu tipik olarak yansıtmasalar da, daha ayrıcalıklı kesimlerden gelme eğilimi gösterirler; onların tutumları da genel olarak arkadaş ve tanıdıklarının benimsediği tutumları yansıtırlar. Geldiğimiz toplumsal kökenler, hangi tür kararların uygun kararlar olduğunu düşünmemizle büyük ölçüde bağlantılıdırlar.

Ancak bu sorulardan birine ya da birden fazlasına hayır yanıtı verdiğinizi düşünelim. Bir azınlık grubundan ya da yoksul bir kökenden gelmiş olabilirsiniz. Orta yaşlı ya da daha yaşlı olabilirsiniz. Ne ki değişen bir şey yoktur; olasılıkla başka sonuçlar ortaya çıkacaktır. Şimdi olduğunuz yere gelmek için mücadele etmek zorunda kalmış olabilirsiniz; üniversiteye gideceğinizi söylediğiniz arkadaşlarınız ve diğerlerinin düşmanca tepkilerini aşmanız gerekmiş olabilir ya da tam zamanlı anne babalık ile yüksek öğrenimi birleştiriyor olabilirsiniz.

Kendimizi içinde bulduğumuz toplumsal bağlamlar hepimizi etkilese de, davranışlarımız yalnızca bu bağlamlar tarafından belirlenmemektedir. Bizler, kendi bireyliğimize sahibiz ve onu yaratırız. Toplumun bizi nasıl yönlendirdiği ile bizim kendimizi nasıl gerçekleştirdiğimiz arasındaki bağlantıları incelemek sosyolojinin işidir. Bizim etkinliklerimizi hem çevremizdeki toplumsal dünyayı yapılaştırır -biçimlendirir- hem de yanı zamanda bu toplumsal dünya tarafından yapılaştırılır.

Toplumsal yapı kavramı, sosyolojinin önemli kavramlarından birisidir. Bu kavram, yaşamımızdaki toplumsal bağlamların yalnızca olay ya da eylemlerin rasgele biraraya gelmesiyle ortaya çıkmış olduklarına değil, bunların belirli yollardan yapılaşmış ya da kalıplaşmış oldukları olgusuna göndermede bulunur. Bizim davranış biçimlerimizde ve birbirimizle girdiğimiz ilişkilerde düzenlilik vardır. Ne ki toplumsal yapı, bir bina gibi insan eylemlerinden bağımsız olarak varolan fiziksel bir yapıya benzemez. İnsan toplumları her zaman, **yapılaşma** süreci içerisindedir. Toplumlar her an, onu oluşturan "yapı taşları" sizin ve benim gibi insanlar tarafından yeniden kurulurlar.

Örnek olarak, yine kahveyi ele alalım. Bir fincan kahve otomatik olarak elinize gelmez. Siz, örneğin, belirli bir kafeye gitmeyi, late ya da espersso içmeyi seçersiniz. Bu kararları verirken, milyonlarca başka insan gibi, kahve piyasasını biçimlendirir ve belki de sizden binlerce kilometre uzakta, dünyanın öteki tarafında yaşayaş kahve üreticilerinin yaşamlarını etkilersiniz.

Sosyolojik düşüncenin gelişimi

Sosyolojiyle uğraşmaya ilk başlayan pek çok öğrencinin, karşılarına çıkan yaklaşımların çeşitliliğinden kafaları karışır. Sosyoloji hiçbir zaman herkesin geçerli olarak kabul ettiği düşünceler bütününe sahip olan bir disiplin olmamıştır. Sosyologlar çokluk kendi aralarında insan davranışının nasıl incelenmesi ve araştırma sonuçlarının nasıl yorumlanması gerektiği konusunda tartışırlar. Neden böyle olmak zorunda? Bunun yanıtı, alanın özellikleriyle ilgilidir. Sosyoloji bizim kendi yaşamımız ve davranışımız hakkındadır; kendimizle uğraşmak da yapabileceğimiz en karmaşık ve zor işlerden birisidir.

Kuramlar ve kuramsal yaklaşımlar

Sanayileşmenin, örneğin, toplumun üzerindeki etkisi gibi karmaşık bir şeyi anlamaya çalışmak, kuramın sosyoloji için önemini ortaya çıkarmaktadır. Olgusal araştırmalar, şeylerin *nasıl* ortaya çıktıklarını gösterir; ancak sosyoloji, ne kadar önemli ve ilginç

gelişmelerin açıklanmasında en fazla önem taşıdığını göstermeye çalışır. Kuşkusuz, olgusal araştırma ve kuramlar tam olarak birbirinden ayrılamaz. Geçerli **kuramsal yaklaşımları**, eğer onları ancak olgusal araştırma yoluyla sınayabiliyorsak geliştirebiliriz.

Olguları anlamlı kılmaya yardımcı oldukları için kuramlara gereksinim duyarız. Yaygın savın tersine, olgular kendi adlarına konuşmazlar. Pek çok sosyolog öncelikle olgusal araştırma üzerine çalışır; ne ki kuramın bilgisi tarafından yönlendirilmedikçe, onların çalışmalarının modern toplumların karmaşıklığını açıklayabilmeleri pek olası değildir. Bu, kesinlikle pratik hedefleri gözeterek yürütülen araştırmalar için bile geçerlidir.

"Pratik insanlar" kuramcılara kuşkuyla yaklaşma ve kendilerini daha soyut düşüncelere dikkat edemeyecek kadar "ayakları yere basan" kişiler diye görme eğilimindedirler ancak bütün pratik kararların gerisinde kimi kuramsal varsayımlar yer alır. Örneğin, bir firmanın yöneticisi, "kuram"a karşı pek de saygılı olmayabilir. Bununla birlikte, iş etkinliklerine yönelik her yaklaşım, açıkça dile getirilmeseler de, kuramsal varsayımlar içerir. Örneğin yönetici işçilerin esas olarak para - aldıkları ücret düzeyi ile- motive olduklarını varsayabilir. Bu, yalnızca insan davranışına ilişkin kuramsal bir yorum değildir; aynı zamanda da, sanayi sosyolojisi araştırmalarının ortaya koyduğu gibi, yanlış bir yorumdur da.

Kuramsal bir yaklaşım olmadan, bir araştırmaya başlarken ya da araştırmanın sonuçlarını yorumlarken neye bakmamız gerektiğini bilemezdik. Bununla birlikte, olgusal kanıtlar, sosyolojide kuramın öncelikli yerini açıklamaktaki tek neden değildir. Kuramsal düşünce, insan toplumsal yaşamını incelemenin ortaya çıkardığı, özünde felsefi nitelikte olanları da içeren genel sorunlara yanıt bulmalıdır. Sosyolojinin doğa bilimlerine ne ölçüde benzemesi gerektiğine karar verme ve insan bilinci, eylemi ve kurumlarının en iyi nasıl kavramlaştırılabileceği sorunları kolay çözümleri olmayan sorunlardır. Bu sorunlar, disiplinin geneline yayılan değişik kuramsal yaklaşımlar tarafından farklı biçimlerde ele alınmışlardır.

İlk kuramcılar

Biz insanlar kendi davranışımızın kaynaklarını her zaman merak etmişizdir; ne ki binlerce yıldır kendimizi anlama çabalarımız, kuşaktan kuşağa aktarılan, çokluk dinsel nitelikte olan, düşünme biçimlerine dayanmaktaydı. (Örneğin, modern bilimin ortaya çıkışından önce, pek çok insan, depremler gibi doğa olaylarının nedenini tanrılar ya da ruhlar olduğuna inanmaktaydılar). Daha önceki dönemlerdeki yazarlar insan davranışı ile topluma ilişkin ipuçları sunmuş olsalar da, toplumun sistematik olarak incelenmesi, kökeni 1700'lerin sonları ile 1800'lerin başlarına giden görece yeni bir gelişmedir. Sosyolojinin kökenini doğuran, Avrupa'da 1789 Fransız Devrimi ile **Sanayi Devrimi**nin yarattığı altüst edici bir dizi değişme olmuştur. Bu değişmeler tarafından geleneksel yaşam biçimlerinin çözülmesi, düşünürleri hem toplumsal hem de doğal dünyaya ilişkin yeni bir anlayış geliştirme çabalarına yöneltti.

Önemli bir gelişme, dünyayı anlamak için din yerine bilimin kullanılmasıydı. Bu ondokuzuncu yüzyıl düşünürlerinin yanıt aradıkları sorular - insanın doğası nedir? Toplum neden olduğu biçimde yapılaşmıştır? Toplumlar neden ve nasıl değişirler?- bugün sosyologların yanıtlamaya çalıştıkları sorularla aynıdır. Bizim çağcıl dünyamız, geçmişin dünyasından kökten bir biçimde farklıdır; bu dünyayı ve geleceğin neler getirebileceğini anlamamıza yardımcı olmak, sosyolojinin işidir.

Auguste Comte

Kuşkusuz tek bir kişi tümden yeni bir inceleme alanını kuramaz; başlangıçta sosyolojik düşünceye katkıda bulunan bir çok kişi vardı. Ne ki bunlar arasında, özel bir öncelik, başka hiçbir şeyden dolayı olmasa bile yalnızca "sosyoloji" terimini ortaya attığı için genellikle Fransız yazar Auguste Comte'a (1798-1857) verilir. Comte ilk olarak, "toplumsal fizik" terimini kullanmıştı, ancak o dönemdeki kimi entelektüel rakipleri de aynı terimi kullanmaktaydılar. Comte kendi görüşlerini onların düşüncelerinden ayırt etmek için, kurmayı istediği alanı betimlemek amacıyla "sosyoloji" terimini ortaya attı.

Auguste Comte (1798-1857)

Comte'un düşüncesi, döneminin fırtınalı olaylarını yansıtmaktadır. Fransız Devrimi, toplumda önemli değişmeler yaratmıştı; sanayinin gelişmesi de Fransız halkının geleneksel yaşamını değiştiriyordu. Comte, tıpkı doğa biliminin fiziksel dünyanın işleyişini açıklamasına benzer biçimde toplumsal dünyanın yasalarını açıklayabilecek bir toplum bilimi yaratmaya çalışıyordu. Comte her bir bilimsel disiplinin kendi inceleme alanı olduğunun farkındaydı ancak, bütün bu disiplinlerin ortak bir mantık ile evrensel yasaları ortaya dökmeyi hedefleyen bir bilimsel yöntemi paylaştıklarına inanıyordu. Tıpkı doğal dünyanın yasalarının keşfinin bize çevremizdeki olayları öngörme ve denetleme olanağı vermesi gibi, insan toplumunu yöneten yasaların ortaya dökülmesi de bize kendi kaderimizi biçimlendirme ve insanlığın refahını artırma olanağı verecekti. Comte, toplumun, fiziksel dünyada olduğu gibi değişmez yasalara boyun eğdiğini ileri sürüyordu.

Comte'un sosyoloji için benimsediği bakış açısı, *pozitif* bir bilimin bakış açısıydı. O, sosyolojinin toplumun incelenmesinde, fizik ya da kimyanın fiziksel dünyanın incelenmesinde kullandığı aynı kesin bilimsel yöntemleri kullanması gerektiğine inanıyordu. **Pozitivizm**, bilimin yalnızca doğrudan deney yoluyla bilinebilen, gözlenebilir

büyüklüklerle ilgilenmesi gerektiğini ileri sürer. Dikkatli duyu gözlemlerine dayanılarak, gözlenen olgular arasındaki ilişkileri açıklayan yasalara ulaşılabilir. Bilginler, olaylar arasındaki nedensel ilişkiyi anlama yoluyla gelecekteki olayların nasın ortaya çıkacaklarını öngörebilirler. Sosyolojiye yönelik pozitivist bir yaklaşım toplum hakkındaki bilginin gözlem, karşılaştırma ve deney yoluyla türetilecek kanıtlara dayanması gerektiğine inanır.

Comte'un *üç aşama yasası*, insanın dünyayı anlamaya yönelik çabasının teolojik, metafizik ve pozitif aşamalardan geçtiğini ileri sürmektedir. Teolojik aşamada, düşünceler dinsel anlayışlar ile toplumun Tanrının iradesinin bir dile gelişi olduğu inancı tarafından yönlendirilmektedir. Yaklaşık olarak Rönesans döneminde öne çıkan metafizik aşamada toplum, doğaüstü değil doğal bir bakış açısından görülür. Copernicus, Galileo ve Newton'un keşif ve başaralarınyla ortaya çıkan pozitif aşama, bilimsel tekniklerin toplumsal dünyaya uygulanmasını özendirmiştir. Comte, bu bakış açısına uygun bir biçimde sosyolojiyi -fizik, kimya ve biyolojinin ardından- gelişecek olan, ama bütün bilimlerin en önemli ve en karmaşığı olacak bir son bilim diye görmekteydi.

Comte meslek yaşamının sonraki bölümünde, kendi sosyoloji görüşüne dayanarak, özelde Fransız toplumunun, genelde de bütün insan toplumlarının yeniden kurumlası için büyük amaçları olan planlar geliştirmişti. Comte, inanç ile dogmayı terk ederek yerine bilimsel bir temeli geçirecek bir "insanlık dininin" kurulmasını öneriyordu. Sosyoloji, bu yeni dinin merkezinde yer alıyordu. Comte, içinde yaşadığı toplumun durumunun açıkça farkındaydı; o sanayileşmenin yarattığı eşitsizliklerle, ayrıca bu eşitsizliklerin toplumun iç yapışkanlığı açısından yarattığı tehditlerle ilgileniyordu. Ona göre bu soruna uzun vadeli çözüm, yeni eşitsizlik kalıplarına karşın toplumu düzenlemeye yardımcı olacak ya da bir arada tutacak ahlaki bir oydaşmanın yaratılmasıydı. Comte'un toplumun yeniden kurulması düşü hiçbir zaman gerçekleşmese de, topmumun biliminin sistematik hale getirilmesi ve birleştirilmesine yaptığı katkılar, sosyolojinin sonraları akademik bir dal olarak uzmanlaşmasında önemli olmuştur.

Émile Durkheim

Bir başka Fransız yazarı olan Émile Durkheim'ın (1858-1917) yazılarının modern sosyolojiye katkısı, Comte'un yazılarınkinden daha kalıcı olmuştur. Comte'un yazılarının kimi yönlerine

Émile Durkheim (1858-1917)

dayanmakla birlikte Durkheim, öncelinin birçok görüşünün çok spekülatif ve muğlak olduğunu; ayrıca Comte'un kendi programını sosyolojiyi bilimsel bir temele oturtmak başarıyla yürütemediğini düşünüyordu. Durkheim sosyolojiyi, geleneksel felsefe sorunlarını, deneyci bir yolla ele alarak açıklığa kavuşturmada kullanılabilecek olan yeni bir bilim diye görüyordu. Kendinden önceki Comte gibi Durkheim da, toplum yaşamını, doğal dünyayı inceleyen bilginlerin sahip olduğu aynı nesnellikle incelememiz gerektiğine inanıyordu. Durkheim'ın sosyolojinin birincil ilkesi olan ünlü ilkesi, "Toplumsal olguları *şeyler* olarak incele!" idi. O, bununla, toplum yaşamının doğadaki nesne ya da olaylar kadar kesinlikle çözümlenebileceğini kastediyordu.

Durkheim'in pek çok konu hakkında yazıları vardır. Ele aldığı ana temalardan üçü, deneysel bir bilim olarak sosyolojinin önemi, bireyin ortaya çıkışı ile yeni bir toplumsal düzenin biçimlenmesi ve toplumdaki ahlaki yetkenin kaynakları ile niteliğiydi. Durkheim'in görüşleriyle, din, sapkınlık ile suç ve çalışma ile ekonomik yaşam konularını ele alırken yeniden karşılaşacağız.

Durkheim'e kalırsa, sosyolojinin esas entelektüel ilgisi, **toplumsal olguların** incelenmesidir. Ona göre sosyologlar, sosyolojik yöntemleri bireylerin incelenmesine uygulamak yerine, toplumsal olguları toplum yaşamının, ekonominin durumu ya da dinin etkisi gibi bireyler olarak bizim eylemlerimizi biçimlendiren yönleri incelemelidirler. Durkheim toplumların kendi yaşamları olduğuna yani toplumun yalınca tek tek üyelerinin eylem ve çıkarlarından daha fazla bir şey olduğuna inanmaktaydı. Durkheim'a göre, toplumsal olgular, bireylere *dışsal* olan ve tek tek kişilerin yaşamları ile algılamaları dışında kendi gerçekliklerine sahip olan davranış, düşünce ya da duygu biçimleridir. Toplumsal olguların bir başka özelliği, onların bireyler üzerinde *zorlayıcı bir güce* sahip olmalarıdır. Ne ki toplumsal olguların sınırlandırıcı özellikleri, genellikle insanlar tarafından zorlayıcı diye görülmezler. Bunun nedeni insanların genellikle toplumsal olgulara serbestçe, kendi seçimlerine dayanarak davrandıklarına inanarak boyun eğmelerinden kaynaklanmaktadır. Aslında, Durkheim'a göre, insanlar çokluk yalınca kendi toplumlarının genel kalıplarını izlemektedir. Toplumsal olgular insan eylemini, açıkça cezalandırmaktan (örneğin bir suçun varlığı durumunda), toplumsal yadsımaya (kabul edilemez bir davranış durumunda), yalın yanlış anlamalara (dilin yanlış kullanımı durumunda) kadar değişen farklı biçimlerde sınırlandırır.

Durkheim toplumsal olguların incelenmesinin zor olduğunu kabul etmekteydi. Görünmez ve elle tutulur olmadıkları için, toplumsal olgular doğrudan gözlenemez. Bunun yerine bu olguların özellikleri dolaylı olarak, etkilerinin çözümlenmesi ya da onların yasalar, dinsel metinler ya da yazılı davranış kuralları gibi biçimlerde dile getirilme çabalarını dikkate alarak ortaya konabilir. Durkheim toplumsal olguları incelerken önyargılar ile ideolojinin terk edilmesinin önemini vurgulamıştır. Bilimsel bir tutum, duyuların ortaya koyduğu kanıtlara açık

olup dışarıdan gelen, önceden edinilmiş düşüncelerden bağımsız olan bir zihni gerektirir. Durkheim bilimsel kavramların, ancak bilimsel pratik aracılığıyla ortaya konabileceğini savunuyordu. O sosyologlara, şeylerin gerçekte olduğu gibi incelenmesi ve toplumsal şeylerin gerçek doğalarını yansıtan yeni kavramların oluşturulması ödevini bırakmıştır.

Sosyolojinin öteki kurucuları gibi Durkheim da kendi yaşamı boyunca toplumu dönüştüren değişmelerle uğraşmıştı. Özellikle toplumsal ve ahlaki dayanışmayla, başka deyişle, toplumu bir arada tutan ve kaosa düşmesini engelleyen şeyin ne olduğuyla ilgilenmiştir. Dayanışma, bireylerin başarılı bir biçimde toplumsal gruplara içerildikleri ve bir paylaşılan değer ve gelenekler kümesi tarafından yönlendirildikleri zaman korunmaktadır. İlk büyük yapıtı olan *The Division of Labour in Society* (Toplumda İşbölümü, *1893*), adlı kitabında Durkheim, sanayi çağının ilerleyişinin yeni bir dayanışma tipinin doğuşu anlamına geldiğini ileri süren bir toplumsal değişme çözümlemesi sunmaktaydı (Durkheim 1984 [1983]). Bu düşünceyi ileri sürerken Durkheim iki tip dayanışma biçimini *mekanik* ve *organik* karşı kaşıya koyuyor ve bunları **işbölümü** -farklı meslekler arasındaki ayrılıkların büyümesi- ile ilişkilendiriyordu.

Durkheim'a göre, düşük bir işbölümü düzeyine sahip olan geleneksel kültürler mekanik dayanışma ile nitelenmektedirler. Toplumun üyelerinin çoğunluğu benzer mesleklerde yer aldığından, birbirlerine ortak yaşantı ve paylaşılan inançlar ile bağlanmışlardır. Bu paylaşılan değerlerin gücü baskıcı niteliktedir topluluk geleneksel yaşam biçimlerine karşı çıkan herkesi acımasızca cezalandırır. Bu yol bireysel karşı oluşa pek az bir yer bırakmaktadır. Dolayısıyla mekanik dayanışma, oydaşmaya ve inançların benzerliğine dayanır. Ne ki sanayileşme ve kentleşmenin gücü, bu dayanışma biçiminin çözülmesine katkıda bulunan bir işbölümü artışını yol açmıştır. Durkheim, gelişmiş toplumlarda işlerdeki uzmanlaşma ile artan toplumsal farklılaşmanın organik dayanışmayı öne çıkaran yeni bir düzene yol açacağını ileri sürmüştür. Organik dayanışma ile nitelenen toplumlar, hem insanların ekonomik bakımdan birbirine bağımlı olmalarıyla hem de öteki insanların katkılarının önemli olduğunun farkında olunmasıyla birarada tutulur. İşbölümü genişledikçe, insanlar birbirlerine daha çok bağımlı hale gelirler çünkü her birey, öteki mesleklerdeki insanların sağlayabileceği mal ve hizmetleri gereksinmektedir. Toplumsal oydaşmanın yaratılmasında, ekonomik karşılıklılık ile karşılıklı bağımlılık giderek paylaşılan inançların yerini alır.

Yine de modern dünyadaki değişim süreçleri öylesine hızlı ve yoğundur ki, bunlar önemli toplumsal sorunları ortaya çıkarırlar. Bunlar geleneksel yaşam biçimleri, ahlaki ve dinsel inançlar ile gündelik kalıplar üzerinde, yeni ve açık değerleri sunmadan, yıkıcı etkilerde bulunurlar. Durkheim bu alt üst edici koşulları modern toplum yaşamının yol açtığı amaçsızlık ya da umutsuzluk duygusu olan **anomi**ye bağlamıştır. Eskiden dinin sağladığı geleneksel ahlaki denetleme ve ölçüler, çağcıl toplumsal gelişme tarafından büyük ölçüde parçalanmaktadır; bu da modern toplumlarda yaşayan birçok

Durkheim'in intihar incelemesi

Birey ile toplum arasındaki ilişkiyi inceleyen klasik sosyolojik çalışmalardan birisi, Emile Durkheim'in intihar çözümlemesidir (Durkheim 1953; ilk basılışı 1897). İnsanlar kendilerini özgür iradeye sahip olan ve seçim yapabilen bireyler olarak görseler de onların davranışları genellikle toplumsal olarak biçimlenmiş ve kalıplaşmış niteliktedir. Durkheim'in çalışması, intihar gibi son derece kişisel bir edimin bile toplumsal dünyadan etkilendiğini göstermektedir.

Durkheim'in çalışmasından önce, intihar üzerine araştırmalar yapılmıştı, ancak Durkheim, intiharın sosyolojik bir açıklaması üzerinde duran ilk kişiydi. Daha önceki çalışmalar toplumsal etkenlerin intihar üzerindeki etkilerini kabul etmekte, ancak bir bireyin intihara kalkışma olasılığını ırk, iklim ya da zihinsel bozukluk gibi bileşenlere bakmaktaydılar. Ne ki Durkheim'a göre, intihar, yalnızca öteki toplumsal olgular tarafından açıklanabilecek olan bir *toplumsal olgu*dur. İntihar yalınca bireysel edimlerin bir toplamından daha fazla bir şeydi - kalıplaşmış özellikler gösteren bir olguydu.

Fransa'daki resmi intihar istatistiklerini inceleyen Durkheim, belirli kategorilerdeki insanların intihara ötekilerden daha fazla eğilim gösterdiğini buldu. Örneğin, kadınlara oranla erkeklerde, Katoliklere oranla Protestanlarda, yoksullara oranla zenginlerde, evlilere oranla bekarlarda intihar daha fazla görülmekteydi. Durkheim ayrıca, intihar oranlarının savaş dönemlerinde daha düşük, ekonomik değişim ya da istikrarsızlık dönemlerinde daha yüksek olduğunu da görmüştü.

Bu bulgular Durkheim'i, intihar oranlarını etkileyen, bireylere dışsal nitelikte olan toplumsal olguların bulunduğu sonucuna götürdü. Durkheim kendi açıklamasını, toplumsal dayanışma düşüncesi ile toplum içerisindeki iki tip bağın -*toplumsal bütünleşme* ile *toplumsal düzenleme*- varlığıyla ilişkilendirmekteydi. Durkheim toplumsal gruplarla güçlü bir biçimde bütünleşen, istek ve hedefleri toplumsal normlar tarafından düzenlenen insanların intihara kalkışma olasılıklarının daha düşük olduğuna inanıyordu. Bütünleşme ile düzenlemenin görece var olmasına ya da olmamasına bağlı olarak, dört tür intiharı tanımlamıştı:

Bencil intiharlar toplumla düşük biçimde bütünleşme ile nitelenir ve bir birey yalıtılmış ya da bir grupla olan bağları zayıflamış ya da kopmuş olduğunda gerçekleşir. Örneğin, Katolikler arasındaki düşük intihar oranları, onların güçlü toplumsal cemaatleri ile açıklanabilirken Protestanların kişisel ve ahlaki özgürlükleri onların Tanrı karşısında "tek başına" oldukları anlamına gelmektedir. Evlilik, bireyi istikrarlı bir toplumsal ilişkiyle bütünleştirerek intihara karşı korurken bekar insanlar toplum içerisinde daha fazla yalıtılmış olarak kalırlar. Savaş dönemlerindeki düşük intihar oranları, Durkheim'a göre, artmış bir toplumsal bütünleşmenin bir göstergesi diye görülebilir.

Anomik intihara, bir toplumsal düzenlemenin olmadığı durumlar yol açar. Durkheim bu kavramla, insanların toplumdaki hızlı değişme ya da istikrarsızlık yüzünden 'normsuz' kaldıkları *anomik* toplumsal koşullara gönderme yapmaktadır. Normlar ve istekler için sabit bir referans noktasının ortadan kalkması -ekonomik kargaşa ya da boşanma gibi kişisel mücadeleler sırasında olduğu gibi- kişinin koşulları ile istekleri arasındaki dengeyi bozabilir.

Özgecil intihar, bir bireyin "aşırı bütünleşmesi" durumunda -toplumsal bağların çok güçlü olduğu- ve toplumu kendisinden daha değerli tuttuğunda gerçekleşir. Böyle bir durumda, intihar "daha yüce bir iyilik" için bir fedakarlık haline gelir. Japon kamikaze pilotları ya da İslamcı 'intihar komandoları' özgecil intihar örneklerindendir. Durkheim bunları, mekanik dayanışmanın geçerli olduğu geleneksel toplumların nitelikleri olarak görmüştür.

Son intihar türü, *kaderci* intihardır. Durkheim bu türün çağdaş dünyada yerinin pek olmadığını görmüş olsa da, bir bireyin yaşamının toplum tarafından gereğinden çok düzenlendiğinde ortaya çıkacağına inanmıştır. Bireyin baskı altında tutulması, kader ya da toplum karşısındaki güçsüzlük duygusuna yol açmaktadır.

İntihar oranları toplumdan topluma farklılık göstermektedir ancak zaman içerisinde toplumlar içinde düzenli kalıpları ortaya koymaktadır. Durkheim bunu, intihar oranlarını etkileyen tutarlı toplumsal güçlerin varlığına kanıt diye görmüştür. İntihar oranlarının incelenmesi, bireysel eylemler içerisinde genel toplumsal kalıpların nasıl bulunabileceğini ortaya koyacaktır.

İntihar (Suicide) adlı kitabının basılmasından bu yana, çalışmaya pek çok eleştiri yöneltilmiştir; özellikle de Durkheim'in resmi istatistikleri kullanım biçimine, intihar üzerindeki toplumsal olmayan etkileri gözardı etmesine ve bütün intihar türlerini sınıflama üzerinde ayak diremesine. Bununla birlikte, bu çalışma bugün de bir klasik olmayı sürdürmektedir; Durkheim'in temel savı bu gün de ayaktadır: Görünürde tümüyle kişisel bir edim olan intihar sosyolojik bir açıklamayı gerektirmektedir.

bir bölümünden yararlanan büyük kitleler biçiminde bölünmeyecekti. Ekonomik düzen, ortak mülkiyet altına alınacak ve şu anda bildiğimizden daha insanca bir toplum kurulacaktır. Marx geleceğin toplumunda, üretimin kapitalizmde olduğundan daha gelişmiş ve etkin olacağına inanıyordu.

Marx'ın çalışmaları yirminci yüzyıl dünyası üzerinde büyük bir etkide bulunmuştur. Son yirmi yıl öncesine kadar dünya nüfusunun üçte birinden fazlası, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkeleri gibi, hükümetlerinin Marx'ın düşüncelerinden esinlendiklerini ileri sürdükleri toplumlarda yaşıyordu.

Max Weber

Marx gibi Max Weber'e de1864-1920) yalnızca bir sosyolog denemez; Weber'in ilgi ve çalışma alanları, birçok konuyu kapsamaktaydı. Akademik yaşamının büyük bölümünü geçirdiği Almanya'da doğan Weber, öğrenme merakı yüksek olan bir kişiydi. Yazıları, ekonomi, hukuk, felsefe, karşılaştırmalı tarih ve sosyoloji konularını içermektedir. Çalışmalarının büyük bölümü de, modern kapitalizmin gelişmesiyle ve modern toplumun daha önceki toplumsal örgütlenme biçimlerinden hangi bakımlardan farklı olduğu ile ilgilenmektedir. Bir dizi deneysel çalışmayla, Weber modern sanayi toplumlarının temel niteliklerinden bir bölümünü ortaya koymuş ve bugünün sosyologları için de merkezi olmayı sürdüren temel sosyolojik tartışmaları belirlemiştir.

Max Weber (1864-1920)

Zamanının diğer düşünürleri gibi Weber de toplumsal değişmenin doğasını ve nedenlerini anlamaya çalışmıştır. Marx'tan etkilenmişti, ancak aynı zamanda Marx'ın kimi önemli görüşlerini de güçlü bir biçimde eleştirmekteydi. Tarihin materyalist yorumunu reddetmiş ve sınıf savaşını. Marx'ın düşündüğünden daha az önemli diye görmüştü. Weber'e göre, ekonomik etkenler önemlidir, ne ki düşünce ve inançlar da toplumsal değişme üzerinde aynı derecede etkilidirler. Weber'in övülen ve çokça tartışılan yapıtı, The Protestant Ethic and the Spirit of Capitalism, 1976 (*Protestan Ahlakı ve Kapitalizmin Ruhu)* dinsel değerlerin özellikle Püritenliğe dayananlar kapitalist bir bakış açısının yaratılmasında temel öneme sahipti. Sosyolojinin ilk evrelerindeki öteki düşünürlerin tersine Weber, sosyolojinin yapılar üzerinde değil, *toplumsal eylemler* üzerinde yoğunlaşması gerektiğine inanıyordu. İnsan güdülenmesi ve düşüncelerinin değişmenin ardındaki güç olduğunu ileri sürmüştür

-düşünceler, değerler ve inançlar dönüşümleri ortaya çıkarma gücüne sahipti. Weber'e göre bireyler özgürce eyleme ve geleceği biçimlendirme gücüne sahipti. Durkheim ile Marx'ın inandıkları gibi yapıların bireylere dışsal ya da onlardan bağımsız olduklarına inanmıyordu. Bunun yerine, toplumdaki yapılar eylemlerin karmaşık bir etkileşimi tarafından oluşturulmaktaydı. Sosyolojinin ödevi, bu eylemlerin gerisindeki anlamları anlamaktı.

Weber'in en etkili olmuş kimi yazıları, onun Batı toplumunun öteki önemli uygarlıklarla kıyaslandığındaki kendine özgülüğünü çözümlerken, toplumsal eyleme olan ilgisini yansıtmaktadır. Çin, Hindistan ve Yakındoğu dinlerini incelemiş ve bu incelemeleriyle din sosyolojisine büyük katkı yapmıştır. Weber, Çin ve Hindistan'daki önde gelen dinsel sistemler ile Batıdaki dinsel sistemleri karşılaştırarak, Hıristiyan inançlarının belirli yönlerinin kapitalizmin ortaya çıkışını büyük ölçüde etkilediği sonucuna varmıştır. O, kapitalist bakış açısının, Marx'ın varsaydığı gibi yalnızca ekonomik değişmelerle ortaya çıkmadığını ileri sürmütşütr. Weber'e göre, kültürel düşünceler ve değerler hem toplumun hem de bizim bireysel eylemlerimizin biçimlenmesine yardımcı olurlar.

Weber'in sosyolojik bakış açısının önemli bir bileşeni, **ideal tip** düşüncesiydi. İdeal tipler, dünyayı anlamak için kullanılabilen kavramsal ya da analitik modellerdir. Gerçek bir dünyada, ideal tipler ender olarak varolurlar; eğer varolurlarsa bunların ancak belirli yönleri varolmaktadır. Bununla birlikte, bu varsayımsal kurmacalar, gerçek dünyadaki herhangi bir durumun bir ideal tiple kıyaslanarak anlaşılabilmesi yüzünden son derece yararlıdır. Bu yolla, ideal tipler, sabit referans noktaları hizmeti görürler. 'İdeal' tip terimiyle Weber'in kavramın kusursuz ya da erişilmek istenen bir hedef olduğunu kastetmediğine değinmek önemlidir. Bunun yerine, Weber bununla, belirli bir görüngünün 'saf' bir biçimini kastetmektedir. Weber ideal tipleri, bürokrasi biçimleri ve piyasa ile ilgili yazılarında kullanmıştır.

Ussallaşma

Weber'e göre modern toplumun ortaya çıkışı, toplumsal eylem kalıplarındaki önemli değişikliklerle elele gitmekteydi. Weber insanların hurafe, din, töre ve uzun süredir varolan alışkanlıklarına dayanan geleneksel inançlardan uzaklaştıklarına inanmaktaydı. Bunun yerine bireyler giderek, etkinlik ve gelecekteki sonuçları dikkate alan akılcı, araççı hesaplamalara girişmekteydiler. Sanayi toplumunda, duygulara ve işleri yalnızca kuşaklar boyunca yapılıyorlar diye yapmaya pek az yer vardı. Bilimin, modern teknolojinin ve **bürokrasi**nin gelişimi Weber tarafından toplu bir biçimde **ussallaşma**, toplumsal ve ekonomik yaşamın etkinlik ilkelerine göre ve teknik bilgiye dayanarak düzenlenmesi diye betimlenmekteydi. Eğer geleneksel toplumlarda insanların tutum ve değerlerini büyük ölçüde din ve uzun süredir var olan töreler belirliyorsa, modern toplum, politikadan dine ya da ekonomik etkinliğe varıncaya yaşamın giderek daha fazla alanının ussallaşması ile ayırtedilmektedir.

Weber'e göre, Sanayi Devrimi ile kapitalizmin gelişmesi, ussallaşma yönündeki genel eğilimini kanıtlarıydı. Kapitalizme egemen olan şey, Marx'ın

inandığı gibi sınıf savaşımı değil, *bilim* ile *bürokrasi*nin -büyük ölçekli örgütler- gelişmesiydi (bürokrasi üzerine daha fazla bilgi için bkz. s. 685-689). Weber Batının bilimsel niteliğini, onun en önemli ayırtedici özelliklerinden birisi diye görüyordu. Çok sayıda insanın etkin bir biçimde organize edilmesinin tek yolu olan bürokrasi, ekonomik ve politik gelişme ile büyümektedir. Weber, çağcıl dünyanın bilimsel düşüncesinin geçmişten gelen duygusallık güçlerini silip süpürmesini betimlemek için, *büyünün bozulması* terimini kullanmaktaydı.

Ne var ki Weber, ussallaşmanın sonuçları konusunda bütünüyle iyimser değildi. O, toplum yaşamının her alanını düzenlemeye kalkarak insan ruhunu yok edecek bir sistem diye çağcıl toplumdan korkuyordu. Weber özellikle bürokrasinin potansiyel olarak boğucu ve insanlıktan çıkarıcı etkileri ile **demokrasi** konusundaki içermelerinden rahatsızdı. Onsekizinci yüzyıl Aydınlanma Çağının hedefi olan ilerlemeyi, serveti ve mutluluğu, gelenek ve hurafeyi bilim ve teknoloji yararına terkederek artırma hedefi, kendi tehlikelerini yaratmaktadır.

Unutulmuş bir kurucu: Harriet Martineau

Comte, Durkheim, Marx ve Weber'in sosyolojideki kurucu isimler olduğuna hiç kuşku yoksa da, aynı dönemde, katkılarının dikkate alınması gereken öteki önemli düşünürler de vardı. Sosyoloji, pek çok akademik alan gibi, çalışmaları öz itibarıyle değerli olan her düşünürün hakkının teslim edilmesi idealine her zaman ulaşmış değildir. Çok az sayıda kadın ya da ırksal azınlık üyesine, ondokuzuncu yüzyıl sonları ile yirminci yüzyıl başlarındaki "klasik" dönemde meslekten sosyolog olma fırsatı tanınmıştı. Dahası, kalıcı önemdeki sosyolojik araştırma yapma olanağı tanınan bu az sayıda insan da çoklukla alan içerisinde gözardı edilmiştir. Harriet Martineau gibi kişiler, bugün sosyologların ilgilerini hakediyorlar.

Harriet Martineau (1802-1876), "ilk kadın sosyolog" olarak adlandırılmıştır, ancak Marx ve Weber gibi yalnızca bir sosyolog olarak görülemez. Martineau, Britanya'da doğmuş, burada okumuştur; sayısız yazının yanısıra elliden fazla kitabın da yazarıdır. Martineau şimdilerde, Comte'un alandaki kurucu yapıtı Pozitif Felsefe'nin (Positive Philosophy) çevirisiyle Britanya'ya sosyolojiyi getiren kişi olarak kabul edilmektedir (Rossi 1973). Ayrıca, Martineau, kitabı *Amerika'da Toplum* (Society in Amerika) kitabının konusu olan, 1830'larda A.B.D.'ye yaptığı uzun yolculuklar sırasında Amerikan toplumunun ilk elden sistematik incelemesini de yapmıştır. Martineau, bugünün sosyologları için birkaç nedenle önemlidir. İlk olarak, Martineau, bir toplum incelenirken, temel politik, dinsel ve toplumsal kurumlar da dahil olmak üzere o toplumun bütün yönleri üzerinde yoğunlaşılması gerektiğini ileri sürmüştür. İkincisi o, bir toplumun çözümlenmesinin kadınların yaşamının bir anlayışını da içermesi gerektiği üzerinde ayak diremiştir. Üçüncüsü, Martineau, evlilik, çocuklar, eviçi yaşam ile dinsel yaşam ve ırk ilişkileri gibi daha önce gözden kaçırılmış sorunlara sosyolojik gözle bakan ilk kişidir. Bir keresinde yazdığı gibi, "çocuk odası, oturma odası ve mutfak hep insanların ahlak ve tutumlarını anlamayı sağlayacak kusursuz okullardır"(1962 [1837]). Son olarak, sosyologların yalnızca gözlem yapmaktan daha fazlasını yapmaları, aynı zamanda bir topluma yararlı olacak biçimde davranmaları gerektiğini ileri sürmüştü. Sonuç olarak, Martineau hem kadın hakları, hem de kölelerin özgürleşmelerinin etkin bir savunucusuydu.

Harriet Martineau (1802-76)

Modern kuramsal yaklaşımlar

İlk sosyologlar içinde yaşadıkları değişen toplumları anlamlı kılma çabalarında birleşiyordu. Ne ki onlar, yalnızca dönemlerinin hızlı olaylarını betimlemek ve yorumlamaktan daha fazla şeyler yapmak istiyordu. Daha da önemlisi, toplumsal dünyanın incelenmesinde, genel olarak toplumun işleyişi ile toplumsal değişmenin doğasını açıklayabilecek yolları araştırmışlardı. Yine de daha önce gördüğümüz gibi, Durkheim, Marx ve Weber, toplumsal dünya üzerine yaptığı kendi incelemelerinde çok farklı yaklaşımları benimsemişlerdir. Örneğin, Durkheim ile Marx bireye dışsal olan güçlerin gücü üzerinde yoğunlaşırlarken Weber kendi çıkış noktası olarak bireylerin dış dünyadaki yaratıcı edimde bulunabilme yeteneklerini almaktaydı. Marx ekonomik sorunların önceliğine işaret ederken Weber önemli nitelikteki daha geniş etkenler dizisini dikkate almaktaydı. Yaklaşımdaki bu farklılıklar, sosyolojinin tarihi boyunca varlığını sürdürmüştür. Hatta, sosyologlar çözümleme konusu üzerinde anlaşmaya vardıklarında bile, çokluk bu çözümlemeyi farklı kuramsal bakış açılarından yola çıkarak gerçekleştirmektedirler.

Aşağıda incelenen daha yenilerdeki üç kuramsal bakış açısının işlevselcilik, çatışma yaklaşımı ve simgesel etkileşimcilik sırasıyla Durkheim, Marx ve Weber'le bağlantıları bulunmaktadır. Bu kitap boyunca bu kuramsal yaklaşımları açıklayan ve onlara dayanan düşünce ve savlarla karşılaşacaksınız.

4. Bölümde, sosyolojideki önemli kuramsal yaklaşımları daha ayrıntılı ele alacak ve sosyolojik düşüncedeki daha yeni kuramsal gelişmeleri inceleyeceğiz.

İşlevselcilik

İşlevselcilik, toplumun değişik parçalarının istikrar ve dayanışma ortaya çıkarmak üzere birlikte işledikleri karmaşık bir sistem olduğu görüşünü benimsemektedir. Bu yaklaşıma göre, sosyoloji disiplini, toplumun parçalarının birbirleriyle ve bir bütün olarak toplumla olan ilişkilerini incelemelidir. Örneğin, bir toplumdaki dinsel inanç ve geleneklerin çözümlemesini, bunların toplumdaki öteki kurumlarla nasıl ilişkili olduğunu göstererek yapabiliriz, çünkü bir toplumun farklı parçaları birbiriyle yakın ilişki içerisinde gelişmektedir.

Bir toplumsal pratik ya da kurumun işlevinin incelenmesi, o pratik ya da kurumun toplumun varlığının sürmesine yaptığı katkının çözümlenmesidir. Comte ve Durkheim da dahil olmak üzere işlevselciler, bir toplumun işleyişini canlı bir organizmanın işleyişiyle karşılaştırmak için çokluk bir *organik benzeşim* kullanmışlardır. İşlevselciler toplumun parçalarının, tıpkı insan bedeninin değişik parçalarında olduğu gibi, toplumun bütünü için yararlı olacak biçimde birlikte çalıştıklarını ileri sürmektedirler. Kalp gibi bir beden organını incelemek için, o organın bedenin öteki parçalarıyla nasıl ilişkili olduğunu göstermek zorundayız. Kalp, bedenin her yanına kan pompalayarak, organizmanın yaşamının sürmesinde hayati bir rol oynamaktadır. Benzer olarak, bir toplumsal bileşenin işlevini çözümlemek de, onun toplumun varlığının ve sağlığının sürmesinde yüklendiği görevi anlamak demeye gelir.

İşlevselcilik **ahlaki oydaşmanın** toplumdaki düzen ve istikrarın sürdürülmesindeki önemini vurgular.

Ahlaki oydaşma, toplumdaki insanların çoğunluğu aynı değerleri paylaştığında varolur. İşlevselciler düzen ile dengeyi toplumun normal durumu olarak görürler -bu toplumsal denge toplumun üyeleri arasındaki ahlaki oydaşmaya dayanır. Örneğin, Durkheim dinin insanların temel toplumsal değerlere bağlılığını güçlendirdiğine, böylece de toplumsal içyapışkanlığın korunmasına katkıda bulunduğuna inanmaktaydı.

1960'lara kadar, işlevselcilik sosyolojideki, özellikle A.B.D.'de, belki de en önde gelen kuramsal gelenek idi. Her ikisi de büyük ölçüde Durkheim'dan esinlenen Talcott Parsons (1902-79) ile Robert Merton (1910-2003), bu yaklaşımın en önde gelen iki üyesiydi. Merton'un işlevselcilik biçimi özellikle etkili olmuştur. Merton açık işlevler ile örtük işlevler arasında ayrım yapmıştı. **Açık işlevler**, özgün bir toplumsal etkinlik biçimine katılanlar tarafından bilinen ve onlar tarafından yerine getirilmesi istenen işlevlerdir. **Örtük işlevler**, bu etkinliğin katılımcıların farkında olmadıkları sonuçlarıdır. Bu ayırımı gösterebilmek için, Merton Arizona ve New Mexico'daki Hopi Kabilesinin yağmur dansı örneğini kullanmıştır. Hopiler bu törenin ürünleri için gereken yağmuru getireceğine inanmaktadırlar (açık işlev). Bu yüzden bu töreni düzenleyip ona katılırlar. Ancak Merton, Durkheim'in din kuramını kullanarak, yağmur dansının aynı zamanda Hopi toplumunun içyapışkanlığını güçlendirme etkisine de sahip olduğunu ileri sürmektedir (örtük işlev).

Merton aynı zamanda, işlevler ile **işlevsizlikler** arasında da bir ayırım yapmıştı. Toplumsal davranışın işlevsiz yönlerini aramak, toplum yaşamının varolan düzene meydan okuyan özelliklerine odaklanmak demeye gelir. Örneğin, dini her zaman bir işleve sahip dini toplumun içyapışkanlığına katkı sağlıyor diye görmek yanlıştır. Eğer iki grup farklı dinleri ya da hatta aynı dinin farklı versiyonlarını destekliyor ise, sonuç, yaygın toplumsal yıkım yaratabilecek olan bir toplumsal çatışma olabilir. Bu yüzden, savaşlar çoklukla Avrupa tarihindeki Protestanlar ile Katolikler arasındaki mücadelelerden görülebileceği gibi dinsel topluluklar arasında olmaktadır.

Son dönemlerde işlevselcilik, sınırları açığa çıktıkça gözden düştü. Merton için pek geçerli olmasa da, pek çok işlevselci düşünür (Talcott Parsons buna bir örnektir) bölünme ve çatışma yaratan etkenlerin aleyhine toplumsal içyapışkanlık yaratan etkenleri gereğinden fazla vurgulamışlardır. İstikrar ve düzen üzerindeki odaklanma, toplumdaki bölünme ya da eşitsizliklerin -sınıf, ırk ve toplumsal cinsiyet gibi etkenlere dayanan- en aza indirilmesi anlamına gelir. Aynı zamanda, toplum içerisinde yaratıcı toplumsal eylemin rolüne daha az vurgu yapılmaktadır. Pek çok eleştirmene göre, işlevsel çözümleme toplumlara sahip olmadıkları nitelikler yükler görünmektedir. İşlevselciler genellikle, sanki toplumların "gereksinimleri" ve "amaçları", bu kavramlar yalnızca tek tek insanlara uygulanabilir olsalar bile varmış gibi konuşurlar.

Çatışmacı bakış açıları

İşlevselciler gibi **çatışma kuramlarını** kullanan sosyologlar toplum içindeki yapıları vurgularlar. Bu kuramcılar aynı zamanda toplumun nasıl işlediğini açıklayan kapsamlı bir

biçimleri de simgelerdir. Birine el sallamak ya da kaba bir beden hareketi yapmak simgesel bir değer taşır. Mead insanların birbirleriyle etkileşimlerinde paylaşılan simge ve anlayışlara dayandığını ileri sürmüştür. İnsanlar zengin bir simgesel evren içinde yaşadıklarından, insan bireyleri arasındaki neredeyse bütün etkileşim, simgelerin değiş tokuşunu içermektedir.

Simgesel etkileşimcilik dikkatimizi kişiler arasındaki etkileşimin ayrıntısına ve bu ayrıntının ötekilerin söyledikleri ya da yaptıklarına anlam vermekte nasıl kullanıldığına yöneltmektedir. Simgesel etkileşimcilikten etkilenen sosyologlar çokluk, gündelik yaşam bağlamları içerisindeki yüz yüze etkileşimler üzerinde odaklanmaktadırlar. Bu sosyologlar böylesi etkileşimlerin toplum ile kurumlarını yaratmada oynadıkları rolü vurgularlar. Max Weber bu kuramsal yaklaşım üzerinde dolaylı olarak önemli bir etkide bulunmuştur çünkü, toplumsal yapıların sınıflar, partiler, statü grupları ve diğerleri gibi varolduklarını kabul etmiş olsa da, Weber bu yapıların bireylerin *toplumsal eylemleri* yoluyla yaratıldıklarını düşünmekteydi.

Simgesel etkileşimci bakış açısı gündelik toplum yaşamı sırasındaki eylemlerimizin doğası hakkında pek çok görü sağlayabilir olsa da, daha geniş nitelikteki, toplumdaki güç ve yapı sorunlarını ve bunların bireysel eylemi nasıl sınırladığını gözardı ettikleri için eleştirilmiştir.

Simgesel etkileşimciliğin, toplumumuzdaki güç ve yapı sorunlarını dikkate alan klasik bir örneği, Arli Hochschild'in *Yönetilen Kalp: İnsan Duygularının Ticarileştirilmesi* (The Managed Heart: Commercialization of Human Feeling -1983) yapıtıdır. California Üniversitesinde bir sosyoloji profesörü olan Hachschild, A.B.D'de, Atlanta'daki Delta Havayolları Hostes Eğitim Merkezindeki eğitim programlarını gözlemiş, bir dizi mülakat yürütmüştü. Hochschild, uçuş görevlilerinin kendi duygularını yönetebilmenin yanısıra öteki becerileri öğrenmelerini izlemişti. Hochschild eğitim programlarındaki hocalardan biri olan bir pilotun yorumunu hatırlıyor: "Şimdi kızlar sizden, oraya gitmenizi ve gerçekten gülümsemenizi istiyorum". Pilot, "gülümsemeniz sizin en büyük varlığınızdır. Sizden oraya gidip onu kullanmanızı istiyorum. Gülümseyin. Gerçekten gülümseyin. Gülümse-menizi sunun".

Hochschild, gözlemleri ve mülakatlarına dayanarak Batı ekonomilerinin giderek daha fazla hizmet sunumuna dayanır hale geldikçe, yaptığımız çalışmanın duygusal biçiminin daha fazla anlaşılması gerektiğini bulmuştur. Hochschild'in uçuş görevlileri arasındaki "tüketici servisi" eğitimlerini incelemesi, daha önce hizmetler sektöründe çalışan herkese tanıdık gelebilir. Hochschild bu durumu, "duygusal emek" kamu içinde gözlenebilir (ve kabul edilebilir) bir yüz ve beden sunumu yaratabilmek için kişinin kendi duygularını yönetebilmesini gerektiren emek eğitimi diye adlandırıyor. Hochschild'e göre, çalıştığınız şirketler yalnızca sizin fiziksel hareketlerinizi değil, duygularınız üzerinde de söz sahibidir. Şirketler siz çalışırken sizin gülümsemenizin de sahibidirler.

Hochschild'in araştırması yaşamın, insanların çoğunun anladıklarını düşündükleri, ancak daha derin bir düzeyde anlaşılması gereken bir yönüne bir pencere açmıştır. Hochschild, hizmet işçilerinin kol işçileri gibi kendilerinin çalışmaları sırasında vazgeçtikleri özgül bir yönlerine karşı bir uzaklık hissettiklerini buldu. Örneğin, kol işçisinin kolu, bir makina parçasıymış gibi, ancak arada sırada onu hareket ettiren kişinin bir parçasıymış gibi hissedilmeye başlanabilir. Aynı biçimde hizmet işçileri Hochschild'e sık sık gülümsemelerinin üzerlerinde durduğunu ama onların olmadığını söylemişlerdir. Başka deyişle, bu işçiler, kendilerini kendi duygularına uzak hissetmektedirler. Duyguların genellikle bizlerin derin ve kişisel bir parçası oldukları düşünüldüğünden, bu ilginçtir.

Hochschild'in kitabı simgesel etkileşimciliğin etkili bir uygulamasıdır; *Yönetilen Kalp* ilk kez basıldıktan sonra, öteki araştırmacıların çoğu da kendi düşüncelerini onun düşüncelerine dayandırmışlardır. Hochschild araştırmasını dünyanın en gelişmiş "hizmet ekonomileri"nden birisi, A.B.D. içinde yürütmüş olsa da, onun bulguları günümüzde pek çok topluma uygulanabilir. Giderek daha fazla insanın işyerinde "duygusal emeğe" yönlendirildiği hizmet işleri, dünyanın her yerindeki ülkelerde genişlemektedir. Grönland'daki Inuit'lerde olduğu gibi, kamu içinde gülümseme konusundaki geleneğin Batı Avrupa ve A.B.D.'dekinden farklı olduğu kimi kültürlerde, duygusal emek konusundaki eğitimin güç bir iş olduğu ortaya çıkmıştır. Bu ülkelerde, hizmet işlerinde çalışanların kimi zaman özel "gülümseme eğitim seanslarına" katılmaları zorunlu kılınmıştır - Delta Havayolları hosteslerinin katıldıklarından çok da farklı olmayan seanslara.

Sosyolojide kuramsal düşünce

Bu bölümde şimdiye kadar, sosyolojinin konusuna yönelik geniş, bütüncül yönelimlere göndermede bulunan kuramsal yaklaşımlarla ilgilendik. Bununla birlikte, yukarıda tartışılan *kuramsal yaklaşımlar* ile *kuramlar* arasında bir ayrım yapabiliriz. Kuramların odakları daha dardır ve belirli toplumsal koşul ya da olay türlerini açıklama girişimlerini temsil ederler. Kuramlar genellikle araştırma sürecinin bir parçası olarak oluşturularlar ve sonuçlarında da araştırma incelemelerinin yönelmesi gereken sorunlara ilişkin önerilerde bulunurlar. Buna bir örnek, bu bölümün önceki kısımlarında değinilen Durkheim'in intihar kuramıdır.

Sosyologların inceledikleri çok farklı araştırma alanları içerisinde sayısız kuramlar geliştirilmiştir. Kimi zaman kuramlar oldukça açık seçik bir biçimde ortaya konur; hatta zaman zaman da matematiksel biçimde dile getirilir -her ne kadar bu durum sosyolojiden çok, özellikle iktisat gibi öteki toplum bilimlerinde daha yaygın olsa da.

Kimi kuramlar ötekilere göre çok daha kapsayıcıdır. Sosyologların kendilerini çok geniş kapsamlı kuramsal girişimlere yöneltmesinin istenir ya da yararlı olup olmadığı konusunda farklı görüşler bulunmaktadır. Örneğin Robert K. Merton (1957) güçlü bir biçimde, sosyologların ilgilerini *orta*

kapsamlı kuramlar dediği şeye yoğunlaştırmaları gerektiğini ileri sürmektedir. Büyük kuramsal çizgeler (örneğin Marx'ın yaptığı gibi) yaratmaya çalışmak yerine daha alçakgönüllü kuramlar geliştirmekle ilgilenmeliyiz.

Orta kapsamlı kuramlar, deneysel araştırmayla doğrudan sınanabilecek kadar özgül, ancak bir dizi farklı görüngüyü kapsayacak kadar da genel niteliktedir. Buna bir örnek, *göreli yoksunlaşma* kuramıdır. Bu kuram, insanların kendi koşullarını değerlendirme biçimlerinin kendilerini karşılaştırdıkları insanlara bağlı olduğunu ileri sürmektedir. Dolayısıyla, yoksunlaşma duygusu, kişilerin yaşadıkları maddi yoksulluk düzeyine doğrudan uymamaktadır. Yoksul ve herkesin az çok benzer koşullarda yaşadıkları bir bölgedeki küçük bir evde yaşayan bir ailenin, çoğunluğun yaşadığı evlerin çok daha büyük ve öteki insanların da daha zengin olduğu bir bölgedeki benzer bir evde yaşayan bir aileye kıyasla daha az yoksunluk duygusu yaşaması olasıdır.

Bir kuramın kapsamının ne kadar geniş olursa o kuramın deneysel olarak sınanabilmesinin o kadar güç olacağı aslında doğrudur. Yine de, sosyolojideki kuramsal düşüncenin neden "orta kapsamlı" kuramlarla sınırlı olması gerektiğine ilişkin açık bir gerekçe yoktur.

Sosyolojideki kuramları ve özellikle kuramsal yaklaşımları değerlendirmek zorlayıcı ve korkutucu bir iştir. Kuramsal tartışmalar tanım gereği, daha deneysel nitelikteki anlaşmazlıklara bakarak daha soyuttur. Sosyolojinin tek bir kuramsal yaklaşımın egemenliği altında olmaması olgusu, disiplinin zayıflığına bir işaret diye görünebilir ancak durum böyle değildir. Rakip kuramsal yaklaşım ve kuramların çekişmesi sosyolojik girişimin canlılığının bir göstergesidir. Kuramsal çeşitlilik, insanları kendimizi incelerken bizi dogmadan kurtarır. İnsan davranışı karmaşık ve çok yönlüdür ve tek bir kuramsal bakış açısının onun bütün yönlerini kapsayabilmesi de pek olası değildir. Kuramsal düşüncedeki farklılık, araştırma sırasında kullanılabilecek olan ve sosyolojinin ilerlemesinde böylesine vazgeçilmez olan imgelem yeteneklerini canlandıran zengin bir düşünce kaynağı sağlar.

Çözümleme düzeyleri: Mikrososyoloji ve makrososyoloji

Bu bölümde tartıştığımız farklı kuramsal bakış açıları arasındaki önemli bir ayrım, bu bakış açılarının yöneldikleri çözümleme düzeyiyle ilişkilidir. Yüz yüze etkileşim durumlarındaki gündelik davarışın incelenmesine genellikle **mikrososyoloji** denir. **Makrososyoloji** siyasal sistem ya da ekonomik düzen gibi büyük ölçekli toplumsal düzenlerin çözümlenmesidir. Makrososyoloji, sanayileşmenin gelişimi gibi uzun dönemli değişim süreçlerinin çözümlenmesini de içerir. İlk bakışta, mikro-çözümleme ile makro-çözümlemenin birbirinden ayrı olduğu düşünülebilir. Gerçekte, bu ikisi birbiriyle yakından bağlantılıdır (Knorr -Cetina ve Cicourel 1981; Giddens 1984).

Makro-çözümleme gündelik yaşamın kurumsal artalanını anlayacaksak vazgeçilmezdir. İnsanların gündelik yaşamlarındaki yaşama biçimleri, ortaçağ dönemindeki gibi bir kültürün günlük eylem döngüsünü sanayileşmiş

bir kent ortamındaki yaşam birbiriyle karşılaştırıldığında açık hale geldigi gibi, daha geniş kurumsal çerçeveden büyük ölçüde etkilenmektedir. Modern toplumlarda, sürekli olarak yabancılarla karşı karşıya geliriz. Bu karşılaşma dolaylı ve kişisel olmayan nitelikte olabilir. Bununla birlikte bugün, dolaylı ya da elektronik ilişkiler içine ne kadar fazla girersek girelim, öteki insanların varlığı esastır. Bir tanıdığımıza bir elektronik posta iletisi göndermeyi seçebileceğimiz gibi, hafta sonunu bir arkadaşla geçirmek için binlerce kilometre uçmayı da seçebiliriz.

Mikro-incelemeler giderek büyük kurumsal kalıpları aydınlatmak için gereklidir. yüz yüze etkileşimin, büyüklüğü ne olursa olsun bütün toplumsal örgütlenme biçimlerinin esas temeli olduğu açıktır. Ticari bir şirketi incelediğimizi varsayalım. Bu şirketin etkinlikleri hakkında pek çok şeyi, yalnızca yüz yüze davranışa bakarak anlayabiliriz. Örneğin, yönetim kurulu odasındaki yöneticilerin, değişik bürolarda çalışan insanların ya da fabrika içinde çalışan işçilerin etkileşimlerini çözümleyebiliriz. Bu yolla bütün şirketin bir resmini çıkaramayız, çünkü ticari işlemlerinin bir bölümü basılı malzemeler, mektuplar, telefon ve bilgisayarlar yoluyla gerçekleştirilmektedir. Yine de bu örgütün nasıl çalıştığına ilişkin anlayışımıza önemli bir katkı yapabiliriz.

Daha sonraki bölümlerde, mikro-bağlamlardaki etkileşimin daha büyük toplumsal süreçleri nasıl etkilediğine; buna karşılık makro-sistemlerin toplum yaşamının daha sınırlı ortamlarını nasıl etkilediğine ilişkin daha fazla örnek göreceğiz.

Sosyoloji yaşamımızda bize nasıl yardımcı olur?

Mills'in, yukarıda (s.38'de) tartışılan sosyolojik imgelem kavramını geliştirirken vurguladığı gibi, sosyolojinin yaşamımız için ortaya çıkardığı pek çok pratik içerme sözkonusudur. İlk olarak, sosyoloji kültürel farklılıklar hakkında, bizim toplumsal dünyayı birçok bakış açısından görebilmemizi sağlayan bir farkındalık sağlar. Çoklukla, başkalarının nasıl yaşadıklarını yeterli bir biçimde anlarsak, onların sorunları hakkında daha iyi bir anlayışımız olabilir. İnsanları etkileyen, ancak onların yaşam biçimleri hakkında yeterli bilgiye dayanmayan pratik politikaların başarı şansı çok azdır. Örneğin, Güney Londra'da ağırlıklı olarak Latin Amerikalılardan oluşan bir toplulukla ilgilenen beyaz bir sosyal çalışma uzmanı, Birleşik Krallık'taki değişik grupların üyeleri arasındaki farklılıklara duyarlı olmadığında, bu topluluk üyelerinin güvenini kazanamayacaktır.

İkinci olarak, sosyolojik araştırma politika girişimlerinin sonuçlarını değerlendirmede pratik yarar sağlar. Pratik bir reform programı, bunu tasarlayanların ulaşmak istedikleri sonuçları sağlamada yalınca başarısız kalabilir ya da beklenmeyen istenmedik sonuçlar yaratabilir. Örneğin, İkinci Dünya Savaşını izleyen yıllarda, pekçok ülkede kent merkezlerinde büyük sosyal konut blokları yapılmıştır. Bu bloklar, geri kalmış bölgelerdeki düşük gelir gruplarına yüksek bir yaşam standardı sağlamak için planlanmışlardı ve yakınlarında alışveriş merkezleri ile diğer hizmetlerin sağlandığı birimler

bulunmaktaydı. Ne ki araştırmalar, daha önce oturdukları konutlardan bu büyük ve yüksek bloklara taşınanların kendilerini yalıtılmış ve mutsuz duyumsadıklarını göstermişti. Yoksul bölgelerdeki büyük bloklar ve çevredeki alışveriş merkezleri genellikle yıkılmış ve serserilik ile diğer şiddet içeren suçlar için yataklık yapmışlardır.

Üçüncü olarak, bazı bakımlardan da en önemlisi, sosyoloji bizim kendi kendimizi aydınlatabilmemizi kendimizi daha iyi anlayabilmemizi sağlar. Neden böyle davrandığımız hakkında daha çok şey bildikçe, kendi geleceğimizi etkileme olanağımız daha fazla olacaktır. Sosyolojinin yalnızca, politikaları tasarlayanlara yani güçlü gruplara yerinde kararlar vermede yardımcı olabileceğini düşünmemeliyiz. Güçlü olanların izledikleri politikalarda daha az güçlü ya da daha az ayrıcalıklı olanların çıkarlarını kolladıkları her zaman varsayılamaz. Kendilerini aydınlatmış olan gruplar genellikle sosyoloji araştırmalarından yararlanabilir ve hükümet politikalarına etkin tepkiler geliştirebilir ya da kendi politikalarını biçimlendirebilirler. Alkolik İsimsizler gibi üyelerine yardım amacıyla oluşturulmuş gruplar ve çevre hareketi gibi toplumsal hareketler, doğrudan doğruya pratik reformları gerçekleştirmeye, hem de dikkate alınır bir başarıyla gerçekleştirmeye çalışan toplumsal gruplardır.

Son olarak, pek çok sosyologun, meslekten kişiler olarak doğrudan pratik sorunlarla ilgilendikleri belirtilmelidir. Sosyoloji eğitimi almış olanlar sanayi danışmanları, kent plancıları, sosyal çalışmacılar ve personel yöneticilerini yanısıra pek çok başka işte de çalışabilir. Sosyoloji anlayışına sahip olmak hukuk, gazetecilik, iş ve tıp konusunda kariyer yapmaya da yardımcı olabilir.

Sosyolojiyle uğraşmak ile toplumsal vicdanı uyarma arasında genellikle bir bağlantı vardır. Sosyologların kendileri reform programları ya da toplumsal değişmeyi etkin bir biçimde savunmalı ve başı çekmeli midirler? Kimileri sosyolojinin kendi entelektüel bağımsızlığını, ancak sosyologlar ahlaki ve siyasal anlaşmazlıklara yönelik olarak soğukkanlı ve tarafsız olduk-larında koruyabileceğini ileri sürmek-tedir. Yine de, yürütülen tartışmalardan kendilerini uzak tutan araştırmacılar acaba sosyolojik sorunları incelerken ötekilerden daha mı tarafsızdır? Sosyolojik bakımdan incelmiş olan hiç kimse, bugün dünyada varolan eşitsiz-

Çağcıl kuramsal yaklaşımlar

Simgesel etkileşimcilik toplumsal etkileşim içinde bireyler arasındaki simgelerin değişimi üzerinde durur. Öteki kuramların tersine, simgesel etkileşim, bir bütün olarak toplumun değil, bireyler arasındaki küçük ölçekli etkileşimleri öne çıkarır.

İşlevselcilik bir bütün olarak toplumu ele alır ve bir toplumsal etkinliğin topluma yaptığı katkıyı öne çıkarır. Ortaya koyduğu işlevselcilik biçimi özellikle etkili olan Merton, toplumsal bir etkinliğe katılanların istediği açık işlevlerin, toplumsal bir edimin istenmedik sonuçları olan örtük işlevlerinden kimi zaman daha az önemli olduğunu vurgulamıştır. Merton, sosyolojik açıklamanın önemli bir bölümünün toplumsal edim ve kurumların örtük işlevlerini açığa çıkarmak olduğuna inanıyordu.

Pek çok çağdaş toplum kuramcısı bugün de Marx'tan etkilenmekte ve **çatışmacı kuramları** ortaya atmaktadır. Sınıf kavramını kullanarak eşitsizliklerin incelenmesi, Marx'ın kuramının temelinde yer alır.

Sosyolojinin kuramsal yaklaşımları hakkında düşünmenin bir yolu, çözümleme düzeylerini dikkate almaktır. **Mikrososyoloji** yüz yüze etkileşim durumlarındaki gündelik davranışın incelenmesidir. **Makrososyoloji** büyük ölçekli toplum düzenlerinin çözümlenmesidir. İkisi birbirine yakından bağlantılıdır.

liklerin farkında olmazlık edemez. Sosyologların siyasal sorunlarda taraf tutmamaları tuhaf olurdu; onları böyle yaparken kendi uzmanlıklarına dayanmaktan alıkoymak da mantıksız olurdu.

Bu bölümde sosyolojinin, dünyaya ilişkin kendi kişisel bakış açımızı çoklukla bir kenara bırakıp hem bizim hem de öteki insanların yaşamlarını biçimlendiren etkilere daha dikkatli bakmamızı sağlayan bir disiplin olduğunu gördük. Sosyoloji modern toplumların gelişimi ile ayrı bir entelektüel uğraş olarak ortaya çıkmıştır; bu tür toplumların incelenmesi de sosyolojinin temel ilgi alanıdır. Ne ki sosyologlar aynı zamanda toplumsal etkileşimin ve genel olarak insan toplumlarının doğası hakkındaki daha geniş bir dizi sorunla da ilgilenmektedir.

Sosyoloji yalnızca soyut bir entelektüel alan değildir; insanların yaşamları üzerine pratik içermeleri de bulunur. Bir sosyolog olmayı öğrenmek sıkıcı bir akademik girişim olmamalıdır. Bunun böyle olmayacağından emin olmanın en iyi yolu, disipline yaratıcı bir biçimde yaklaşmak ve sosyolojik düşüncelerin ve bulguların kendi yaşamınızla ilişkisini kurmaktır.

Özet

Sosyoloji insan toplumlarının sistematik bir biçimde, modern, sanayileşmiş düzenleri özellikle vurgulayarak incelenmesidir.

Sosyoloji pratiği, yaratıcı bir biçimde düşünebilmeyi ve kişinin kendisini toplum yaşamı hakkındaki devralınmış düşüncelerden ayrı tutmasını gerektirir.

Sosyoloji geçmiş iki ya da üç yüzyıl boyunca insan toplumlarında ortaya çıkan kapsamlı değişmeleri anlama çabası sonucu doğmuştur. Sözkonusu değişmeler yalnızca büyük ölçekli değişmeler değillerdir; bunlar aynı zamanda insanların yaşamlarının en özel ve kişisel özelliklerinde de gerçekleşen değişmeleri de içerirler.

Sosyolojinin klasik kurucuları arasında aşağıdaki dördü özellikle önemlidir: Auguste Comte, Karl Marx, Emile Durkheim ve Max Weber. Ondokuzuncu yüzyıl ortalarında yazan Comte ve Marx, sosyolojinin kimi temel konularını belirlemişler ve bu konular daha sonra Durkheim ve Weber tarafından geliştirilmiştir. Bu konular sosyolojinin doğası ile toplumsal dünyanın çağcıllaşmasının getirdiği değişmelerin etkilerini dikkate almaktadır.

Sosyolojide bir dizi farklı kuramsal yaklaşım bulunmaktadır. Kuramsal ayrılıkların doğa bilimlerinde bile çözümlenmesi zordur; sosyolojide de kendi davranışımızı inceleme konusu yapmaktan kaynaklanan karmaşık sorunlar yüzünden özel zorluklarla karşı karşıyayız.

Sosyolojideki temel kuramsal yaklaşımlar, işlevselcilik, çatışmacı bakış açıları ile simgesel etkileşimciliktir. Bu bakış açılarının arasında, konunun Ikinci Dünya Savaşı sonrası dönemde gösterdiği gelişimi büyük ölçüde etkileyen kimi temel farklılıklar bulunmaktadır.

Sosyoloji, önemli pratik içermeleri olan bir konudur. Toplumsal eleştiri ve pratik toplumsal reforma çeşitli yollardan katkıda bulunur. Başlangıç olarak, verilmiş bir toplum durumları kümesinin daha iyi anlaşılması genellikle bize bu durumları daha iyi denetleme şansı verir. Aynı zamanda, sosyoloji bizim kültürel duyarlıklarımızı artırmanın, farklı kültürel değerlerin varlığının bilincinde olan politikalar belirlemenin bir aracını sağlar. Pratik açıdan, belirli politika programlarının benimsenmesinin sonuçlarını inceleyebiliriz. Son olarak da, belki de en önemlisi, sosyoloji, grupların ve bireylerin kendi yaşam koşullarını değiştirme fırsatlarını artırarak kendi kendilerini aydınlatma olanağı sağlar.

İnternet Bağlantıları

Bu kitap hakkında daha fazla bilgi ve destek için:
http://www.polity.co.uk/giddens5/

Polity yayınlarından yeni sosyoloji kitapları için:
http://www.polity.co.uk/sociology/

Sosyoloji için Sosyal Bilimler Bilgi Girişi için:
http://www.sosig.ac.uk/sociology/

Britanya Sosyoloji Derneği için:
http://www.britsoc.co.uk/

İçindekiler

Toplum türleri

Kaybolan dünya: Modernlik öncesi toplumlar ve kaderleri

Modern dünya: Sanayi toplumları

Küresel gelişme

Toplumsal değişme

Toplumsal değişme üzerindeki etkiler

Modern dönemde değişme

Küreselleşme

Küreselleşmeye katkıda bulunan etkenler

Küreselleşme tartışması

Küreselleşmenin etkileri

Sonuç: Küresel bir yönetim gereksinimi

Düşünme soruları

Ek kaynaklar

İnternet bağlantıları

2 Küreselleşme ve Değişen Dünya

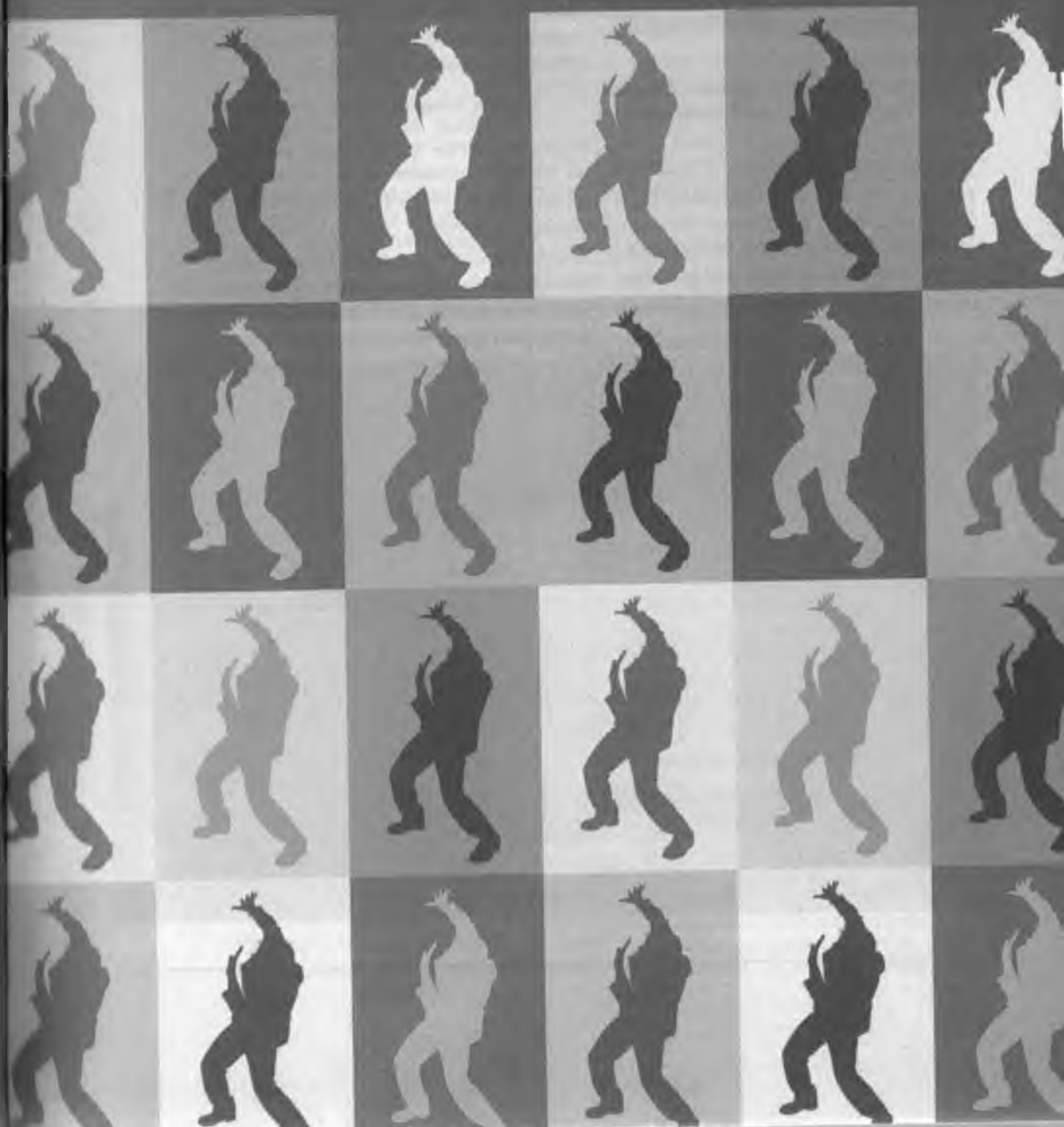

ile kadınlar arasındaki günlük ilişkiler biçimini benimsiyor olduğu anlamına gelmemektedir. Yeni teknolojilerin sonucu olarak eninde sonunda ortaya çıkacak olan kültür, Amerikan kültürü ile aynı değil, kesinlikle Kuveyt kültürü olacaktır.

Bireyciliğin yükselişi

Küreselleşme çoklukla büyük sistemler dünya finansal piyasaları, üretim ve ticaret, telekomünikasyon gibi içindeki değişmelerle eşleştiriliyor olsa da, küreselleşmeni etkisi aynı derecede güçlü bir biçimde kişisel alanda da hissedilmektedir. Küreselleşme yalnızca uzakta olan, uzak bir gezegende işleyen ve kişisel işleri etkilemeyen bir şey değildir. Küreselleşme "burada" olan ve bizim kişisel ve mahrem yaşamlarımızı pek çok değişik biçimlerde etkileyen bir olgudur. Kaçınılmaz olarak, kürüselleşen güçler, kişisel olmayan kaynakların -medya, internet ve popüler kültür gibi- yanısıra başka ülke ve kültürlerden gelen bireylerle girdiğimiz kişisel temas yoluyla da bizim yerel ortamlarımıza, evlerimize ve topluluklarımıza girdikçe, bizim kişisel yaşamlarımız değişmiştir.

Küreselleşme bizim gündelik deneyimlerimizin doğasını kökten bir biçimde değiştirmektedir. Yaşadığımız toplumlar ciddi dönüşümler geçirirken, bu toplumların altında yatan yerleşik kurumlar da konumlarını yitirmiştir. Bu bizi, aile, toplumsal cinsiyet rolleri, cinsellik, kişisel kimlik, öteki insanlarla ve işimizle olan ilişkilerimiz gibi yaşamımızın kişisel ve mahrem yönlerini yeniden tanımlamaya zorlamaktadır. Kendi hakkımızdaki düşüne biçimimiz ve öteki insanlarla bağlantılarımız, küreselleşme yüzünden ciddi bir biçimde değişmektedir.

Şu anda, bireylerin kendi yaşamlarını biçimlendirmek için, bir zamanlar sahip olduklarından çok daha fazla fırsatları var. Bir zamanlar, gelenek ve töre, insanların yaşam yolları üzerinde güçlü etkilerde bulunurdu. Toplumsal sınıf, toplumsal cinsiyet, etnik durum ve hatta dinsel bağlantılar, bireyler için belirli yolları kaparken başkaları için bu yolları açardı. Örneğin bir terzinin en büyük oğlu olarak doğmuş olmak olasılıkla, genç adamın babasının mesleğini öğrenme ve yaşamı boyunca bu mesleği yürütmesini garantileyecekti. Gelenek, bir kadının doğal ortamının evin içi olduğunu söylerdi; kadının yaşamı ve kimliği büyük ölçüde kocasının ya da babasının kimliği tarafından belirlenmekteydi. Geçmiş zamanlarda, bireylerin kişisel kimlikleri, içinde doğdukları topluluk içinde biçimleniyordu. Bu toplulukta geçerli olan değerler, yaşam biçimleri ve etik, insanların yaşamlarını onlara göre yönlendireceği, görece sabit buyruklar sunmaktaydı.

Bununla birlikte, küreselleşme koşullarında, insanların kendi kimliklerini etken bir biçimde kendilerinin oluşturdukları yeni bir bireycilik yönünde bir hareketle karşı karşıyayız. Yerel topluluklar yeni bir küresel düzenle etkileşim içine girdikçe, gelenek ve yerleşik değerlerin ağırlığı azalmaktadır. Daha önceleri insanların seçimlerini ve etkinliklerini yöneten toplumsal kodlar, önemli ölçüde zayıfladılar. Örneğin bugün, bir terzinin en büyük oğlu, kendi geleceğini kurarken önündeki birçok yoldan birini seçebilir; kadınlar artık ev içi alanla kısıtlanmış değiller;

insanların yaşamlarını biçimlendiren öteki zorlamalar da ortadan kalktı. Geleneksel kimlik çerçeveleri çözülürken yeni kimlik kalıpları ortaya çıkıyor. Küreselleşme insanları, daha açık, kendine dönük bir biçimde yaşamaya zorluyor. Bunun anlamı bizim sürekli olarak, etrafımızdaki değişen ortamlara yanıt veriyor ve kendimizi uyarlıyor olduğumuzdur. Bireyler olarak, içinde yaşadığımız geniş bağlamla birlikte evrimleşiyoruz. Gündelik yaşamlarımızda yaptığımız küçük seçimler bile -ne giydiğimiz, boş zamanımızı nasıl geçirdiğimiz, sağlığımızı nasıl koruduğumuz ve bedenimize nasıl baktığımız- sürekli olarak kendi öz kimliğimizi yaratma ve yeniden yaratma süreçleridir.

Sonuç: küresel bir yönetim gereksinimi

Küreselleşme ilerledikçe, varolan siyasal yapı ve modellerin, ulusal sınırları aşan zorluklarla dolu olan bir dünyayı yönetmek için yeterince donanımlı olmadıkları ortaya çıkmaktadır. Tek tek hükümetlerin AIDS'in yayılmasını engelleme, küresel ısınmanın etkilerini tersine çevirme ya da çalkantılı finansal piyasaları düzenleme güçleri yoktur. Dünyadaki toplumları etkileyen pek çok süreç, bugünkü yönetim mekanizmalarının denetimi altında değildir. Bu yönetim açığı ışığında, kimileri, küresel sorunlara küresel bir biçimde yanıt verebilecek yeni küresel yönetim biçimleri gerektiğini belirtmektedir. Tek tek ülkeler düzeyinin üzerinde işleyen zorlukların sayısı arttıkça, bunlara olan yanıtların da ulusötesi olmak zorunda olduğu ileri sürülmektedir.

Ulus-devletin düzeyinin üzerinde olacak bir yönetimden sözetmek gerçekçi görünmeyebilirse de, Birleşmiş Milletler ve Avrupa Birliğinin oluşumları gibi, küresel bir demokratik yapının yaratılmasına yönelik kimi adımlar şimdiden atılmıştır. Özellikle AB, küreselleşmeye karşı yaratıcı bir yanıt gibi görülebilir; AB bölgesel bağların güçlü olduğu dünyanın öteki bölümlerindeki benzer örgütler için bir model de olabilir. Yeni küresel yönetim biçimleri, insan haklarının savunulması gibi uluslararası davranışın şeffaf kuralları ve ölçülerini oluşturup koruyabilecek olan kozmopolit bir dünya düzeninin yaratılmasına yardımcı olabilir.

Soğuk Savaşın bitiminden bu yana geçen on yıl, dünyanın pek çok bölgesindeki şiddet, iç çatışmalar ve kaotik dönüşümler ile ayırdedilmektedir. Kimileri, küreselleşmenin hızlanan kriz ve kaos olduğu yolundaki kötümser bir görüşü benimsiyor olsa da, başkaları daha fazla eşitlik, demokrasi ve refah peşinde koşarken küreselleşen güçlerin kullanılması için yaşamsal fırsatlar görmektedir. Küresel yönetim ve daha etkili düzenleyici kurumlara doğru gerçekleşen hareket, küresel karşılıklı bağımlılık ile hepimizi daha önce olmadığı kadar birbirimize bağlayan hızlı değişme sözkonusuyken hiç de yanlış değildir. Kendi irademizi toplumsal dünya üzerinde ortaya koymak bizim yeteneklerimizin ötesinde değildir. Aslında, böyle bir ödev, yirmibirinci yüzyılın başında insan toplumlarının karşısında bulunan en büyük zorunluluk ve en büyük zorluktur.

Küresel yönetim hakkında daha fazla şeyi, "Siyaset, Hükümet ve Terörizm" başlıklı 20. Bölümde öğreneceğiz.

Özet

1 Modernlik öncesi toplumun birkaç türünü ayırdetmek olanaklıdır. *Avcı ve toplayıcı toplumlar*da insanlar tahıl yetiştirmek ve hayvan beslemek yerine bitkileri toplama ve havyvanları avlama yoluyla yaşamlarını sürdürürler. *Kır toplumları* evcilleştirilmiş hayvan yetiştiriciliğinin önemli bir geçim aracı olduğu toplumlardır. *Tarım toplumları* belli toprak parçalarının ekip biçilmesine bağımlıdır. Daha büyük, daha gelişmiş nitelikteki kentsel toplumlar, geleneksel uygarlıkları oluştururlar.

2 Sanayi toplumlarının gelişimi ile Batının genişlemesi, dünyanın pek çok bölümünün ele geçirilmesine yol açmıştır; *sömürgeleştirme* süreci de, uzun zamandan beri varlığını sürdüren toplumsal düzen ve kültürlerin kökten bir biçimde değişmesine yol açmıştır.

3 Sanayi toplumlarında, (tekniklerinin aynı zamanda yiyecek üretiminde de kullanıldığı) sanayi üretimi ekonominin ana temelidir. Sanayileşmiş ülkeler arasında, Batı ülkeleri, Japonya, Avustralya ve Yeni Zelanda bulunmaktadır. Dünya nüfusunun büyük bir bölümünün yaşadığı *gelişmekte olan dünya*daki ülkelerin hemen hepsi eskiden sömürge olan ülkelerdir. Bu ülkelerdeki nüfusun büyük bölümü, bir bölümü dünya piyasalarına bağımlı olan tarımsal üretimde çalışmaktadır.

4 *Toplumsal değişme* bir toplumun kurumları ile kültürünün zaman içerisinde dönüşmesi olarak tanımlanabilir. Modern dönem, insanlık tarihinin yalnızca küçük bir bölümünü oluşturuyor olsa da, hızla ve önemli değişmeler ortaya çıkarmıştır; değişimin hızı da giderek artmaktadır.

5 Toplumsal örgüt ve kurumların, avcı ve toplayıcı toplumlardan tarımsal ve modern sanayi toplumlara dek gelişimi, tek bir etkene dayalı bir toplumsal değişme kuramını tarafından açıklanamayacak kadar çeşitlilik gösterir. En azından üç büyük etki kategorisi ayırdedilebilir. Fiziksel çevre, iklim ya da iletişim yollarının (ırmaklar, dağların arasındaki geçitler) varlığı gibi etkenleri içerir; bunlar, özellikle ilk ekonomik gelişmeleri etkilediğinden dikkate alınmaları gereken, ancak abartılmaması yerinde olan etkenlerdir. Siyasal örgütlenme (özellikle askeri güç), avcı ve toplayıcı topluluklar belki de dışarıda bırakılmak üzere, geleneksel ya da modern, bütün toplumları, etkiler. Kültürel etkenler arasında din (değişmeyi engelleyebilir), iletişim sistemleri (yazının bulunuşu gibi) ve bireysel liderlik yer alır.

6 Modern toplumsal değişme üzerindeki en önemli ekonomik etki, sürekli yeniliğe ve üretim teknolojisinin gözden geçirilmesine bağlı olan ve bunları yaratan sanayi kapitalizmidir. Bilim ve teknoloji de, en önemlisi görece etkin yönetim biçimlerine sahip olan modern devletin ortaya çıkışı olan siyasal etkenleri etkiler (ve onlardan etkilenir). Kültürel etkiler arasında, bilim ve teknolojinin bir başka etkisi bulunur: sürekli olarak geleneğe ve kültürel alışkanlıklara karşı çıkan modern düşüncenin yenilikçi ve eleştirel niteliği.

7 Küreselleşme sık sık ekonomik bir olgu gibi gösterilir, ne ki bu görüş fazlaca basitleştirilmiştir. Küreselleşme siyasal, ekonomik, kültürel ve sosya etkenlerin biraraya gelmesiyle ortaya çıkmıştır. Küreselleşme her şeyden önce, dünya üzerindeki insanlar arasındaki etkileşimin hızını ve kapsamını artıran bilgi ve iletişim teknolojileri tarafından yönlendirilir.

8 Artan küreselleşmeye birkaç etken katkıda bulunmuştur. İlkin, Soğuk Savaşın bitişi, Sovyet-tipi komünizmin çöküşü ve uluslararası ve bölgesel yönetim biçimlerinin gelişmesi dünyadaki ülkeleri birbirine yakınlaştırmıştır. İkincisi, bilgi teknolojisindeki yayılma, dünya çapında bilgi akışını kolaşlaştırmış ve insanları daha küresel bir bakış açısı benimsemeye yöneltmiştir. Üçüncüsü, dünyayı saran ve ekonomik piyasaları birbirine bağlayan üretim ve tüketim ağları oluşturan ulusaşırı şirketlerin büyüklükleri ve etkileri artmıştır.

9 Küreselleşme, sıcak tartışmaların olduğu bir konu haline gelmiştir. Kuşkucular, küreselleşme düşüncesinin abartıldığını ve bugünkü karşılıklı bağımlılık düzeylerinin daha önce de yaşandığını ileri sürmektedir. Bir bölüm kuşkucu bunun yerine, büyük finans ve ticaret gruplarının içerisindeki etkinliğin yoğunlaşmasına neden olan bölgeselleşme süreçleri üzerine odaklanmaktadır. Aşırı küreselleşmeciler tam karşıt bir bakış açısını benimserler ve ulusal hükümütlerin rolünü bütün bütün ortadan kaldırma tehdidi yaratan gerçek ve güçlü bir olgu olduğunu ileri sürmektedirler. Üçüncü bir grup, dönüşümcüler, küreselleşme, bugünkü dünya düzeninin pek çok yönünü ekonomik, siyasal ve toplumsal ilişkiler de içinde dönüştürdüğüne ancak eski kalıpların bugün de varlığını sürdürdüğüne inanmaktadır. Bu görüşe göre, küreselleşme, kimi zaman birbirine karşıt yönde işleyen çokyönlü akımların etkilerini içeren çelişkili bir süreçtir.

10 Küreselleşme ulusal sınırları aşan ve varolan siyasal yapıların denetiminden kaçan zorluklar yaratmaktadır. Tek tek hükümetler bu ulusötesi sorunlarla başedebilecek donanıma sahip olmadıklarından, küresel sorunları küresel bir biçimde ele alabilecek yeni küresel yönetim biçimlerine gereksinim vardır. Hızla değişen toplumsal dünya üzerinde kendi irademizi yeniden duyurmak, yirmibirinci yüzyılın en büyük meydan okuması olabilir.

Düşünme soruları

1. Toplumsal değişme süreçlerinde "büyük liderlerin" rolü ne kadar önemlidir?
2. Küreselleşme aynı zamanda nasıl yerel bir olgu olabilir?
3. Küreselleşme aynı zamanda komünizmin çöküşüne yol açtı mı?
4. Artan bireycilik duygusu sözkonusuyken, bizler nasıl bir kişi olmak istediğimizi seçme özgürlüğüne sahip miyiz, yoksa seçim konusunda şımarıkça mı davranıyoruz?
5. Ulusaşırı şirketler gerçekten de hükümetlerden daha mı güçlüler?
6 Küreselleşme küresel bir kültüre yol açacak mı?

Ek kaynaklar

Ulrich Beck, *What is Globalization?* (Cambridge: Polity, 1999).

R. Cohen ve P. Kennedy, *Global Sociology* (Londra: MacMillan, 2000).

Peter Dicken, *Global Shift: Transforming the World Economy* (New York: Guilford Press, 1998).

John Gray, *False Dawn: The Delusions of Global Capitalism* (Londra: Granta Books, 1998).

David Held ve Anthony McGrew (yay), *The Globalization Reader,* ikinci baskı (Cambridge: Polity, 2000).

Frank J. Lechner ve John Boli (yay), *The Globalization Reader* (Oxford: Blackwell, 2000).

Joseph Stiglitz, *Globalization and its Discontents* (Londra: Allen Lane, 2002).

J. Timmons Roberts ve Amy Hite (yay), *From Modernization to Globalization: Perspectives on Development and Social Change* (Oxford: Blackwell, 1999).

Sarah Owen Vandersluis ve Paris Yeros (yay), *Poverty in World Politics: Whose Global Era?* (Basingstoke: Macmillan, 1999).

İçindekiler

Sosyolojik sorular

Bilimsel yaklaşım

Araştırma süreci

Nedeni ve sonucu anlamak

Nedensellik ve birlikte değişme

Araştırma yöntemleri

Etnografya

Derleme

Deneyler

Yaşam tarihleri

Karşılaştırmalı araştırma

Karşılaştırmalı ve tarihsel araştırmayı birleştirme

Gerçek dünyada araştırma: yöntemler, sorunlar ve tuzaklar

İnsan denekler ve ahlâki sorunlar

Sosyoloji sadece aşikar olanın yeniden ifade edilmesi mi?

Sosyolojinin etkisi

Özet

Düşünme soruları

Ek kaynaklar

İnternet bağlantıları

3 Sosyolojik Soru Sorma ve Cevaplama

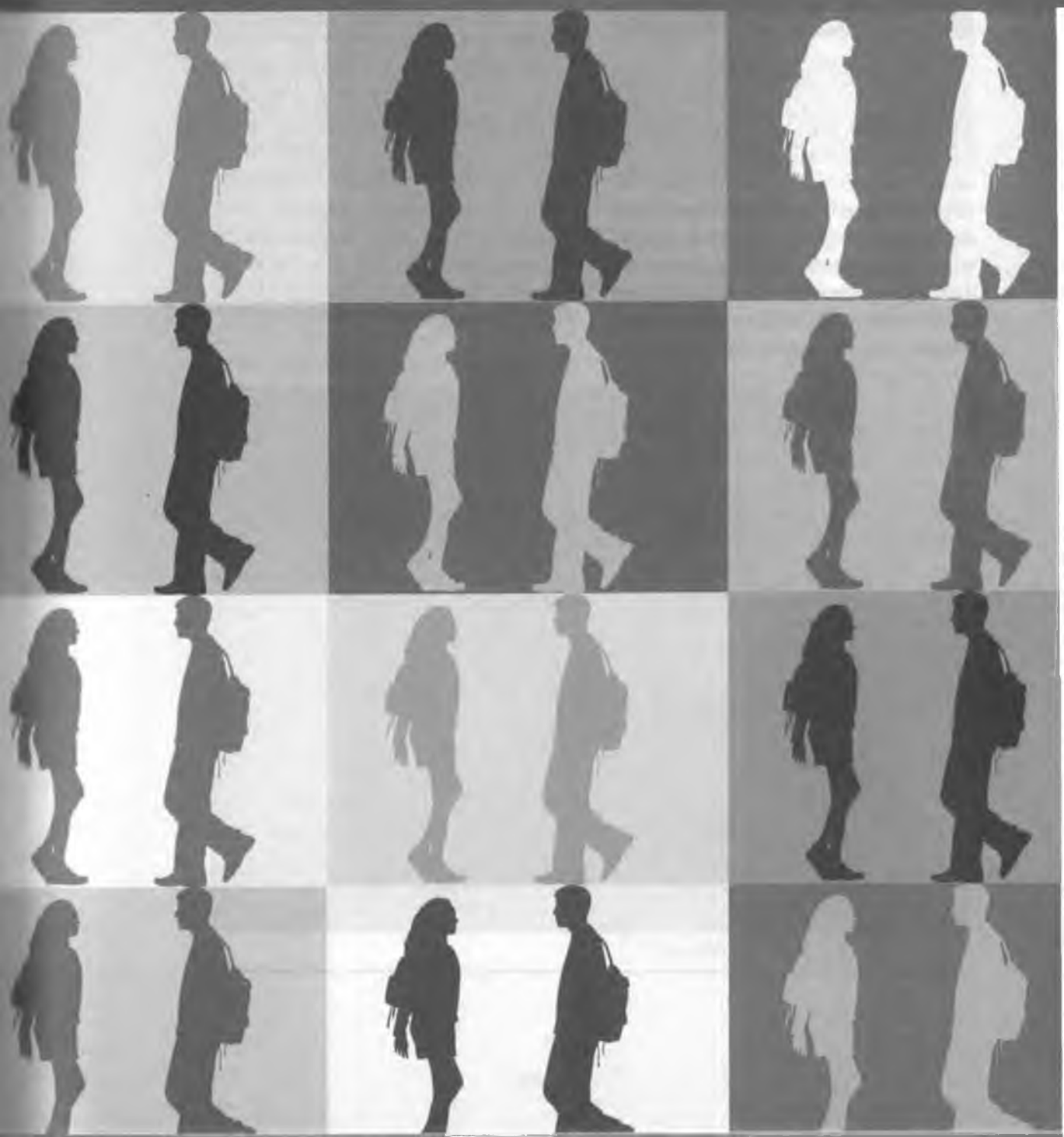

Erkekler arasında, tanımadık kişilerle şıp şak cinsel ilişki dünyanın her yerinde görülmektedir fakat 1960'lara kadar bu olgu incelenmemiş yaygın bir insan ilişkisi biçimi olarak kalmıştır. ABD'nde geyler topluluğu bu faaliyetlerin meydana geldiği tuvaletlere 'çay odaları' ismini verdi. Bir sosyolog olan Laud Humphreys katılımcılar hakkında çalışma yapmak için umuma açık bu tuvaletleri ziyaret etti. Bu kişiler hakkında *Çayodası Ticareti* (Tearoom Trade) başlıklı bir kitap yazdı (Humphreys 1970). Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, basıldığı vakit kitap geniş bir tartışmaya yol açtı ve mesele bugün hâlâ bazıları açısından başa çıkılması zor bir konudur. Humphreys'in araştırma metodolojisi, etik olmamakla ağır bir şekilde eleştirildi, örneğin onun üstü örtük alan araştırması, hakkında araştırma yaptığı kişileri bilgilendirerek rızalarını almadığı için (Humphreys'in çalışmasının etiği daha sonra sayfa 128-9'da tartışılmaktadır). Ancak, çay odalarındaki çalışması sebebiyle Humphreys cinsel eğilimlerini gizlemek zorunda kalan erkeklerin mücadeleleri üzerine yeni bir ışık saçmayı başardı. Onun çalışması, başka bakımlardan 'normal' olan birçok erkeğin -karşı komşu-meslek veya aile yaşantılarına zarar vermeyecek utandırıcı davranışlara girişmenin yollarını bulduklarını gösterdi. Humphreys'in çalışması yaklaşık 30 yıl önce gey ve lezbiyen kimliklerine daha fazla leke sürüldüğü ve polisin böyle davranışlara karşı yasaları uygulamada daha bir tetikte olduğu bir zamanda yapıldı. Yasaların çok acımasızca uygulanmasından ötürü bir çok hayat harap edildi.

Humphreys bu tür tuvaletlerde hayli bir zaman harcadı çünkü toplumsal süreçleri anlamanın harika yollarından biri bu süreçlere katılmak ve gözlemektir. O ayrıca yoklama mülakatları da yaparak sadece gözlem yapmak suretiyle derleyebileceğinden daha fazla bilgi derledi. Humphreys'in araştırması pek çok kişinin mevcut olduğunu bilmekten ötürü şok olacağı ve daha derinden anlaşılması gereken hayatın bir yönüne pencere açtı. Onun çalışması düzenli araştırmaya dayandı fakat çalışma aynı zamanda bir tutku da taşımaktaydı.

Humphreys, gey hayat tarzına yönelik eza ve cefanın erkekleri ıstıraplı bir varoluşa ve bu varoluş içinde aşırı gizlilik ve tehlikeli şeyler yapmaya sevk ettiğini öne sürdü. Onun çalışması AIDS'in ortaya çıkışından önce yapıldı; böyle bir cinsel faaliyet bugün daha tehlikeli olurdu. Humphreys, gey alt kültürüne yönelik hoşgörünün geyleri birbirlerinin izzeti nefsini korumalarına, karşılıklı destek sağlamalarına ve gördükleri eza ve cefadan kurtulmalarına yardımcı olacak bir konuma sokacağını öne sürdü.

Sosyolojik sorular

Çayodası Ticareti çalışmasına konu olan tuvaletler sosyologların sorduğu pek çok sorunun konusunu oluşturan bir olgunun mükemmel bir örneğini oluşturmaktadır. Örneğin, tuvaletlerde cereyan eden şaşırtıcı faaliyetlere bakarak Humphreys, toplumun, nasıl işlemesi gerektiğine dair resmi görüşten ve bizim doğal kabul ettiğimizden farklı olarak, nasıl işlediğini soruyordu-

Irksal veya cinsel azınlıkların içinde yaşadıkları koşullar nelerdir? Bugüne kadar olduğundan daha zengin olan bir dünyada kitlesel açlık nasıl mevcut olmaktadır? Artan Internet kullanımının hayatlarımız üzerinde ne etkileri olacak? Bir kurum olarak aile çözülüyor mu? Sosyologlar bu ve benzeri daha birçok soruya cevap aramaktadırlar. Onların bulguları kesin ve nihai bulgular değildir. Yine de sosyolojik kuramlaştırma ve araştırmanın amacı her zaman sıradan kişilerin bu meseleler hakkında çoğunlukla spekülatif tarzda olan düşünme biçimlerinden uzaklaşmaktır. İyi bir sosyolojik araştırma, sorulara olabildiğince kesin ve açık bir biçim vermeye ve bir sonuca varmadan önce olgusal kanıt bulmaya çabalar. Bu amaçlara ulaşmak için verili bir çalışmada uygulanacak en işe yarar **araştırma yöntemleri**ni ve sonuçları en iyi nasıl çözümleyeceğimizi bilmeliyiz.

Kendi araştırma çalışmalarında sosyologlar sık sık deneysel veya **olgusal sorular** sorarlar. Örneğin, Humphreys'in incelediği gibi, cinsel davranışın birçok yönü doğrudan ve sistematik araştırmaya ihtiyaç duyar. Nitekim şöyle sorabilirdik: Çay odalarına giden erkekler arasında en sık karşılaşılan meslekler ve aile (ev hayatı) düzenlemeleri nelerdir? Çay odalarına gidenlerin ne oranı polis tararından yakalanmaktadır? Bu tür olgusal soruları cevaplamak genellikle güçtür. Çay odaları hakkında resmi istatistikler çoğu kere mevcut olmayacaktır. Suç hakkındaki resmi istatistikler bile gerçek suç faaliyetlerini yansıtma değerleri bakımından güvenilir değillerdir. Suç düzeylerini inceleyen araştırmacılar ciddi suçların sadece yaklaşık yarısının polise bildirildiğini tespit etmişlerdir.

Bir toplum hakkındaki olgusal bilgiler sıra dışı veya görülmedik bir vaka ile mi ilgilendiğimizi yoksa genel bir etkiler dizisi ile mi ilgilendiğimiz bize söylemezler. Sosyologlar çoğu kere bir toplum içindeki bir bağlamı başka toplumlardan elde edilmiş bir başka, tezat bağlam ile ilişkilendiren **karşılaştırma sorular** sormak isterler. Örneğin A.B.D ile Birleşik Krallığın hukuk sistemleri arasında hatırı sayılır farklılar vardır. Tipik karşılaştırma sorusu şöyle olabilirdi: Suç faaliyetleri örüntüsü ve yasaların uygulanması bu iki ülke arasında ne kadar değişmektedir?

Sosyolojide sadece birbirleri ile karşılaştırmalı olarak mevcut toplumlara bakmaya değil, bu toplumların bugünü ile geçmişlerini karlılaştırmaya da ihtiyacımız vardır. Bu durumda sosyologların sordukları sorular **geliştirme sorularıdır**. Modern dünyanın doğasını anlamak için önceki toplum biçimlerini ve değişme süreçlerinin almış olduğu ana yönü de incelemek zorundayız. Nitekim, örneğin, hapishanelerin nasıl ortaya çıktıklarını, bugün nasıl olduklarını araştırabiliriz.

Olgusal incelemeler -ya da, sosyologların kullanmayı tercih ettikleri tabirle, **görgül araştırmalar** -şeylerin nasıl meydana geldiği ile ilgilenir. Fakat, ne kadar önemli ve ilginç olurlarsa olsunlar sosyoloji sadece olgusal veri toplamaktan ibaret değildir. Her zaman olguların ne demeye geldiğini yorumlamaya ihtiyaç duyarız ve bunu yapabilmek için de **kuramsal sorular** sorma-

etkisine bakıyor olsaydık, mesleki gelir bağımlı değil, bağımsız değişken olurdu.

Değişkenler arasındaki birlikte değişme ilişkisinin nedensel bir bağlantı olup olmadığını ortaya çıkarmak için **kontroller** kullanırız ki, bu, diğerlerinin etkisine bakmak için bazı değişkenleri sabit tutarız demektir. Bunu yapmak suretiyle nedensel ilişkileri nedensel olmayanlardan ayırarak gözlenen birlikte değişmelerin açıklamaları arasında bir yargıda bulunabiliriz. Örneğin, çocuk gelişimini inceleyen araştırmacılar, bebeklik dönemindeki anne yokluğu ile yetişkinlikteki ciddi kişilik sorunları arasında nedensel bir bağlantı olduğunu öne sürdüler (anne yokluğu bir bebeğin hayatının erken yıllarında uzunca bir süre -birkaç ay veya daha fazla- annesinden ayrılması demektir). Anne yokluğu ile daha sonraki ciddi kişilik bozuklukları arasında gerçekten nedensel bir ilişki olup olmadığını nasıl sınayabilirdik? Bunu birlikte değişmeyi açıklayabilecek diğer mümkün etkileri "süzgeçten geçirmek" suretiyle yapabilirdik.

Anne yokluğunun bir kaynağı, bir çocuğun uzunca bir süre annebabasından ayrı kaldığı hastaneye yatırılmadır. Ancak, gerçekten önemli olan çocuğun annesine bağlanmış olması mıdır? Eğer çocuk bebekliğinde diğer insanlardan sevgi ve ilgi görürse daha sonra dengeli bir kişi olabilir. Bu olası nedensel bağlantıları araştırmak için herhangi birinden düzenli bakım görmekten yoksun kalmış çocukları annelerinden ayrılmış ve fakat başka birinden sevgi ve ihtimam görmüş çocuklardan ayırmamız gerekirdi. Eğer birinci kümedekiler ağır kişilik sorunları geliştirdikleri halde diğer kümedekiler geliştirmediyseler, o zaman asıl önemli olanın bebeklik döneminde birinden -anneden olsun ya da olmasın- bakım görmek olduğunu düşünebilirdik. (Aslında, kendilerine bakan biriyle sevgi dolu ve istikrarlı bir ilişkileri olduğu müddetçe çocuklar normal bir şekilde gelişiyor görünmekteler; bu kişinin bizzat annenin kendisinin olması gerekmiyor.)

Nedenleri saptamak

Verili bir birlikte değişme ilişkisini açıklamak için kendilerine başvurulabilecek çok sayıda olası nedenler vardır. Bunların hepsini kapsadığımızdan nasıl emin olabiliriz? Cevap, emin olamayız. Eğer düşünebileceğimiz potansiyel olarak muhtemel her bir nedensel etkenin etkisini sınamak zorunda bırakılsaydık hiçbir zaman sosyolojik bir araştırmayı yapıp sonuçlarını tatmin edici bir şekilde yorumlayamazdık. Nedensel ilişkileri saptamaya, ilgili alandaki önceki çalışmalar kılavuzluk eder. Bir birlikte değişme ilişkisinin içerdiği nedensel işleyişler hakkında önceden hiçbir fikre sahip değilsek, gerçek nedensel bağlantıların neler olduklarını keşfetmemiz muhtemelen çok güç olurdu. Neyi *ne için* sınayacağımızı bilemezdik.

Tütün içme ile akciğer kanseri arasındaki ilişki üzerine çalışmaların uzun tarihi, verili bir birlikte değişme ilişkisini kuşatan nedensel ilişiklerden emin olmanın ne kadar güç bir şey olduğunun iyi bir örneğidir. Araştırmacılar, tutarlı bir şekilde bu ikisi arasında güçlü bir birlikte değişme ilişkisi olduğunu göstermişlerdir. Tütün içenlerin akciğer kanserine yakalanma-

ayrıntılı bilgi sağlarlar. Araştırmacı verilen cevapları izleyerek cevaplayanın ne düşündüğünü daha derinden öğrenmek için sondaj soruları sorabilir. Fakat, diğer yandan, standartlaşmanın olmayışı cevapların istatistiksel olarak karşılaştırmasını yapmanın daha güç olabileceği anlamı taşır.

Soru kağıdındaki konular ve sorular bir sıraya dizilir ki, bir mülakatçı ekibi önceden belirlenmiş bir düzen içinde soruları sorup, cevapları kaydedebilsin. Soru kağıdında yer alan bütün maddeler mülakatı yapan için de, kendisiyle mülakat yapılan için de hemen anlaşılır olmalıdır. Hükümet kurumları ve araştırma örgütleri tarafından düzenli aralıklarla yapılan büyük yoklama çalışmalarında mülakatlar bütün ülkede aşağı yukarı eşzamanlı olarak yapılmaktadır. Eğer mülakatları yapanlar ile verileri çözümleyenler sorular ve cevaplardaki muğlaklıklar hakkında sürekli birbirlerine soru sormak durumunda olsalardı, ne mülakatı yapanlar ne de çözümlemeleri yapanlar kendi işlerini etkin bir şekilde yaparlardı.

Soru kağıtları cevaplayanların özelliklerini de dikkate almalıdır. Soruyu sorarken araştırmacının zihnindeki noktayı onlar da görecekler mi? Soruları işe yarar bir şekilde cevaplayacak yeterli bilgileri var mı? Dahası, sorulara, cevap verecekler mi? Örneğin, "Medeni durumunuz nedir" sorusu bazı insanları şaşırtıp bocalatabilir. Bunun yerine, her bir medeni durumu "Bekar mısınız, evli misiniz, eşinizden ayrı mı yaşıyorsunuz veya boşanmış mısınız?" şeklinde tek tek sormak daha uygun olur. Çoğu yoklama çalışmasından önce araştırmacının öngörmediği sorunları yakalamak için **pilot** çalışma yapılır. Pilot çalışma az sayıda insanla soru kağıdının tamamlandığı bir deneme çalışmasıdır. Bu deneme çalışmasında tespit edilen güçlükler ana tarama çalışması yapılmadan önce giderilir.

Örneklem seçimi

Sosyologlar sık sık büyük sayıda bireylerin özellikleriyle ilgilenirler -örneğin, bir bütün halinde Britanya nüfusunun siyasal tutumları. Bu kadar insanı doğrudan incelemek imkansız olurdu. Bu nedenle böyle durumlarda araştırmacılar bir **örneklem** -genel grubun bir örneği, küçük bir oranı- ile ilgilenirler. Doğru seçildiği müddetçe bir nüfusun örneğinden derlenen bilgilerin nüfusun tamamına genellenebileceğine çoğunlukla güvenebiliriz. Örneğin, iki veya üç bin seçmenin incelenmesi bütün seçmen nüfusun tutumları ve oy verme niyetleri hakkında oldukça doğru bir gösterge sağlayabilir. Fakat bunun başarılabilmesi için örneklemin **temsil edici** olması gerekir: incelenen insan grubu nüfusun bütününün bir simgesi olmalıdır. Örneklem seçimi göründüğünden daha karmaşıktır ve istatistikçiler, örneklemlerin çapı ve doğasını doğru bir şekilde belirlemek için kurallar geliştirmişlerdir.

Örneklemin temsili olmasını sağlamak için kullanılan bilhassa önemli olan bir yordam nüfusun bütün üyelerinin aynı seçilme olasılığına sahip olduğu **tesadüfi örneklem**edir. Tesadüfi örneklem oluşturmanın en gelişmiş yollarından birisi nüfusun her bir üyesine bir numara verip bir bilgisayar yardımıyla -örneğin, her onuncu

numarayı seçmek suretiyle- örneklemin kendisinden elde edildiği tesadüfi bir liste oluşturmaktır.

"Halkın tercihi?"

Yoklama çalışmasının en ünlü ilk örneklerinden birisi Paul Lazarsfeld ve birkaç meslektaşı tarafından yarım yüzyıldan daha uzun bir süre önce yapılmış olan "Halkın tercihi" çalışmasıdır (Lazarsfeld, Berelson ve diğ. 1948). ABD'de 1940 başkanlık seçimleri esnasında Ohio eyaletinin Erie kasabası sakinlerinin oy verme niyetlerini inceleyen bu çalışma tarama araştırmasının bugün kullanımda olan birçok tekniğine öncülük etmiştir. Tek bir soru kağıdının yapacağından daha derine sondaj yapmak için araştırmacılar bir seçmen örnekleminin her bir üyesiyle yedi farklı durumda mülakat yaptılar. Amaç oy verme tutumlarındaki değişmelerin sebeplerinin izini sürmek ve anlamaktı.

Araştırma bir dizi kesin varsayımla işe başladı. Bunlardan birisi bir topluluktaki seçmenlere yakın ilişkiler ve olaylar seçmen niyetini uzak dünya meselelerinden daha fazla etkilemektedir ve bulgular bunu genelde doğruladı. Araştırmacılar, siyasal tutumları çözümlemek için ayrıntılı teknikler geliştirdiler; fakat onların çalışması kuramsal düşünceye de çok önemli katkılar yaptı. Onların kullanıma girişine yardımcı oldukları kavramlar arasında "kanaat önderleri" ve "iki adımlı iletişim akışı" bulunmaktaydı. Araştırma, bazı bireylerin -kanaat önderlerinin- kendi etraflarındakilerin siyasal fikirlerinin şekillenmesine vesile olduklarını gösterdi. İnsanların fikirleri hemen doğrudan değil, iki adım sürecinde şekil almaktadır. İlk adımda, kanaat önderleri siyasal olaylara tepki vermekte; ikinci adımda bu önderler etraflarındaki kişileri -akrabalar, arkadaşlar ve meslektaşlar- etkilemekteler. Kanaat önderlerinin ifade ettikleri fikirler kişisel ilişkiler süzgecinden geçirilmekte, sonra da diğer bireylerin günün siyasal meselelerine yönelik cevaplarını etkilemektedir.

Derleme çalışmalarının avantaj ve dezavantajları

Yoklamalar, çok çeşitli sebeplerle, sosyolojik araştırmada yaygın olarak kullanılmaktadır. Soru kağıtlarına verilen cevaplar diğer birçok araştırma yöntemleri vasıtasıyla toplanan malzemeden daha kolay bir şekilde niceliksel hale getirilebilir ve çözümlenebilir; büyük sayıda insan incelenebilir; ve yeterli mali kaynak verildiğinde, araştırmacılar cevapların toplanması işini tarama işinde uzmanlaşmış şirketlere verebilirler. Yoklamalar araştırmacılara inceledikleri şeyin istatistiksel bir ölçümünü verdikleri için, bilimsel yöntem bu tür araştırma için bir modeldir.

Ancak, birçok sosyolog yoklama yöntemini kusurlu bulmaktadır. Onlar, çoğu yoklama araştırmasına verilen cevapların nispeten sığ olmaları dikkate alındığında, doğruluğu şüphe götürür bulgulara kesinlik görüntüsü verilebileceğini öne sürmektedirler. Cevaplamama düzeyleri bazen yüksektir, özellikle soru kağıtları ve cevaplar posta ile gönderildiğinde. Örneklemdeki kişilerin yarısından biraz fazla katılımcıdan derlenen sonuçlara dayalı olarak araştırmaların yayınlanması az görülen bir şey değildir, her ne kadar cevap ver-

meyen kişilerle yeniden temas kurmak veya yedek kişilerle görüşmek için çaba gösteriliyor olsa bile. Yoklamalara cevap vermeyen ya da kendisiyle mülakat yapılmasını kabul etmeyen kişiler hakkında çok az şey bilinmektedir, fakat yoklama çalışması çoğu kere davetsiz misafir ve zaman alıcı olarak görülmektedir.

Deneyler

Deney, bir araştırmacı tarafından kurulmuş oldukça denetimli şartlar altında bir varsayımı sınama girişimi olarak tanımlanabilir. Diğer araştırma yordamlarının sunduklarına kıyasla daha büyük avantajlar sağladıklarından deneyler doğa bilimlerinde sık kullanılmaktadır. Deneysel bir ortamda araştırmacı incelenen durumları doğrudan denetler. Doğa bilimleriyle karşılaştırıldığında, sosyolojide deney yapılabilecek saha hayli kısıtlıdır. Sadece çok az sayıda insandan oluşan gruplar laboratuvar ortamına getirilebilir ve böyle deneylerde insanlar kendilerinin incelendiği bilirler ve doğal davranmayabilirler. Denek davranışındaki bu tür değişmelere 'Howthorne etkisi' denir. 1930'larda Western Elektrik Şirketi'nin Chicago yakınındaki Howthorne fabrikasında iş verimliliği incelemesi yapan araştırmacılar deneysel ortam düzenlenmesi her ne olursa olsun (aydınlatma seviyesi, mola verme örüntüleri, çalışma ekibinin büyüklüğü gibi) işçilerin verimliliğinin kendilerinin de beklemedikleri bir şekilde yükselmeye devam ettiğini tespit ettiler. İşçiler kendilerinin inceleme altında olduklarının farkındaydılar ve kendi doğal iş süratlerini hızlandırdılar.

Bununla birlikte, deneysel yöntem sosyolojide bazen işe yarar bir şekilde uygulanabilir. Bir örnek Philip Zimbardo'nun zekice yaptığı yap-inan hapishanesi deneyidir: Deneyde öğrencilerin bazıları gönüllü olarak gardiyan, diğerleri de gönüllü olarak mahkum rolü oynadılar (Zimbardo 1972). Onun amacı bu faklı rolleri oynamanın tutum ve davranışlarda ne tür değişikliklere yol açtığını görmekti. Sonuçlar araştırmacıları sarstı. Gardiyan rolünü oynayanlar çabucak otoriter bir tavır takındılar ve mahkum rolünü oynayanlara karşı gerçekten husumet göstermeye, onlara emir yağdırmaya, kötü muamele yapmaya ve kabadayılık göstermeye başladılar. Mahkumlar ise, bunun aksine, kayıtsızlıkla karışık bir isyankarlık gösterdiler -gerçek hapishanelerde yatan mahkumlar arasında sıkça karşılaşılan bir tepki. Etkiler öylesine belirgin ve gerilim düzeyi öylesine yüksekti ki, deney erken bir aşamasında iptal edildi. Ancak sonuçlar önemliydi. Zimbardo hapishanelerde davranışın burada bulunanların bireysel özelliklerinden çok hapishane ortamının doğasından etkilendiği sonucuna vardı.

Yaşam öyküleri

Deneylerin aksine, **yaşam öyküleri** bütünüyle sosyoloji ve diğer sosyal bilimlere ait bir yöntemdir: onların doğa bilimlerinde yeri yoktur. Yaşam tarihleri belli bireyler hakkında derlenmiş -çoğunlukla bireylerin kendi hatırladıklarından derledikleri- biyografik malzemelerden oluşur. Diğer araştırma yöntemleri inançların ve tutumların zaman içinde gelişmesi hakkında, genellikle yaşam-öyküleri yönteminin ürettiği kadar malzeme üretmezler. Ancak, yaşam tarihleri yöntemi pek nadiren sadece insanların hatıralarına

Ashworth'ün Birinci Dünya Savaşı esnasındaki siper savaşları çalışmasıdır (Ashworth 1980). Ashworth'ün amacı haftalarca siperlerde yakın ve dar bir alana sıkışmış ve yoğun ateş altında hayatta kalmak zorunda olan erkekler için yaşamın nasıl olduğunu araştırmaktı. Ashworth, çok sayıda belgesel kaynaktan yararlandı: Farklı askeri bölük ve birlikler tarafından yazılanlar da dahil olmak üzere resmi savaş tarihleri, zamanın resmi yayınları, askerler tarafından gayrı resmi olarak tutulan notlar, kayıtlar ve savaş deneyimi hakkında yapılan kişisel değerlendirme ve açıklamalar. Böyle çok sayıda farklı kaynaktan yararlanmak suretiyle Ashworth siperlerdeki hayatın zengin ve ayrıntılı bir tasvirini yapmayı başardı. Çoğu askerin düşmanla hangi sıklıkta çatışmaya girmeye niyetli oldukları hakkında kendi fikirlerini geliştirdiklerini ve kumandanlarının emirlerini sık sık dikkate almadıklarını keşfetti. Örneğin, Noel Günü Alman ve Müttefik askerleri çatışmalara ara verdiler ve bir yerde iki taraf gayrı resmi bir futbol maçı düzenledi.

Karşılaştırmalı ve tarihsel araştırmayı birleştirme

Ashworth'ün araştırması nispeten kısa bir zaman aralığı üzerine yoğunlaştı. Daha uzun bir zaman dilimini inceleyen ve aynı zamanda karşılaştırmalı araştırmayı tarihsel bir bağlamda kullanan bir çalışma örneği olarak, toplumsal değişme konusunda bilinen en iyi çalışmalardan biri olan Theda Skocpol'un *Devletler ve Toplumsal Devrimler'ini* (States and Social Revolutions-1979)'ini alabiliriz. Skocpol çok hırslı bir işe girişti. Üç farklı tarihsel bağlamda toplumsal devrim süreçlerine baktı: Fransa'daki 1789 devrimi, Rusya'daki 1917 devrimi (ki, komünistleri iktidara getirdi ve nihayetinde 1989'da dağılan Sovyetler Birliğini kurdu) ve Çin'deki 1948 devrimi (ki, komünist Çin'i yarattı).

Çeşitli belgesel kaynakları çözümleyerek Skocpol, devrimsel değişmelerin, altlarında yatan toplumsal yapısal koşulları vurgulayan güçlü bir açıklama geliştirdi. Skocpol, toplumsal devrilerin büyük oranda niyetlenilmemiş gelişmelerin sonuçları olduklarını gösterdi. Örneğin, Rus Devrimi'nden önce çeşitli siyasal gruplar mevcut düzeni yıkmaya çabalıyorlardı fakat bunlardan hiçbiri -sonunda iktidara gelen Bolşevikler de dahil- meydana gelen devrimi öngörmemişti. Bir dizi çatışma ve karşı karşıya geliş herhangi bir kimsenin öngörmüş olduğundan çok daha kökten bir toplumsal dönüşüm süreci ortaya çıkardı.

Gerçek dünya'da araştırma: yöntemler, sorunlar ve tuzaklar

Daha önce vurgulandığı üzere, bütün araştırma yöntemlerinin kendi avantajları ve sınırlılıkları vardır. Bu nedenle, tek bir araştırmada birçok yöntemi her biri diğerlerine yardımcı olacak ve denetleyecek şekilde bir araya getirmek olağan bir uygulamadır. Buna **üçgenleştirme** süreci denir. Bir kez daha Laud Humphreys'in *Çayodası Ticareti*'ne bakmak suretiyle çeşitli araştırma yöntemlerini bir araya getirmenin değerini ve daha genel olarak gerçek sosyolojik araştırmanın sorun ve tuzaklarını görebiliriz.

Humphreys'in cevabını bulmak istediği sorulardan biri ne tür erkeklerin çay odalarına geldikleriydi. Fakat bunu ortaya çıkarmak onun için çok zordu çünkü tuvaletlerde bütün yapabildiği gözlemdi. Tuvaletlerde sessiz olma kuralı soru sormayı, hatta konuşmayı bile güçleştirmekteydi. Ek olarak, esas olarak anonim kalmak isteyen insanlara kişisel sorular sormaya başlamak çok acayip bir şey olurdu.

Humphreys'in çözümü yoklama yöntemini kullanmak suretiyle çay odalarına gelen erkekler hakkında daha fazla bilgi edinmek oldu. Tuvaletlerin kapısında durarak, arabalarını parka çekip cinsel ilişki için içeri girenlerin arabalarının plakasını kaydetmeye başladı. Daha sonra araba plakalarını Motorlu Araçlar Daire'sinde çalışan bir arkadaşına verip bu erkeklerin adreslerini temin etti.

Aylar sonra, Laud'un çalıştığı Birleşik Devletler'in St Louis kentindeki Washington Üniversitesi kapı kapı dolaşarak cinsel alışkanlıklar hakkında bir derleme çalışması yapmaktaydı. Humphreys, araştırmayı yürüten esas araştırmacılardan çay odasına gidenler örneklemindekilerin isimlerini listeye eklemek için izin aldı. Sonra kendisini esas araştırmada yer alanlardan biriymiş gibi gösterip görünüşte sadece derleme çalışmasının sorularını sormakla birlikte aslında onların toplumsal arka planları ve yaşamları hakkında daha fazla birşeyler öğrenmek için bu erkeklerle kendi evlerinde mülakat yapmaya gitti. Humphreys, bu erkeklerin çoğunun evli olduklarını ve böyle olmadıkları durumlarda görenek-lere uygun bir yaşam sürdürdüklerini tespit etti. Çoğu kere bu erkeklerin karıları ve diğer aile üyeleriyle de mülakat yaptı.

İnsan denekler ve etik sorunlar

İnsanlarla ilgili her araştırma etik ikilemler gösterebilir. Sosyologların sorulması konusunda uzlaştıkları anahtar sorulardan biri, araştırmanın deneklere kendi günlük yaşamlarında karşılaştıklarından daha büyük bir tehlike arz edip etmediğidir.

Çayodası Ticareti'ni yazarken Humphreys, davranışını incelediği kişilere karşı dürüst olmadığını söyledi. Çay odasını gözlemlerken bir sosyolog olarak kendi kimliğini onlara açıklamadığını belirtti. Çay odasına gelen insanlar onun kendilerinkiyle aynı sebepten ötürü oraya geldiğini varsaydılar ve onun oradaki varlığına görünür haliyle itibar edildi. Humphreys, çay odasını gözlemlerken kimseye doğrudan yalan söylemediyse de orada bulunuşunun gerçek amacını da kimseye ifşa etmedi. Onun davranışının bu özel yönü meslek etiğine uygun muydu? Cevap, eksiği fazlasıyla, çalışmasının bu yönü deneklerinin herhangi birini tehlikeye sokmadı. Çay odasındaki gözlemlerinde katılımcıların kimliğini açığa çıkaracak bilgi toplamadı. Onlar hakkında bildikleri çay odasındaki diğer insanların bildiklerine benzer şeylerdi. Bu şekilde davranmakla onun orada bulunması sözkonusu kişileri kendi yaşamlarında zaten karşılaştıklarından daha fazla bir tehlikeye sokmadı. Fakat, aynı zamanda, eğer Humphreys bütünüyle dürüst olmuş olsaydı, araştırma ilerlediği kadar ilerleyemeyebilirdi. Gerçekten de, araştırmacı, araştırma sürecinde karşılaştığı her bir kişiye ilk

önce projeyi anlatmış olsaydı, sosyologlarca derlenmiş en değerli verilerden bazıları hiçbir zaman derlenemezdi.

Humphreys'in çalışmasının gösterdiği etik ikilem bundan ibaret kalsaydı, bu toplumsal araştırmanın etiği konusunda önemsiz bir sorun olarak kalırdı. Humphreys'in araştırması hakkında bundan daha fazla kaş kaldırtan onun çay odasına gelenlerin arabalarının plaka numaralarını kaydetmesi, Motorlu Araçlar Dairesi'nde çalışan bir arkadaşından bu kişilerin adreslerini edinmesi ve sonra da rengi belli olmayan bir yoklama araştırması yapıyormuş kisvesinde bu kişileri evlerinde ziyaret etmesiydi. Humphreys bu erkeklerin faaliyetleri hakkında onların ailelerine hiçbir ifşaatta bulunmamış ve verileri saklı tutmak için büyük gayret göstermiş olsa da onun edindiği bilgi çok zarar verici olabilirdi. Daha beceriksiz bir araştırmacı, deneklerin ailesiyle mülakat yaparken ağzından bir şey kaçırabilir ya da Humphreys notlarını kaybedebilir ve bunlar başkasının eline geçebilirdi. Araştırma sürecinde yanlış gidebilecek şeylerin çokluğunu düşünerek araştırmacılar bu türden araştırmaları meşru görmemekteler. Dünyanın pek çok yerinde, sosyolojik araştırmaya kaynak sağlayan hükümet kuruluşları, Birleşik Krallıktaki Ekonomik ve Toplumsal Araştırma Kurulu ve İngiliz Sosyoloji Derneği gibi sosyologların üyesi oldukları meslek örgütleri, sosyolojik deneylere girişecek araştırmacılar için simdi çok daha sıkı etik yol gösterici ilkeler koymuşlardır.

Humphreys gey erkeklerin hayatını çalışan ilk sosyologlardan biriydi. Onun konuyu ele alışı cinsel topluluklar hakkında mevcut bilgi stokunun çok ötesine giden insani bir çalışmaydı. Yazdığı kitap neticesinde onun araştırma deneklerinin hiçbirine bir şey olmamış olsa da, Humphreys, kendisi, ana etik sorunlar hakkında kendisini eleştirenlerin eleştirilerini daha sonra haklı buldu. Eğer çalışmayı tekrar yapacak olsaydım, arabaların plakalarını almaz ve insanların evlerine gitmezdim, dedi. Bunların yerine, çay odalarında verilerini derledikten sonra bu insanların bir alt grubunu yeterince tanıyıp onları amaçlarım konusunda bilgilendir ve ondan sonra bu faaliyetlerin kendi hayatlarındaki önemi hakkında konuşmalarını isterdim, dedi.

Sosyoloji sadece açık olanın yeniden ifade edilmesi mi?

Sosyoloji çoğu kere bizim bir parça kişisel deneyimimiz olan şeyleri incelediğinden, insan bazen sosyolojinin sırf "açık olanın sancılı bir ayrıntılı incelemesi" mi olduğunu merak eder (Wright 2000). Sosyoloji sadece bizim zaten bildiğimiz şeylerin soyut bir meslek dili kullanılarak yeniden ifade edilmesi mi? O, basitçe, bizim zaten aşina olduğumuz toplumsal olguların can sıkıcı bir tanımı mı? Kötü bir sosyoloji bu şeylerin hepsi olabilir. Fakat herhangi bir disiplin hakkında onun kötü uygulayıcılarının ne yaptığına bakarak yargıda bulunmak uygun olmaz. Aslında, iyi sosyoloji ya bizim için açık olan hakkındaki anlayışımızı keskinleştir (Berger 1963) ya da bizim sağduyu yoluyla sahip olduğumuz anlayışı bütünüyle dönüştürür. Her iki halde de iyi sosyoloji ne can sıkıcı ne de açık olanın yeniden ifade

edilmesidir. Bu kitap metninde yeni bir konu hakkındaki tartışmalar bazen sizin zaten anladığınız tanımlarla başlıyor. Kavramlarının tanımı yapmak akademik bir disiplin için gereklidir. Ancak, biz, örneğin, aileyi birbirleriyle akraba bir grup insan olarak tanımladığımızda, bunu işin sonu olarak değil, aksine bir başlangıç noktası olsun diye yapmaktayız. Kendi terimlerimizi tanımlamaksızın daha sonra anlayışımızı keskinleştirmeye asla ilerleyemeyiz -iyi sosyoloji terimleri asla kendi içinde bir amaç olarak tanımlamaz.

Sosyolojinin etkisi

Sosyolojik araştırma çok nadiren sadece sosyologların entelektüel topluluğunu ilgilendirir. Onun sonuçları çoğu kere toplum içinde yayılmaktadır. Vurgulanması gerekir ki, sosyoloji sadece modern toplumların incelenmesi değil, bu toplumların devam eden yaşamlarındaki önemli bir unsurdur. Birleşik Krallıkta evlilik, cinsellik ve ailede meydana gelen değişiklikleri (7. ve 12. bölümlerde tartışılmaktadır) ele alalım. Sosyolojik araştırmanın toplума süzülmesinin bir sonucu olarak modern toplumda yaşayan çok az insan bu değişmelerden habersizdir. Bizim düşünme biçimimiz ve davranışlarımız karmaşık ve çoğu kere ince yollarla sosyolojik bilgiden etkilenmekte, bu suretle bu bilgi sosyolojik incelemenin alanını yeniden şekillendirmektedir. Sosyolojinin teknik kavramlarını kullanarak bu olguyu tarif etmenin bir yolu sosyolojinin davranışları incelenen insanlarla düşüngüsel bir ilişki içinde bulunduğunu söylemektir. Düşüngüsellik, 4. bölümde göreceğimiz üzere (s. 159-160), sosyolojik araştırma ile insan davranışı arasında cereyan eden karşılıklı değişme demektir. Sosyolojik bulguların çoğu kere sağduyu anlayışlarımızla çok yakın olduklarına şaşırmamalıyız. Gerekçe, basitçe, sosyolojinin bizim zaten bildiğimiz şeyleri bulmuş olması değildir; aksine, sosyolojik araştırma sürekli olarak bizim toplumun ne olduğu hakkındaki sağduyuya dayalı bilgimizi etkilemektedir.

Bir tabloyu okumak

Sosyoloji literatürünü okurken sık sık tablolarla karşılaşacaksınız. Tablolar bazen çok karmaşık görünürler fakat aşağıda sıralanan birkaç temel adımı izlerseniz onları çözmek kolaydır; uygulama yaptıkça bu adımlar otomatik hale gelecektir (bir örnek olarak 3.3. Tabloya bakınız). Tabloları atlama dürtüsüne mağlup olmayın; onlar, aynı malzeme kelimelerle ifade edilmiş olsaydı, bunları okuyup anlamaktan daha çabucak anlaşılabilecek yoğunlaştırılmış bilgiler içerirler. Tabloların yorumlanmasında beceri kazandıkça yazarın çıkardığı sonuçların ne derece haklı olduğunu da denetleyebileceksiniz.

1 Tablonun başlığını tam olarak okuyun. Tabloların bazen uzunca başlıkları olur; bunlar araştırmacının yansıtılan bilgilerin doğasını doğru bir şekilde dile getirme girişimini temsil eder. 3.3. Tablonun başlığı ilk olarak verilerin konusunu vermekte, ikinci olarak tablonun karşılaştırma için malzeme sağlamakta olduğunu ve üçüncü olarak da verilerin sadece az sayıda ülke için verildiklerini belirtmektedir.

2 Veri hakkındaki yorumlayıcı açıklama ya da notlara bakın. Notlar malzemenin nasıl derlendiği ya da neden belli bir şekilde sunulduğu hakkında bilgi verebilir. Bu kitaptaki tabloların çoğunda açıklayıcı notlar bulunmaktadır. Örneğin, sayfa 262'deki 7.2. Tablodaki rakamların nasıl elde edildiği hakkında birçok açıklayıcı not içermektedir. Eğer tablodaki veriler araştırmacının kendisi tarafından derlenmemiş fakat başka bir kaynaktan alınmışsa, açıklayıcı notlarda bu kaynağa da yer verilecektir. Kaynak, asıl kaynağı nerede bulabileceğinizi gösterdiği kadar, bilginin ne oranda güvenilir olabileceği hakkında da size bazı içgörüler sağlar. Bizim tablomuzda yer verilen kaynak verilerin OECD tarafından yayınlanmış bir kaynaktan alınmış olduğunu göstermektedir.

3 Konu başlıklarını tablonun üst ve sol tarafı boyunca okuyun. (Konu başlıkları bazen tablonun alt tarafında verilebilir.) Bunlar size her bir satır ve sütunda ne tür bilgiler içerildiğini söyler. Tablodaki rakamları incelerken her bir satır ya da sütun başlığını aklınızda tutun. Bizim örneğimizde, satır başlıkları kapsanan ülkeleri, sütun başlıkları ise araba sahipliği düzeyini ve bu verilerin hangi yıl için olduğunu göstermektedir.

4 Kullanılan birimlerin ne olduğunu teşhis edin; tablo bünyesindeki değerler vaka sayısını, yüzdeleri, ortalamaları veya diğer ölçüleri temsil edebilirler. Bazen bu rakamları kendinizin daha rahat anlayacağı bir biçime dönüştürmek yararlı olabilir: Örneğin, eğer yüzdelikler verilmemişse, bunlar hesaplanmaya değer olabilirler.

5 Tablodaki bilgilerden ulaşılabilecek sonuçların neler olabileceğini düşünün. Çoğu tablo yazarın kendisi tarafından tartışılmaktadır ve onun söylediklerini akılda bulundurmak gerekir. Fakat siz kendiniz de verilerden daha başka ne meseleler veya sorular ortaya konabileceğini sormalısınız.

Bizim tablomuzdaki rakamlarda birçok ilginç eğilim görülebilir. İlk olarak, araba sahipliği düzeyi ülkeler arasında büyük değişiklik göstermektedir. ABD'de 2002 yılında her 1,000 kişi başına düşen araba sayısı Türkiye'dekinden beş kat daha fazlaydı. Ikinci olarak, araba sahipliği ile ülkenin refah düzeyi arasında açık bir bağlantı bulunmaktadır. Aslında, araba sahipliği oranlarını refah düzeyi farklılığının kaba bir göstergesi olarak kullanabiliriz. Üçüncü olarak, hemen bütün ülkelerde araba sahipliği 1990 ile 2002 arasında artmıştır, fakat bazılarındaki artış hızı diğerlerinken daha yüksek olmuştur -bu farklılıklar olasılıkla ülkelerin başarılı bir ekonomik büyüme gerçekleştirme ya da yakalama dereceleri arasındaki farkı göstermektedir.

3.3. Tablo İkamet eden her 1,000 kişi başına düşen motorlu araç sayısı: seçilmiş ülkelerin bir karşılaştırması

	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002
1 Avusturya	527	527	427	478	523	540	547	551	556	564	570	582	589
2 Belçika	462	463	503	515	528	543	495	509	529	544	555	565	537
3 Kanada	432	442	441	454	464	487	494	482	490	500	511	517	520
4 Almanya	842	718	779	725	719	771	783	784	792	798	810	816	807
5 Yunanistan	443	433	453	441	439	428	448	458	474	486	493	516	533
6 Portekiz	600	619	627	595	569	565	565	564	580	566	569	572	581
7 Türkiye	310	370	407	439	438	501	533	569	610	654	698	711	756
8 Birleşik Krallık	57	47	53	61	64	68	97	105	111	116	124	148	148
9 Birleşik Devletler	248	246	257	271	283	298	313	328	351	378	406	428	450

Kaynak: OECD Factbook (2005)

Özet

1 Sosyologlar, belli sorular sormak ve sistematik araştırmalar yaparak bu sorulara cevap bulmaya çabalamak suretiyle toplumsal yaşamı incelerler. Bu sorular *olgusal*, *karşılaştırmalı*, *gelişimsel* veya *kuramsal* olabilirler.

2 Bütün araştırmalar araştırmacıyı ilgilendiren veya hayrete düşüren bir *araştırma sorunu*ndan başlar. Araştırma sorunları mevcut literatürdeki boşluklar, kuramsal tartışmalar veya toplumsal dünyadaki pratik sorunlardan hareketle ortaya konabilir. Araştırma stratejisinin gelişmesinde atılacak belli açık adımlar vardır -her ne kadar bunlar gerçek bir araştırmada nadiren aynı sıra ile takip ediliyor olsalar bile.

3 İki olay ya da durum arasındaki bir *nedensel ilişki* bir olay ya da durumun diğerini meydana getirmesidir. Bu, göründüğünden daha sorunludur. Bir şeye *neden olma*, iki değişken arasında düzenli bir ilişkiye atıfta bulunan *birlikte değişme*'den ayrı tutulmalıdır. Değişken, yaş, gelir, suç oranları vb'indeki değişiklikler olabilir. *Bağımsız değişkenleri*, *bağımlı değişkenler*den ayırt etmemiz gerekir. Bağımsız değişken bir diğer değişken üzerinde etki meydana getirendir. Sosyologlar, nedensel bir ilişkinin varlığından emin olabilmek için çoğu kere *denetimler* kullanırlar.

4 Alan çalışmasında, ya da *katılarak gözlem*de, araştırmacı incelenen grup ya da cemaatle uzunca bir süreyi birlikte geçirir. İkinci bir yöntem olan *yoklama*da soru kağıtları büyükçe bir *nüfus*un örneklemine ya gönderilir ya da doğrudan uygulanır. Belgesel araştırma, arşiv veya diğer kaynaklarda mevcut yazılı malzemeyi bilgi kaynağı olarak kullanır. *Deneyler*, *yaşam tarihleri* kullanımı, tarihsel analiz ve *karşılaştırmalı araştırma* diğer araştırma yöntemleridir.

5 Bu farklı araştırma yöntemlerinin her birinin kendi sınırlılıkları vardır. Bu nedenle, araştırmacılar çoğu kere iki veya daha fazla yöntemi kendi çalışmalarında birleştirir ve her birini diğer yöntemle elde edilen malzemeyi denetlemek ya da bu malzemeye ek malzeme derlemek için kullanırlar. Bu sürece *üçgenleme* denir.

6 Sosyolojik araştırma sık sık meslek etiğiyle ilgili sorunlar arz eder. Bu sorunlar ya araştırmanın deneklerine karşı uygulanan aldatmacalardan ya da araştırma bulgularının yayınlanmasının incelenen kişilerin duyguları veya yaşamları için aksi etkiler doğurmasından ortaya çıkabilirler. Bu meseleleri halletmenin bütünüyle tatmin edici bir yolu bulunmamaktadır fakat araştırmacıların bu meselelerin arz ettiği ikilemlere duyarlı olmaları gerekir.

İnternet bağlantıları

Market and Opinion Research International (MORI) (Uluslararası Pazar ve Kamuoyu Araştırmaları)

http://www.mori.com

Social Science Information Gateway (Toplum Bilimleri Bilgi Geçidi)

http://www.sosig.ac.uk/sociology

Office of National Statistics (Ulusal İstatistik Dairesi)

http://www.statistics.gov.uk

UK Data Archive (Birleşik Krallık Veri Arşivi)

http://www.data-archive.ac.uk

İçindekiler

Max Weber: Protestan Ahlakı

Dört kuramsal mesele

- Yapı ve eylem
- Uzlaşma ve çatışma
- Toplumsal cinsiyet meselesi
- Modern dünyanın biçimlenmesi

Yeni sosyolojik kuramlar

- Postmodernizm
- Michael Foucault

Dört çağdaş sosyolog

- Jürgen Habermas: demokrasi ve kamusal alan
- Ulrich Beck: küresel tehlike toplumu
- Manuel Castells: ağ ekonomisi
- Anthony Giddens: toplumsal dönüşlülük

Sonuçlar

Özet

Düşünme soruları

Ek kaynaklar

İnternet bağlantıları

4 Sosyolojide Kuramsal Düşünme

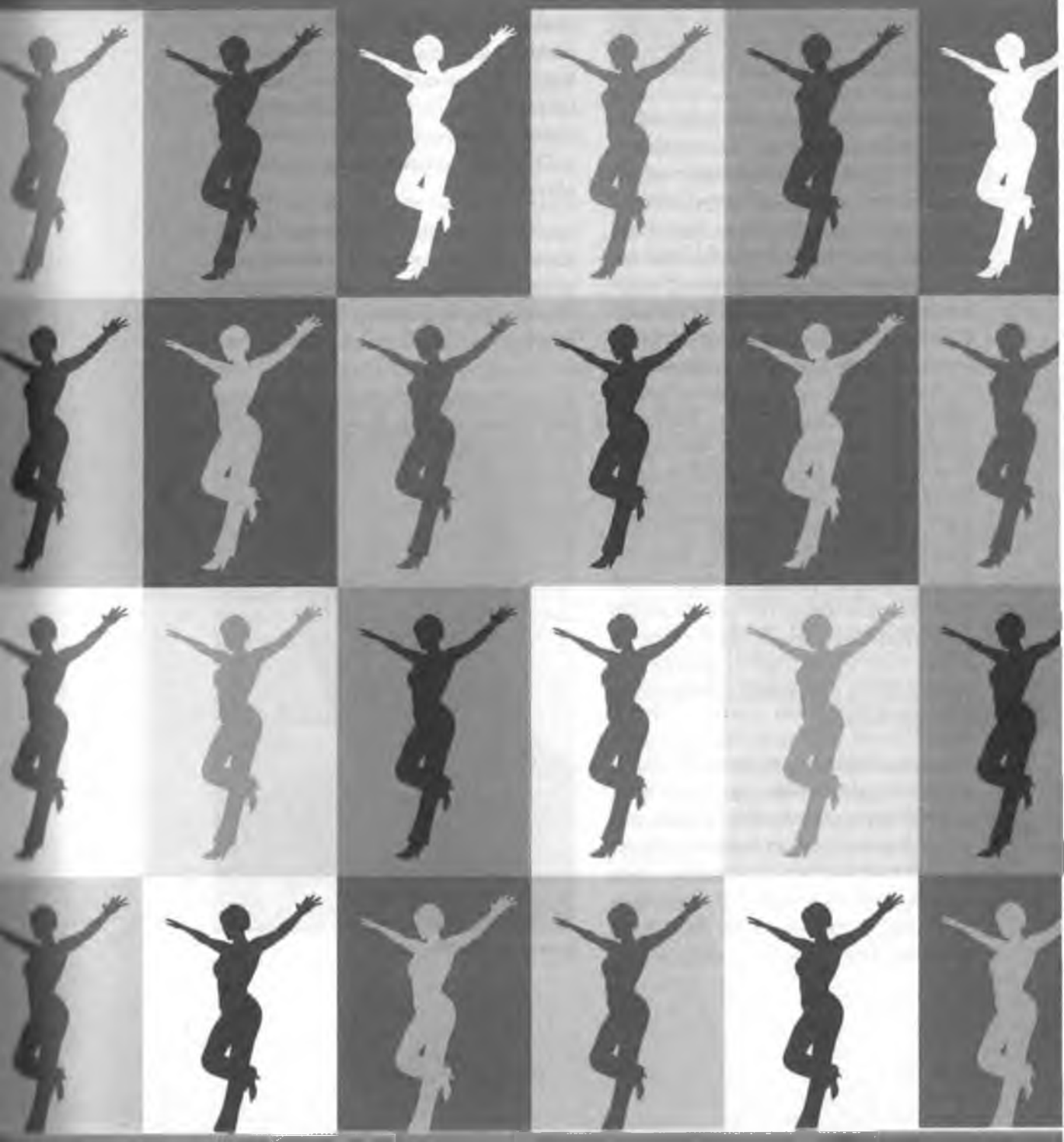

geçerliliğini soruşturmuş-lardır. Bulgular, daha önce hiç olmadığı denli çok kadının yuvanın dışarısında ücretli işlerde çalışıyor olmasına karşın kadınların evdeki görevlerin başlıca sorumlusu olduğunu taşımayı sürdürdüklerini ve erkeklerden daha az boş zamanlarının olduğunu göstermiştir (Hochschild 1989; Gershuny 1994; Bittman 1997). Bununla ilişkili bir izlek sosyologlar, kadınların-ücretsiz olarak yaptıkları ev işinin genel olarak ekonomiye katkısının üzerine odaklanarak, ücretli ve ücretsiz işlerin karşıt alemlerini incelemişlerdir (Oakley 1974). Başkaları, kaynakların aile üyeleri arasında dağıtılış biçimini ve hane gelirine erişimin ve onlar üzerinde denetimin örüntülerini soruşturmuştur (Pahl 1989).

İkinci olarak, feministler pek çok ailenin içerisinde var olan *eşit olmayan güç ilişkilerine* dikkat çekmişlerdir. Bunun bir sonucu olarak gitgide artan biçimde göze çarpan bir konu, eviçi şiddet görüngüsüdür. Feministlerin, aile yaşamının şiddet içeren ve kötüye kullanımla ilgili yanlarının gerek yüksekögretimsel bağlamlarda gerekse yasa ve politika çevrelerinde uzun zamandır yok sayılmış olduğuna ilişkin iddialarının bir sonucu olarak, "karısına dayak atma", evlilik içi tecavüz, ensest ve çocukların cinsel istismarı halkın daha fazla dikkatini çekmiştir (s. 260'a bakınız). Feministler, ailenin toplumsal cinsiyet bunaltımının ve hatta fiziksel istismarın bir aracısı olarak nasıl hizmet ettiğini anlamaya çalışmışlardır.

Feministlerin önemli katkılarda bulunmuş oldukları üçüncü bir alan, *bakım etkinliklerinin* incelenmesidir. Bu, hasta olan bir aile üyesiyle ilgilenmekten, yaşça büyük bir akrabaya uzun bir zaman boyunca bakmaya dek çeşitli süreçleri içine alan geniş bir alemdir. Kimi zaman, bakım, yalnızca başka birinin psikolojik olarak iyi oluşuna göre ayarlanma anlamına gelir -birkaç feminist yazar, ilişkilerin içerisindeki duygu işiyle ilgilenmiştir. Kadınlar, temizlik ve çocuk bakımı gibi somut görevleri olmaksızın bakım etkinliklerine eğiliminde olmakla kalmayıp kişisel ilişkilerin korunmasına büyük miktarlarda duygusal emek yatırımında bulunurlar (Duncombe ve Marsden 1993). Bakım etkinlikleri sevgiye ve derin duygulara dayandırılmakla birlikte, bunlar ayrıca, dinleme, algılama, çözüm görüşmeleri yapma ve yaratıcı biçimde eyleme becerisi isteyen bir eylem biçimidir.

Yeni Bakışaçıları

Son yirmi otuz yıl içinde feminist bir bakışaçısından yürütülmüş olan kuramsal ve deneysel incelemeler, gerek yükseköğretimcilerin gerekse genel nüfusun arasında, aileye ve mahrem ilişkilere yönelik artan bir ilgi yaratmışlardır. 'İkinci vardiya' -kadınların, işteki ve yuvadaki ikili rollerine gönderme yapar gibi terimler gündelik sözcük dağarcığımıza girmiştir. Ama sıklıkla ev içerisindeki özgül meseleler üzerine odaklandıklarından, aileyle ilgili feminist incelemeler yuvanın dışarısında da gerçekleşmekte olan daha büyük eğilimleri ve etkileri her zaman yansıtmıyordu.

Geçtiğimiz onyılda aileyle ilgili sosyolojik literatürü varlığında, feminist bakışaçılarından yararlanan, ama katı biçimde onlardan esinlenmiş olmayan önemli bir derleme ortaya çıkmıştır. Aile biçimlerinde gerçekleşmekte olan daha büyük dönüşümler ailelerin ve hanelerin oluşumu ve

çoğunluk kendimizi içinde bulduğumuz ağdan (çok daha geleneksel ve yeniden yerine getirmemiz gereken) Sheil 2002).

Bu sayılar sanıldığı Avrupa'da ve Birleşik Devletler'de işitilmez. Kişisel ve duygusal alanları etkileyen değişimler belirli bir kültür dünyasının sınırlarının çok ötesine gider. Yalnızca derece bakımından ve içinde gerçekleştiği kültürel bağlama göre farklılık gösteren aynı meseleyi neredeyse her yerde bulurum. Örneğin, Çin'de, devlet boşanmayı güçleştirmeyi düşünmektedir. 1960'ların sonlarında çok özgürlükçü evlilik yasaları geçirilmişti. Evlilik karı ve kocanın her ikisi de bunu istediğinde sonlandırabilen bir iş sözleşmesidir. Eşleşiklerden biri karşı çıksa bile, evlilikte 'karşılıklı duyugulanım' artık yoksa boşanmaya izin verilebilir. Yalnızca iki haftalık bir bekleme gereklidir, ondan sonra taraflar birkaç yüz sterlin öderler ve o zamandan başlayarak bağımsız olurlar. Batı ülkeleriyle karşılaştırıldığında Çin'de boşanma oranı yine de düşüktür, ama hızla yükselmektedir tıpkı gelişmekte olan öteki Asya toplumlarında olduğu gibi. Çin'in kentlerinde yalnızca boşanma değil, birarada yaşama da daha sık rastlanır duruma gelmektedir. Bunla karşıt olarak, Çin'in engin taşrasında evlilik -doğum yapmayı özendirmelerin ve cezanın bir kanunu aracılığıyla sınırlamaya yönelik çok daha gelenekseldir. Evlilik, ilgili bireylerden çok ebeveynler tarafından ayarlanan, iki aile arasında bir sözleşmedir. Yalnızca düşük bir ekonomik gelişim düzeyi olan Gansu eyaletinde kısa zaman (önce yapılan bir inceleme, Çinlilerin yüzde 60'ının bugün de anababalar tarafından düzenlendiğini buldu. Bir Çin deyişinde söylendiği gibi: 'Bir kez karşılaş, başını salla ve evlen.' Modernleşmekte olan Çin'de, öyküde bir değişiklik vardır. Kent merkezlerinde şimdi boşanmakta olan kimselerin pek çoğu taşrada geleneksel tarzda evlenmişti.

Çin'de, geleneksel' aileyi korumayla ilgili çok konuşulur. Batı ülkelerinin pek çoğunda, tartışma daha bile yoğun ve bölücüdür. Geleneksel aile biçiminin savunucuları, ilişkilerin vurgulanmasının, toplumun temel bir kurumu olarak aileyi harcadığının ortaya çıktığını savunurlar. Bu eleştirmenlerin pek çoğu şimdi ailenin parçalanışından söz etmektedir. Eğer böyle bir parçalanış gerçekleşmekteyse, bu çok önemlidir. Aile bütün olarak toplumu etkileyen bir değişimler dizisinin buluşma noktasıdır. Kimseler arasında gitgide artmakta olan cinsel kaygın ve cinsel davranışlardaki değişmeler, yuva ve aile arasındaki değişmekte olan ilişki. Bugün sürüp gitmekte olan tüm değişimler arasında, bir kişisel yaşamımızda ve aile, duygusal yaşamımızda ve ailemizden gerçekleşmekte olan değişimden daha önemli değildir. Bu, dünyanın farklı yerlerinde çıkışlı biçimde ve çokça direnişle karşılanmakta olan bir devrimdir.

Saçmalık! diye yanıt verir başkaları. Aile çökmektedir; yalnızca çeşitlenmektedir. Onlar, herkesin aynı kalıbın içine sıkıştırılmak zorunda olduğunu varsaymak yerine aile biçimlerinde ve cinsel yaşamda bir çeşitliliği etkin biçimde yüreklendirmemizin iyi olacağını savunurlar (Hite 1994).

+ ! ’ A !

İçindekiler

Beden sosyolojisi
Sağlığın ve hastalığın sosyolojisi
Sosyolojik bakış açılarından tıp
Değişen dünyada tıp ve sağlık
Sosyolojik bakış açılarından sağlık ve hastalık
Sağlığın toplumsal temeli
Sınıf ve sağlık
Toplumsal cinsiyet ve sağlık
Etniklik ve sağlık
Sağlık ve toplumsal uyum
Engellilik sosyolojisi
Bireysel engellilik modeli
Toplumsal engellilik modeli
Birleşik Krallık'ta ve dünyada engellilik

Özet
Düşünme soruları
Ek kaynaklar
Internet bağlantıları

kitapta daha önce çözümlediğimiz toplumsal değişmeleri anımsamanız gerekir. Dolayısıyla, bu bölümün bir diğer ana izleği de toplumsal değişmenin beden üzerindeki etkisi olacaktır. Anoreksia aslında küreselleşmenin etkilerini de kapsayan belli türden toplumsal değişmelerin bir yansımasıdır.

Batı toplumlarında beslenme bozuklukları konusunda görülen artış, gıda üretimin özellikle son otuz kırk yılda iyice hız kazanan küreselleşmesiyle doğrudan ilişkilidir. Yeni soğutma tekniklerinin bulunması ve konteyner taşımacılığının yaygınlaşması, gıda maddelerinin uzun süre saklanabilmesini ve dünyanın bir ucundan diğerine taşınabilmesini olanaklı kılmıştır. 1950'lerden bu yana süper marketler, dünyanın dört bir yanından gelen (ve bunları satın alabilecek güce sahip olanlar için) bu artık Batı toplumlarının nüfusunun büyük çoğunluğu anlamına gelen gıda maddeleriyle dolup taşmaktadırlar. Üstelik bu gıdaların pek çoğu artık eskiden olduğu gibi yalnızca belli mevsimlerde değil, her an bulunabilmektedir.

Yaklaşık son on yıldır, Birleşik Krallık'taki ve diğer gelişmiş ülkelerdeki insanlar beslenme düzeni konusunu daha ciddiye almaktadırlar. Elbette bu, herkesin ümitsizce zayıflamaya çalıştığı anlamına gelmemektedir. Daha çok, her gıdanın her an bulunabildiği bir dönemde, ne yiyeceğimize *karar vermek* zorunda olduğumuz anlamına gelmektedir. Başka deyişle, "diyet" burada gıda tüketim alışkanlıklarımız olarak düşünecek olursak, bir beslenme diyeti oluşturmamız gerektiği anlamına gelmektedir. Diyetimizi oluştururken, ne yiyeceğimize bilinçli bir biçimde karar vermemiz gerekmektedir. Özellikle yüksek kolesterol düzeyinin kalp hastalıklarının nedeni olan etkenlerden biri olduğu gibi yeni tıbbi bilgilerin ışığında karar vermemiz gerekmektedir. Gıdanın bolca bulunabildiği bir toplumda yaşadığımız için ilk kez olarak bedenlerimizi yaşam tarzımıza özgü alışkanlıklarımıza (koşmak, bisiklete binmek, yüzmek ya da yoga yapmak gibi) ve yediklerimize göre şekillendirme fırsatına sahip olduk. Beslenme bozuklukları kaynağını bu durumun hem bize sunduğu fırsatlarda hem de yarattığı şiddetli gerilimlerde ve baskılarda bulur.

Peki beslenme bozuklukları neden daha çok kadınları, özellikle de genç kadınları etkilemektedir? Öncelikle yalnızca kadınların beslenme bozukluklarından mustarip olmadıklarını belirtmek gerekir, zira bu grupta yer alanların yaklaşık %10'u erkeklerdir (Beslenme Bozuklukları Derneği 2000). Ne var ki, erkeklerde anoreksia ve bulimia kadınlarda görüldüğü kadar sık görülmez; bunun nedeni kısmen genel olarak kabul gören toplumsal normların kadınların fiziksel çekiciliğini erkeklerinkinden daha önemli görmesi, kısmen de çekici erkek bedeni imgesinin kadınınkinden farklı olmasıdır. Son iki yüzyılda Amerikalı genç kızlar tarafından yazılan günlükleri inceleyen Joan Jacobs Brumberg (1997), günümüzde ABD'deki genç kızların kendilerine "ben kimim?" ve "kim olmak istiyorum?" sorularını sordukları zaman bu sorulara verdikleri yanıtların bir yüzyıl önce yaşamış akranlarına nazaran daha çok bedenleri etrafında şekillendiğini ortaya koymuştur. Brumberg genç kızların bedensel kaygıları üzerinden "ticari çıkar"

Biyomedikal modele getirilen eleştiriler

Yukarıda betimlenen biyomedikal sağlık modeli, son yirmi ya da otuz yılda giderek artan bir biçimde eleştiri oklarının hedefi haline gelmiştir. Birincisi, kimi bilginler bilimsel tıbbın etkinliğinin "abartıldığını" ileri sürmüşlerdir. Modern tıbbın kazanmış olduğu saygınlığa rağmen genel olarak sağlık konusunda yaşanan iyileşmeler, tıbbi beceriden ziyade toplumsal ve çevresel değişimlere dayandırılabilir. Etkili bir sağlık teşkilatlanması, dengeli beslenme, su ve lağım sistemlerinin geliştirilmesi ve alınan temizlik önlemleri, özellikle bebek ve çocuk ölümü oranlarını aşağı çekme konusunda daha başarılı olmuştur (McKeown 1979). İlaçlar, cerrahide kaydedilen ilerlemeler ve antibiyotikler yirminci yüzyılın ortalarına kadar bir dizi hastalığın oranlarında dikkate değer bir düşüş sağlayamamıştır. Antibiyotikler bakteri enfeksiyonlarında ilk kez 1930 ve 1940'lı yıllarda kullanılabilmiş; çocuk felci gibi hastalıklara karşı aşı geliştirilmesiyse ancak daha sonraki yıllarda mümkün olmuştur. Ivan Illich (1975), *iatrogenesis* ya da "nedeni tedavinin kendisi olan hastalıkları" örnek göstererek, modern tıbbın faydadan çok zarar verdiğini dahi iddia etmiştir. Illich, klinik, toplumsal ve kültürel olmak üzere üç tür iatrogenesis olduğunu ileri sürmüştür. Klinik iatrogenesis, tıbbi tedavinin hastanın durumunu daha da kötüleştirmesi ya da yeni sağlık sorunları yaratmasıdır. Toplumsal iatrogenesis, tıbbın giderek daha fazla alana el atması ve sunduğu hizmetler için yapay talepler yaratmasıdır. Illich'e göre, toplumsal iatrogenesis sıkıntılarla baş edebilme becerisinin, tıbbın açıklamalar ve alternatifler tarafından kademeli olarak köreltilmesi anlamına gelen kültürel iatrogenesise yol açacağını ileri sürmüştür. Illich gibi eleştirmenlere göre, tıbbın etkinlik alanı daraltılmalıdır.

İkincisi, modern tıp tedavi etmeye çalıştığı hastaların düşüncelerini ve deneyimlerini dikkate almamakla suçlanmıştır. Tıbbın hastalıkların nedenlerine ve bedeni fiziksel rahatsızlıkların tedavisine ilişkin nesnel, bilimsel bir anlayışa sahip olduğu varsayıldığı için, hastaların kendi durumları hakkındaki bireysel yorumlarını dinlemeye gerek duyulmamaktadır. Her hasta, aslında tedavi edilmesi ve kurtarılması gereken bir "hasta beden"den ibarettir. Bu düşünceye karşı eleştirmenler, etkili bir tedavinin ancak hastalar kendi geçerli yorumlarını ve anlayışlarını oluşturabilen ve eyleyebilen bireyler olarak görüldüğünde mümkün olabileceğini ileri sürmektedirler.

Üçüncüsü, eleştirmenlere göre, modern tıp kendini diğer alternatif tıp biçimlerinden ve şifacılıktan üstün görmektedir. "Bilimsel olmayan" her şeyin mutlaka daha değersiz olması gerektiği inancı benimsenmiştir. Daha önce de gördüğümüz üzere, modern tıbbın daha geçerli bir bilgi biçimi olduğu savı, homeopati ve akupunktur gibi alternatif tıp yöntemlerinin giderek yaygınlaşmasıyla sarsılmaktadır.

Dördüncüsü, kimi sosyologlar, hekimlik mesleğinin neyin hastalık olup neyin olmadığını tanımlama konusunda aşırı çaba sarf ettiğini ileri sürmektedir. Elinde tuttuğu "bilimsel doğruların

"Her işe yetişemiyoruz. Bu yüzden hepinizden kendinize şu soruyu sormanızı istiyorum: 'Gerçekten ölmek üzere olan hasta mı yoksa hekimlerin değerli zamanını boşa mı harcıyorum?'"

getirilen bu tanım, hastalığın taşıdığı anlamların insanların eylemlerini ve davranışlarını nasıl etkilediğini açığa çıkarmayı amaçlayan kapsamlı bir girişimdir.

Hasta rolü

Önde gelen işlevselci düşünürlerden biri olan Talcott Parsons (1952), **hasta rolü** kavramını, hastaların hastalığın yıkıcı etkilerini en aza indirebilmek için benimsedikleri davranış kalıplarını betimleyebilmek amacıyla geliştirmiştir. İşlevselci düşünce, toplumun genelde akılcı ve gayrı ihtiyari biçimde işlediğini kabul eder. Bu nedenle, hastalık toplumsal süreçlerin normal akışını engelleyebilecek bir işlev bozukluğu olarak görülür. Sözgelimi, hasta bir birey, sıradan yükümlülüklerini yerine getirmeyebileceği gibi, genelde olduğundan daha az verimli ve daha az güvenilir hale de gelebilir. Hastalar normal rollerini yerine getiremediklerinden ötürü, yakınlarındaki insanların yaşamları da sekteye uğrar, evindeki sorumlulukları yerine getiremez, işyerindeki görevlerini tamamlayamadığı için iş arkadaşlarını da sıkıntıya sokar, vesaire.

İşlevselcilik hakkında daha fazla bilgi için, bkz. 1. Bölüm: "Sosyoloji Nedir?", s. 55-6

Parsons'a göre, hasta rolü toplumsallaşma sürecinde öğrenilir ve hastalığın ortaya çıkışı bireyin eylemleriyle ya da davranışlarıyla ilgili değildir.

1. *Hasta, hastalığından kişisel olarak sorumlu değildir.* Hastalık bireyin denetimi dışında kalan fiziksel nedenlerden dolayı görülür. Hastalığın ortaya çıkışı bireyin eylemleriyle ya da davranışlarıyla ilgili değildir.

2. *Hasta, belirli hakların ve ayrıcalıklara sahiptir; normal sorumluluklarından kurtulma da buna dahildir.* Hasta, hastalığından en ufak şekilde sorumlu olmadığı için, hasta değilken üstlenmek zorunda olduğu her türlü görev, rol ve davranıştan muaf tutulur. Sözgelimi, hasta, normal durumda ev içinde yerine getirmesi gereken görevlerinden "azat" edilir. Genelde olduğundan daha kaba ya da düşüncesiz davranışlar sergilemesi mazur görülür. Yatakta daha uzun süre kalma, ve sözgelimi, işe gitmeme hakkı kazanır.

3. *Hasta, sağlığını geri kazanmak için uzmanı bir hekime başvurmak ve "hasta" olmayı kabul etmek zorundadır.* Hasta rolü geçici bir durum olup hastanın kişinin iyileşmek için etkin şekilde çaba sarf etmesini (ve, "Şart koşar." Hastalanan kişi, hasta rolünü sürdürebilmek için hastalık iddiasını bir uzmana onaylatmalıdır. Hastalığın bir uzman gözüyle onaylanması, hastanın ve yakınlarının hastalığın ciddiyetini kabul etmelerini sağlar.

tülerinin stresin kalıcı sağlığı üzerindeki yaygın olumsuz etkileri karşısında bir "tampon" görevi görebileceğini belirtmektedir. Bu konuda yapılan diğer çalışmalar da toplumsal desteğin insanların hastalık ya da olaylarla yaşamaya uyum sağlayabilmelerine yardımcı olabileceği önemli bir etken olduğunu göstermiştir (Ell 1996).

Etniklik ve sağlık

Sanayileşmiş toplumlarda sağlık etnik olarak şekillenmekle birlikte, etniklik ve sağlık arasındaki ilişkiyi ancak kısmen anlayabilmiş durumdayız. Bu konuda yürütülen sosyolojik çalışmaların sayısı gün geçtikçe artmakla birlikte, elde edilen kanıtlar henüz yeterince ikna edici değildir. Kimi durumlarda, etnik bir gruba üyeliğin sonucu olarak ortaya çıkan eğilimler (sınıf ya da toplumsal cinsiyet gibi önem arz eden diğer etkenler göz ardı edilebilmektedir.

Bununla birlikte, bazı hastalıklar Karayip-Afrika ya da Asya kökenli insanlar arasında daha sık görülmektedir. Birleşik Krallık'ta, nüfusun bu kesiminde böbrek kanseri, verem ve şeker hastalığından ölme oranı, beyazlardan daha yüksektir. Birleşik Krallık'ta yaşayan Karayip-Afrika kökenlilerde yüksek tansiyon ve orak hücreli kansızlık (alyuvarları etkileyen kalıtsal bir bozukluk) görülme oranı, nüfusun geneline göre daha yüksektir. Hindistan yarımadasında yaşayan insanların kalp hastalıklarına bağlı ölüm oranları da Birleşik Krallık ortalamasının üstündedir.

Kimi bilginler, sağlığın etnik olarak nasıl şekillendiğini ortaya koyabilmek amacıyla kültürel ve davranışsal açıklamalara yönelmişlerdir. Sağlık alanında görülen sınıf temelli eşitsizliklere kültürel açıklama örneğin, dekine benzer biçimde, bireylerin ve grupların sağlık üzerinde etkisi olan yaşam tarzları üzerinde durmuşlardır. Bunların genellikle beslenme ve pişirme alışkanlıkları ya da akraba evlilikleri (ikinci göbekten kuzenler düzeyinde yapılan aile içi evlilikler) gibi kültürel ya da dinsel inançlarla bağlantılı olduğu düşünülegelmiştir. Eleştirmenler ise, kültürel açıklamaların gerçek sorunu etnik grupları etkileyen yapısal eşitsizlikleri, bu grupların sağlık düzeyinde karşı karşıya kaldıkları ırkçılığı ve ayrımcılığı belirlemede başarısız olduklarını ileri sürmektedirler.

Sağlığın etnik olarak nasıl şekillendiğini açıklamaya yönelik toplumsal-yapısal açıklamalar, Birleşik Krallık'ta yaşayan Karayip-Afrika ve Asya kökenli insan-ların içinde yaşadıkları toplumsal bağlama odaklanmaktadır. Karayip-Afrika ve Asya kökenli insanların sağlıkla ilgili pek çok durumdan mağdur olmaktadırlar. Bunların arasında sağlıksız ya da kalabalık yerlerde barınmak zorunda bırakılmaları, yüksek işsizlik oranı ve yalnızca düşük ücretli ve tehlikeli işlerde çalıştırılmaları sayılabilir. Bu maddi etkenlere bir de, ya kendini doğrudan şiddet, tehdit ve ayrımcılık olarak gösteren ya da "kurumsallaşan ırkçılığın sonuçları eklenmektedir.

Kurumsal ırkçılık, sağlık hizmetlerinin ulaştırılması sırasında ortaya çıkmaktadır (Alexander 1996). Etnik gruplar sağlık hizmetlerinden yararlanma konusunda eşitsizliklerle ve sorunlarla karşılaşabilmektedirler. Dil engeli,

8.5. Şekil: Yaş aralıklarına göre, Birleşik Krallık'taki engellilerin nüfusun geneline oranı.
Kaynak: "From Exclusion to Inclusion", Engelli Hakları Görev Gücü sonuç bildirgesi (1999)

2002). Bu 6,8 milyon insandan yalnızca 3 milyon kadarı iş sahibidir (Engelli Hakları Komisyonu, 2003). Bununla birlikte, yeni araştırmalar DDA'ın engelli tanımına uyan insanların %93'ünün iş sahibi olmanın kendileri için önemli olduğunu düşündüklerini ortaya koymuştur. Sakatlığa bağlı engelliliği bulunan insanlar halen Birleşik Krallık'ta en mağdur durumdaki gruplardan birini oluşturmaktadırlar. Sağlam bedenli insanlara nazaran daha az iş bulabildikleri gibi, iş bulabildiklerinde kazanabildikleri para da sağlam bedenli insanlardan daha azdır. 1998 yılında engelli çalışanların haftalıkları ortalama 196 £ iken engelli olmayan çalışanların haftalıkları 212 £ idi (NOP, 1998). Yine de devletin engellilere ayırdığı bütçe, diğer alanlara ayırdığından daha yüksek olmaktadır. Birleşik Krallık hükümeti engelliler ve iş görme durumdaki diğer yaklaşık 1,9 milyar £ harcama yapmaktadır (BBC, 9 Nisan 2002). 1999 yılı itibarıyla, dünyanın en zengin ülkelerinin engellilerle ilgili yıllık harcamaları için ayırdıkları ödenekler, işsizlik tazminatları için ayırdıkları ödeneklerden yaklaşık iki kat daha fazladır (OECD 2003).

Dünyada yaklaşık 500 milyon "engelli" insan bulunduğu ve bu insanların yaklaşık %80'inin gelişmekte olan ülkelerde yaşadığı tahmin edilmektedir (Dünya Bankası Grubu 2002). Dünya Sağlık Örgütü, gelişmekte olan ülkelerde görülen "müzmin hastalıkların ve kalıcı sakatlıkların" ana nedeninin yoksulluk, yetersiz sağlık teşkilatlanması, dengesiz beslenme ve kötü barınma koşulları olduğunu ileri sürmektedir. Yeterli tedavi olanaklarına sahip Batılı ülkeler için sıradan durumlar olan kemik kırılması gibi yaralanmalar, bu olanaklara sahip olmayan gelişmekte olan ülkelerde sıklıkla kalıcı sakatlıklara neden olmaktadır. Demir eksikliği, kansızlık ve müzmin leğen kemiği enfeksiyonu (ki genelde kadınların sünnet edilmesi sonucu görülür) gibi hastalıklar, gelişmekte olan ülkelerde kadınları engelli hale getiren sakatlanmaların ana

Irkçılığın egemen olduğu Güney Afrika'da beyaz ve siyah insanlar toplumsal olarak ayrılmıştır.

Mülk sahipleri

Mülk sahipleri Avrupa feodalizminin bir parçasıdırlar, fakat aynı zamanda başka birçok geleneksel uygarlıkta da varolmuşlardır. Feodal mülk sahipleri, her biri diğerlerine karşı hakları olan ve belirli yükümlülüklerce

9.3. Tablo Britanya'nın en zengin on kişisi

Ad	Servet	Sanayi
1- Roman Abramovich	£ 7.500	Petrol, futbol ve yatırım
2- Westminister Dükü	£ 5.500	Emlak
3- Hans Rousing ve Ailesi	£ 5.000	Yiyecek paketleme
4- Philip Green	£.3.610	Perakende satış
5- Lakshmi Mittal	£ 3.500	Çelik üretimi
6- Sir Richard Bransın	£ 2.600	Ulaşım ve mobil telefonlar
7- Kirsten ve John Rausing	£ 2.575	Miras, safkan atlar ve yatırım
8- Bernie ve Slavica Ecclestine	£ 2.323	Motor yarışları
9- Charlene ve Michel de Grualho	£ 2.260	Miras, içki ve bankacılık
10- David ve Simon Reuben	£ 2.200	Emlak ve metal ticareti

Kaynak: Sunday Times Zenginler Listesi (2004)

zengin olan ailelerin üyeleri ünlü müzisyenler, film artistleri yada atlettirler ve "yeni bir elit grubun temsilcisidirler. Bu yeni grup bilgisayarların, telekomünikasyonun ve internetin gelişmesi ve ilerlemesinden büyük paralar kazanmışlardır. Tıpkı yoksulluk gibi zenginlik da yaşam döngüleri bağlamında incelenmelidir. Bazı bireyler çok hızlı zenginleşirler ve bu zenginliğin bir kısmını ya da tümünü hızla yitirirler; bazı kişiler de aşamalı bir süreçten sonra zengin olurlar ya da yoksullaşırlar.

Zenginlerin yaşamları hakkında bilgi elde etmek zor olsa da, toplumun en zengin bölümünün geniş bir çerçevede izlenmesi olasıdır. Britanya'da son yıllarda dikkate değer pek çok eğilim olduğunu görüyoruz. Öncelikle, kendi çabasıyla milyoner olanların oranı artmaktadır. Bölümün başında anlatılan Sir Gulam Noon gibi kendini yetiştirmiş milyonerler, zengin bireylerin yüksek bir oranını oluşturmaktadır. 2004 yılında Britanya'daki 1000 en zengin %75'inden fazlası, kendi zenginliklerini miras yoluyla değil, kendi çabalarıyla yapmışlardır. Ikinci olarak, düşük ama artan sayıda kadın da bu zenginlerin içine girmiştir. Kendi çabalarıyla milyoner olanlar, zenginliklerini "yeni ekonomi" sayesinde yapmışlardır, "yeni ekonomi", yazılım, medya, internet ve telekomünikasyondan oluşmaktadır. 1989 yılında yalnızca en zengin Britanyalılar arasında altısı kadınken, 2004 yılında bu sayı sekiz kattan fazla artmıştır. Üçüncü olarak, son yıllarda toplumun çok sayıdaki zengin üyesi oldukça genç üyelerden oluşmaktadır, bunlar yirmili otuzlu yaşlarındadırlar. 2000 yılında 30 milyon sterlinden fazla servete sahip olan on yedi Britanyalının yaşı otuzun altındaydı. Son olarak, özellikle Asya kökenli etnik azınlıklar, en zenginler arasındaki varlıklarını gittikçe daha fazla hissettirmeye başlamışlardır (*Sunday Times'in En Zenginler Listesi*, 2000). Sonuçta Roman Abramovich da dahil olmak üzere Britanya'da bir çok zengin kişi, ülkede doğmamıştır fakat göreli zengin kişilere uygulanan düşük vergiler dolayısıyla buraya yerleşmeyi tercih etmişlerdir.

"lümpen proleterya dan" söz etmektedir. Son yıllarda bu kavram çalışmayı reddeden ve bunun yerine bir "toplumsal parazit" gibi toplumun en sınırlarında yaşamayı sürdüren serserilerin, hırsızların, avarelerin "tehlikeli sınıfları" na uygulanmıştır. Son zamanlarda daha çok refahsal faydalara ve bir ilk adımın yoksunluğuna dayanan altsınıf düşüncesi, bizim kısaca bu konuyla ilgili fikirlerini ele alacağımız Charles Murray'ın bütün yazılarında vardır.

Altsınıf tartışmalarının kökenleri

Altsınıf hakkındaki son tartışmalar, Amerikalı sosyologların kentin iç bölgelerinde yaşayan yoksul siyahların durumuna dair basılmış birkaç önemli yapıtlarınca yönlendirilmiştir. *Irkın Azalan Önemi* (The Declining Significance of Race -1978), adlı yapıtında William Julius Wilson Chicago'da yaptığı araştırmalar sonucunda, Birleşik Devletler'deki siyahların önemli bir ortasınıfın -mavi yakalı işçiler ve uzmanlardan oluşan- ancak son otuz veya kırk yıl içinde ortaya çıktığını öne sürer. Artık bütün Afriko Amerikalılar kentin gettolarında yaşamıyor ve Wilson'a göre yine buralarda bulunanlar ekonomik etkenler, eşdeyişle ırklardan çok sınıflar tarafından etkin bir ayrımcılığa maruz kalıyorlar. Eski ırkçı engellemelere artık pek rastlanmıyor. Siyahlar ekonomik olanaksızlıklardan dolayı gettolarda takılıp kalmışlardır.

Charles Murray siyah bir altsınıfın büyük kentlerdeki bulunuşu konusunda kendinden emindir. Murray'e göre (1984) Afriko Amerikalılar, kendilerine yardım etmek amacıyla tasarlanan refah politikalarının sonucu olarak kendilerini toplumun en alt basamağında bulmuşlardır. Bu politikalar, kültür sarmalının yinelenmesine bolca neden olarak insanlar refah yardımlarına bağımlı hale gelip sonra da bir alt sınıf oluşturan toplulukların kurallarına uyarak evlilikler yapacak kadar kötü olurlar.

Refah bağımlılığı düşüncesi ilerde 10. Bölümde, "Yoksulluk, Toplumsal Dışlanma ve Refah" tartışılacaktır.

Murray'in iddialarına yanıt veren Wilson, Chicago'da yaptığı araştırmalarda, önceki savlarını yineleyerek yaygınlaştırmıştır. Murray, kentlerden varoşlara birçok beyaz hareketin, kentsel endüstrinin çöküşünün ve diğer kentsel ekonomik sorunların, Afriko Amerikalar arasında işsizlik oranlarını arttırdığını öne sürer. Murray'ın vurguladığı toplumsal dağılma biçimleri yüksek oranda evlenmemiş siyah anneleri kapsar. Wilson bunu evlenilebilir (çalışan) erkekler havuzundaki bir daralma anlamında açıklar.

Son zamanlardaki birçok çalışmada "yoksul gettolar" olarak bilinen insan yerleşimleri, yoğunlaştırılmış yoksul kentsel bölgeler için bütçe oluşturmanın toplumsal süreçteki rolü incelenmiştir. Yoksul gettolar (özellikle Afriko Amerikalılardan ve Ispanyollardan oluşan, üyeleri, düşük eğitim ve sağlık standartlarından, yüksek düzeyde cezai haksızlığa uğramaya kadar çok sayıda yoksunluğu deneyimlemişlerdir. Onlar, toplumsal, politik ve ekonomik olarak toplumla bütünleşme şanslarını azaltan güçsüz yetersiz kamu taşımacılığını, iletişim yeteneklerinin ve eğitimsel kurumlarının eksikliğini içeren bir altyapı sistemi yüzünden bir çok olanaksızlığa sahiptirler (Wilson, 1999).

Bu koşullar altında altsınıf kavramı kullanışlı görünüyorken bu kavram Avrupa ülkelerinde ise daha çok sorgulanabilirdir. Avrupa'da benzer olumsuz koşullar olmasına rağmen bu ülkelerin, A,B,D'den daha az güçsüz görünmesi durumunda olduğu gibi. Toplumun geri kalanıyla ve yoksun olan koşullarda yaşayanlar arasında aynı düzeyde bir ayrım bulunmaz. Son çalışmalar bize göstermiştir ki A.B.D'de bile, kentli yoksulların durağan bir tabaka olmasına rağmen altsınıfın bağlantısızlığı ve bozulması biraz abartılmıştır. Böylece fast food çalışanlarıyla seyyar satıcılarla ilgili son çalışmalar, kentli yoksullarla toplumun geri kalanı arasındaki ayrımların, uzmanların inandıkları kadar büyük olmadığını ortaya koymuştur (Duneier 1999; Newman 2000).

Sınıf ve yaşam tarzı

Sosyologlar, sınıfın yerini çözümlerken, geleneksel olarak sınıf yerinin pazar durumu gibi üretim ve işle ilgili uyalaşımsal göstergelerine bel bağlamışlardır. Bununla birlikte bireyleri sadece ekonomi ve istihdam bağlamında birer sınıf üyesi olarak değerlendirmemek gerektiğini; bu değerlendirmenin yanı sıra tüketim öğeleri ve yaşam tarzı gibi kültürel faktörlerin de göz önüne alınarak yapılması gerektiğini belirtmişlerdir. Bu yaklaşıma göre (*tüketimle* ilgili "simgelerin" ve işaretlerin günlük yaşamda büyük rol oynadığı bir çağdır. Bireyler, artık nasıl giyinmeleri gerektiği, ne yemek gerektiği, sağlığa nasıl dikkat edilmesi gerektiği ve nerede rahatlamak gerektiği gibi pek çok yaşam tarzı olanağıyla karşı karşıyadır. İşsizlik gibi geleneksel sınıf özellikleri artık daha az dikkate alınmaktadır.

Fransız sosyolog Pierre Bourdieu (1930-2002) yaşam tarzı tercihlerinin sınıfın önemli bir belirteni olduğu yaklaşımını desteklemiştir. Bourdieu, mülk, zenginlik ve gırdı gibi materyal mallardan oluşan ekonomik kapitalin önemli olduğunu öne sürer, ama bulunan sınıfın anlaşılmasının kısmi bir yanını oluşturduğunu da düşünür. Bourdieu'nun sınıf kavramı aşırı derecede geneldir (bkz. Crompton 1993). O, sınıf konumunu niteleyen "kapital"in dört biçimini tanımlamaktadır ama ona göre *ekonomik kapital* tek geçerli biçimdir. Diğerleri, *kültürel*, *simgesel* ve *toplumsal* biçimlerdir (Bourdieu 1986). Bourdieu'a göre bireyler gidere karşılık artan bir biçimde kendilerini diğerlerinden ekonomik etkenlere değil, ama eğitim, sanat ve değerlendirilmesi tüketimle ilgili boş zaman uğraşlarını içeren kültürel kapital temelinde ayırırlar. İnsanlar kapitalist düzen içindeki varoldan tüketim için mal ve hizmet -simgesel ve gerçek olan- satan tüccarların çoğalmasıyla kültürel kapitalin birikim sürecine yardımcı olmuşlardır. Reklamcılar, pazarlamacılar, moda tasarımcıları, stil oluşturucular, iç dekorasyon tasarımcıları, kişisel eğitimciler, terapistler, web tasarımcıları ve birçoğu sürekli genişleyen bir tüketici topluluğu arasında etkili kültürel tatlar ve kuruçu yaşam biçimi tercihlerinde bulunurlar.

Üstelik Bourdieu'un sınıf çözümlemesinde önemli olan bir başka kısım arkadaşlar ve ilişkiler ağı gibi *toplumsal kapitaldir*. Bourdieu, toplumsal kapitali "fazla ya da az kurumsallaşmış, birbirini ve tanınan karşılıklılık ilişkilerin sürekli bir ağına sahip olmanın üstünlüğüyle, birey veya grupların kazandığı kaynaklar" olarak tanımlar (1992). Toplumsal

da "tek kazananın" ya da hiç kazanmayan" aile üyesinin olduğu aileler ortaya çıkması bu kütüplaşmaya etki etmektedir. ("Çalışma ve Ekonomik Yaşam" başlıklı 18. Bölüme bakınız):

Araştırma yüksek ücret alan kadınların, yüksek ücret alan eşleri seçmeye eğilimli olduğunu ve yönetici konumlarda çalışan erkeklerin eşlerinin diğer çalışan kadınlardan daha fazla kazandığını göstermiştir. Evlilik her iki bireyin de mesleksel bakımdan benzer avantaja ya da dezavantaja sahip olması durumu gözetilerek yapılmaktadır (Bonney 1992).

Ailede her iki bireyin de çalışıyor olması, özellikle çalışan kadınlar arasında ortalama çocuk doğurma yaşını yükseltmiştir. Her iki eşin de çalıştığı çocuksuz çiftler en yüksek ve en düşük ücretle çalışan aileler arasındaki boşluğu büyütmektedir.

Toplumsal hareketlilik

Tabakalaşma üzerine çalışırken yalnızca ekonomik durumla meslekler arasındaki farklıları değil, aynı zamanda, belirli mesleklerdeki bireylerin durumunu da ele almamız gerekir. **Toplumsal hareketlilik**, farklı sosyoekonomik konumlar arasındaki gruplar ve bireylerin hareketlerine gönderme yapan bir kavramdır. **Dikey hareketlilik**, sosyoekonomik skalada bireylerin aşağı veya yukarı doğru olan hareketlerini anlamına gelir. Mal mülk, gelir ve statü kazanma *yukarı doğru hareketlilik* ve bunun tersine doğru olan hareket de *aşağı doğru hareketlilik* adını alır. Modern toplumlarda; komşu alanlar, kasabalar ya da bölgeler arasındaki coğrafik hareketi anlatmak için kullanılan **yatay hareketlilik** de söz konusudur. Dikey ve yatay hareketlilik genellikle birlikte olur. Örneğin herhangi bir şehirdeki bir şirkette çalışan biri, aynı şirketin başka bir şehirdeki, hatta başka bir ülkedeki şubesinde, daha yüksek bir dereceye yükselebilir.

Toplumsal akışkanlığı ele almanın iki yolu vardır. Birincisi bireylerin çalışma hayatlarındaki değişikliklerin toplumsal skaladaki yerlerine etkisine bakarak olabilir. Buna genellikle **kuşaklararası hareketlilik** denir. Buna alternatif olarak çocukların ana-babalarının veya büyük anne ve büyük babalarının meslekleriyle seçmelerini de inceleyebiliriz. Kuşakların hareketliğini inceleme, **kuşaklararası hareketlilik** olarak adlandırılır.

Karşılaştırmalı hareketlilik incelemeleri

Bir toplumdaki, düşük tabakalarda dünyaya gelen kişilerin toplumsal ekonomik sistemin yukarısına ne ölçüde tırmanabildiklerini gösteren dikey hareketlilik, toplumun "açıklığının" önemli bir göstergesidir. Bu bakımdan toplumsal hareketlilik, özellikle liberalizmin tüm yurttaşlar için fırsat eşitliği olduğu görüşüne bağlı devletlerde önemli bir politik konudur. Toplumsal hareketlilik bakımından sanayileşmiş toplumlar, ne kadar açıktırlar? Britanya'da, başka yerlere kıyasla daha çok fırsat eşitliği var mıdır?

Toplumsal hareketlilik üzerine sıkı yuluslararası karşılaştırmaları da içeren çalışmalar, belli yıldan fazla bir süredir yapılmaktadır. Bu konuda yapılan çalışmalardan önemli bir tanesi Peter Blau ve Otis Dudley Duncan tarafından 1960'larda yürütülmüştü. Bu

yeniliği ve itilimi körükleyen güdücü bir güçtür. Günümüzdeki pek çok tartışmada küreselleşmenin ve pazar düzeninin bozulmasının, zengin ve fakir arasındaki geçitin büyümesine yol açtığı ve sınıf eşitsizliklerini derinleştirdiği ileri sürülmektedir

Yine de eylemlerimizin hiçbir zaman tamamıyla sınıfsal farklılıklarca belirlenmediğini aklımızda tutmanın önemli olduğunu bilmemiz gerekir: birçok insan sosyal hareketliliği gerçekleştirebilir. Yüksek öğrenimin yaygınlaşması, profesyonel nitelikleri kazanma, internetin ve "yeni ekonomi"nin ortaya çıkması, yukarıya doğru olan hareketlilik için var olan önemli yeni yollardır. Bu tür gelişmeler, eski sınıfsal özellikleri ve tabakalaşmayla ilgili öğeleri aşındırıp daha akışkan, meritokratik düzenin ortaya çıkmasına katkıda bulunurlar..

Özet

1 Toplumsal tabakalaşma, toplumun katmanlar ya da tabakalar halinde bölünmesine göndermede bulunmaktadır. Toplumsal tabakalaşmadan söz ettiğimizde, toplumdaki bireylerin bulunduğu meslekler arasındaki eşitsiz konumlara dikkat çekmekteyiz. Toplumsal cinsiyet ile yaşa göre tabakalaşmaya bütün toplumlarda rastlanmaktadır. Daha büyük geleneksel toplumlarla bugünün sanayileşmiş toplumlarında, servet, mülkiyet ve maddi malla kültürel ürünlere erişme bakımından tabakalaşma söz konusudur.

2 Dört temel tabakalaşma sistemi ayırt edilebilir: kölelik, kast, mülk sahipliği ve sınıf. Bunlardan ilk üçü yasal ya da dinsel olarak dayatılan eşitsizliklere bağlı iken sınıf ayrılıkları "resmi olarak" tanınmamakta, ancak insanların yaşamlarının maddi koşullarını etkileyen ekonomik etkenlerden kaynaklanmaktadır.

3 En önde gelen ve etkili olmuş tabakalaşma kuramları, Marx ile Weber'in geliştirdikleri kuramlardır. Marx birincil önemi, toplumun ekonomik yapısının nesnel olarak verili olan bir özelliği olarak gördüğü sınıfa vermektedir. Marx, sermaye sahipleri ile sermayeye sahip olmayan işçiler arasında temel bir karşıtlık görür. Weber, benzer bir görüşü kabul eder, ancak tabakalaşmanın öteki iki yönünü, statü ile partiyi sınıftan ayrı tutar. Statü, kişi ya da gruplara verilen saygınlık ya da "toplumsal onur"a; parti de belirli hedeflere ulaşmak için grupların etkin bir biçimde harekete geçmesine göndermede bulunmaktadır.

4 Meslek sıklıkla toplumsal sınıfı göstermek için kullanılır. Aynı meslekten olan bireyler benzer toplumsal avantaj ve dezavantajları deneyimlemeye eğilimlidirler ve benzer yaşam şanslarına sahiptirler. Sosyologlar geleneksel olarak mesleksel sınıf şemalarını toplumun sınıf yapısını ortaya çıkarmak için kullanırlar. Sınıf şemaları, sınıf temelli eşitsizlikleri ve öğeleri ortaya çıkarmak için çok çeşitlidir, ancak diğer bakımlardan da oldukça sınırlıdır. Örneğin, ekonomik olarak aktif olmayanlara ve mal mülk sahibi olmanın önemini ve zenginliği toplumsal sınıfa yansıtmayan gruplara sınıf şemalarını uygulamak oldukça güçtür.

5 Modern toplumlardaki pek çok insan bugün birkaç kuşak öncesine göre daha zengindir ama yine de zenginlik yine birkaç elde toplanmış durumdadır. Üst sınıf, zenginliğe, güce ve malvarlığını sonraki kuşağa bırakma şansına sahip az sayıdaki insandan oluşmaktadır. Zenginler farklı ve değişen bir gruptur; kendi kendilerine zengin olanlar, kadınlar ve gençler, ki son yıllarda sayıları iyice artmıştır bu grubun içine girmektedirler.

6 Orta sınıfın büyük bir çoğunluğunu öğretmenler, tıp uzmanları ve hizmet sektöründe çalışanlar gibi beyaz-yakalı mesleklerdekiler oluşturmaktadır. Uzman, yönetici ve idareci konumundaki meslekler geliştiğinden, sanayileşmiş pek çok ülkede bugün ortasınıf nüfusun büyük bir bölümünü oluşturmaktadır. İşçi sınıfının tersine, orta sınıftakiler genellikle yaşamlarını kazanmak için zihinsel ve fiziksel iş güçlerin satmaya izin veren

Yoksulluk, Top
Dışlanma ve Ku

/ 4 ’% %A4 (% -% (B
B (’% % ((G(9(-(
D .% !C’% (K(%’(.% %
’% %A4 G D % % (+% G C ((
+& ’ C + 9(+ +) : :
’ % 94 : 1 G4D: : -%1% -%G
’ % % + G C 2% %A4 G D
% % (+% 4 : (% G C
(K%B (+% + +) - (
9& % % % 9(9((+% C : :
94 : 1 -% (C 9(4+ +
4’: : + ’% %A4 + & % (Y
+% (9(-(’% ((+% -% %
9(-((’ %+% % .% +! % ’(% (((
: 4 :C:

J% % ’ C G4D: -(9(/ 4 +
9(%+(0 + D +!C! !1 %’ %
((!G! G41:D: 9 ’ + 6%
% (41 + !G! 9((’
A ’ + 1 9: K 1 Y
C (G(%’% (4 Y
’ + .% 4 G4D: ’ (’Y
% ((+! % % % .% &+% % (G(G4Y
1: +% ’% % % : : : (%’(C((G(
K 1 ’ + / 4 % % +% 4
B 9((’(% (9 C 9(% ’%+(
6 A’ + !G 9 K %.((+ (9(
9(+ (4A(’% ’% ((G(4 % 9(
(C B ’ + : % (C’% Y
9(+(D(B A ’: G4D: : Y
+ &+% % ((G41: (G(
-((+ (% ((49(
(G(+ D 94 G -% (&+% % ((

% G41: 9 -(+% % ((C Y
D ’ + / 4 O -% ((Y
+ 9% %+(% (4 4 :’Y
’ 9 - (% -% 4’: 9(
% .% +!C! G 9((4
.% (% + +% ’% % % ’%+(
: &+% % % % .% G C A +
’ % % D % / 4 K% 4 : :
-%’(% (G(!1 +% % %’ % ’%+(
) : 1 %’% (1% 4 :
(G(% +((.% G41: 9% %+(% (
4 4 :’ + 4’: +:D: % +%
+ K -!.% (+ K (’% (9(% %
-&’! % ’(

/ 4 C G D % % (+%
-%G ’ % % + G C’ D + K%
&D %+% 4 %C B + ’ 4
G41: 9 % (+% ((
G41:D: : (G(1% % %’ % ’%+(
/ 4 G4D: : -%G ’ +

10.2. Tablo Townsend'in yoksunluk endeksi (1979)

Özellikler	Nüfus yüzdesi
1 Son 12 ay içerisinde üç günden uzun bir tatil yapmamak.	53,6
2 Yalnızca yetişkinler. Son dört haftada birşeyler atıştırmak ve bir yemek için bir arkadaşı ve akrabasını çağırmış olmak.	33,4
3 Yalnızca yetişkinler. Son dört haftada birşeyler atıştırmak ve bir yemek için bir arkadaşı ve akrabasıyla dışarı çıkmamış olmak.	45,1
4 Yalnızca (15 yaş altı) çocuklar. Son dört hafta içinde çay içmek ve oynamak için bir arkadaşıyla birlikte olabilmek.	36,1
5 Yalnızca çocuklar. Son doğum gününde kutlamamak.	56,6
6. Son iki hafta içinde değilse bile, öğleden sonra ve akşam boş vakti olmamak.	47,0
7 Haftada dört gün de olsa taze et.	19,3
8 Son iki hafta içinde bir yemek pişirmeden bir veya birden fazla gün geçirmek.	7,0
9 Haftanın çoğu gününde kahvaltı hazırlamamak.	67,3
10 Bir buzdolabı olmayan hane halkları	45,1
11 Genellikle pazar gününü birlikte geçirmeyen hane halkları	25,9
12 Dört konforun birini kullanmayan hane halkları (tam WC, klozet veya lavabo ve soğuk su musluğu, banyo veya duş) ve tüp / elektrikli ocak	21,4

Kaynak: Townsend (1979), s. 250

Peter Townsend'dir Townsend'in çalışmaları gelir istatistiklerine güvenmekten daha çok, yoksulluğun insanlardaki öznel yorumuna yoğunlaşmıştır. Townsend klasik çalışması *Birleşik Krallık'ta Yoksulluk*'da (Poverty in the United Kingdom, 1979), 1960'ların sonuna doğru Birleşik Krallık'ta, hanehalkı tarafından doldurulan iki binden fazla anket sorusuna verilen yanıtları inceledi. Yanıt verenler, yaşam koşulları, beslenme alışkanlıkları, boş vakit ve toplumsal etkinliklerini içerecek biçimde yaşam biçimleri hakkında, ayrıca da gelirleriyle ilgili ayrıntılı bilgiler vermişlerdir. Townsend bu bilgilerden, tek tek gruplarla değil de tüm nüfusla ilgili olduğuna ve onların yoksunluğunu nüfusun oranına göre hesaplandığına inandığı on iki başlık seçti. (Sonuçlar 10.2. Tabloda görülebilir.)

Townsend, *yoksunluk endeksinde* her bir hane halkına bir puan verdi; daha yüksek puan daha yoksun hane halkına aitti. Bundan sonra, endeksteki hane halkının durumunu, onların toplam gelirleriyle, her bir hanehalkının insan sayısı için verilen ödenekleriyle, yetişkinlerin çalışıp çalışmadığıyla, çocukların yaşlarıyla ve evin herhangi bir üyesinin özürlü olup olmadığıyla karşılaştırdı. Townsend, derlemesinin, hızlı bir biçimde yükselen yoksulluk düzeylerinin altındaki gelir düzeyleri için, bir başlangıç noktası gösterdiği sonucunu çıkardı. Townsend'in yoksul-lar diye tanımladığı bu hanehalklarıydı. Townsend, nüfusun yüzde 22.9'unu bu hanehalklarının, varsayılan olan ilk rakamlardan daha yüksek olduğunu ortaya çıkardı. Bu bulgulara dayanarak Townsend, devletin gereksinime göre yaptığı

ücreti, beyazlara göre üç kat daha fazladır. 2002-2003 kışında, beyaz nüfusun yüzde 76'sıyla karşılaştırıldığında etnik azınlıklardan olan insanların yalnızca yüzde 58'i bir işe sahibiydi. Burada yüksek derecede emek piyasa ayrımı da söz konusudur. Pakistanlı gruplar -1970'lerde ve 1980'lerin sonunda yavaşlamaya giren sanayiler - örneğin Birmingham ve Yorkshire gibi, eski ağır-imalat ve tekstil sanayi alanlarına aşırı derecede yönlendirilmişlerdi. Karayipli siyah erkekler, el gücü ile yapılan mesleklerde, özellikle taşımacılık ve iletişim sanayisinde fazlaca görülmektedirler. Çinliler ve Bangladeşliler, özellikle yiyecek-içecek sanayisine yönlendirilmişlerdi. Burada bir mesleki ayrımın bulunduğunu gösteren bir kanıt söz konusudur, çünkü etnik azınlıklar bir kısım sanayicileri ve işverenleri beyaz diye algılamaktadır, oysa kimi işverenler etnik azınlıkları "dışarıdan toplanmış işçi" gibi görmektedirler (Performans ve Yeni Birim 2002; Flaherty ve diğerleri, 2004). Birleşik Krallıktaki etnik azınlıkların, yoksul nitelikli barınma ve

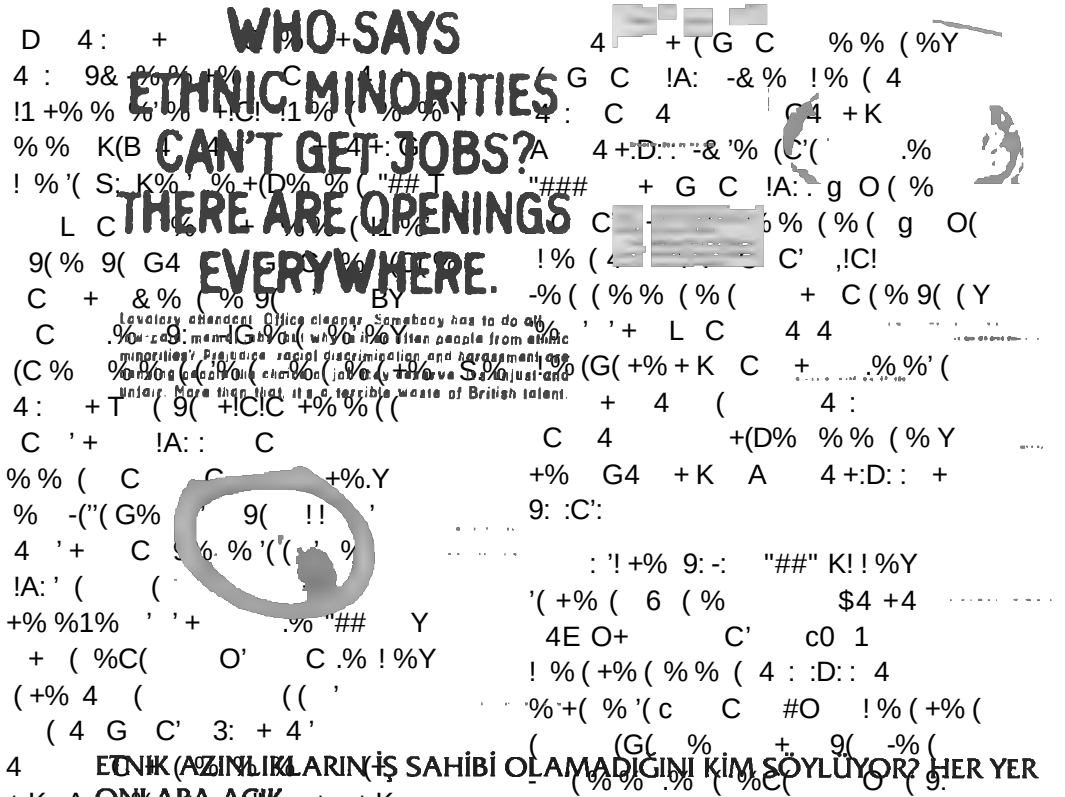

"Lavabo hizmetlileri. Ofis temizlikçileri. Niçin, çoğunlukla etnik azınlıklardan olan insanlar bütün düşük ücretli önemsiz işleri yapmak zorundadır? Önyargılı bir biçimde onları ikiye ayırmakla ve tacize insanların hak ettikleri işi geçirmesini engelliyor. Bu bir haksızlık ve adaletsizliktir. Bundan daha fazlası, Britanya becerisinin korkunç bir israfıdır."

Etnik azınlık üyesi insanlar, çoğu kez yüksek işsizliğin bir sonucu olarak Batı toplumlarında en yoksullar arasındadırlar.

O 7 + +7= . , + " $! ; E A

Toplumsal dışlanma örnekleri

Sosyologlar, bireylerin ve toplulukların yaşadıkları farklı dışlanma biçimleri üzerinde araştırmalar yürütmüşlerdir. İncelemeler, konut, eğitim, işgücü piyasası, suç, genç insanlar ile yaşlılar gibi oldukça değişik konulara odaklanmaktadır. Şimdi, hem Britanya'da hem de öteki sanayileşmiş toplumlarda dikkatleri çekmiş olan üç dışlanma örneğine kısaca bakacağız.

Konutlar ve mahalleler

Toplumsal dışlanmanın yapısı, konut sektöründe açıkça görülebilmektedir. Sanayileşmiş toplumlardaki pek çok insan rahat, geniş evlerde otururken, diğerleri aşırı kalabalık olan, yeterli ısıtılmayan ya da yapı olarak sağlam olmayan konutlarda oturmaktadırlar. Konut piyasasına girildiği zaman bireyler, varolan ve ileride elde etmeyi bekledikleri kaynaklarına dayanarak güvenli bir ev almaya çalışmaktadırlar. Böylelikle, çocuksuz eşlerin ikisinin de çalıştığı bir çiftin, çekici bir alandaki bir ev için, ipotek edinme şansı daha fazladır. Son on yıllık süredeki ev fiyatları Birleşik Krallığın pek çok yerinde (özellikle güney doğuda) enflasyondan çok daha hızlı bir biçimde artmıştır. Arazileri alanlar araziler üzerinden büyük kazançlar sağlamıştır. Karşıt olarak, yetişkinleri düşük ücretli işlerde çalışan ya da işsiz olan bir hanehalkının kiralanan ya da sosyal konutlarda daha az istenir seçeneklerle sınırlanmaları olanaklıdır.

Konut piyasasındaki tabakalaşma hem mahalleki düzeyinde hem de toplum düzeyinde meydana gelmektedir. Dezavantajlı bireylerin istenen konut seçeneklerinden dışlanmaları gibi, bütün bir topluluk da toplumun geri kalanı için normlar biçimindeki etkinlikler ve fırsatlardan dışlanabilir. Dışlanma, mekansal bir boyut kazanabilir: Mahalleler, güvenlik, çevre koşulları ve hizmet ve kamu tesislerinin bulunabilirliği bakımından epeyce farklılık gösterirler. Söz gelimi, talebin genelde düşük olduğu mahalleler, bankalar, yiyecek dükkanları ve postaneler gibi temel hizmetleri, istenir bölgelerden daha az sahip olmaya eğilimlidirler. Parklar, spor alanları ve kütüphaneler gibi topluluk alanları da sınırlı olabilir. Ancak dezavantajlı yerlerde yaşayan insanlar ne kadar az tesis olursa olsun çoğu kez onlara bağımlıdırlar. Daha zengin bölgelerin sakinlerinin aksine, bu insanlar başka yerlerdeki hizmetleri kullanmak ve satın almak için gerekli ulaşımdan (veya paradan) yoksun olabilirler.

Yoksullaşan topluluklarda, insanlar için dışlanmanın üstesinden gelmek ve toplumla daha çok bütünleşmek için adım atmak zor olabilir. Toplumsal ağlar zayıf olabilir; bu da meslekler, politik etkinlikler ve topluluk olaylarıyla ilgili bilginin dolaşımını azaltır. Yüksek işsizlik ve düşük gelir düzeyleri aile yaşamında gerilimler yaratır; suç ve gençlik suçları mahalledeki genel yaşamın kalitesini bozar. Düşük talepli konut bölgeleri çoğu kez, pek çok sakinin daha istenir konutlara taşınmaya çalışırken, piyasaya yeni giren dezavantajlı kişiler de gelmeyi sürdüreceklerinden dolayı yüksek bir devir hızına sahiptir.

Kırsal bölgeler

Kent alanlarındaki toplumsal dışlanmaya çok daha fazla ilgi olmasına

=?<

Zirvedeki toplumsal dışlanma

Şimdiye kadar üzerinde durduğumuz dışlanma örneklerinin tümü, hangi nedenlerle olursa olsun, nüfusun çoğunluğu tarafından kullanılan kurum ve etkinliklere katılamayan birey ya da grupları göz önünde bulundurmuyordu. Buna rağmen, bütün dışlanmışlık örnekleri, toplumun dibinde, dezavantajlı olanlar için gerçekleşmiyor. Son yıllarda "zirvedeki toplumsal dışlanmaya" ilişkin yeni dinamikler ortaya çıkmıştır. Bununla denmek istenen, toplumun en üstündeki, az sayıda bireyin, kendi zenginlik, etki ve bağlantılarını kullanarak, yerleşik kurumlara katılmamayı 'seçebilir' olmasıdır.

Zirvedeki dışlanma, değişik biçimler alabilir. Zenginler, özel hizmet ve bakım için ödeme yapmayı yeğleyerek kamusal eğitim ve sağlık hizmetleri kesiminden bütünüyle çekilebilir. Zenginlerin yaşadığı topluluklar, artan bir biçimde toplumun geri kalanından çekilmektedir -'kapılı topluluklar' olarak adlandırılan bu topluluklar, yüksek duvarlar ve güvenlik giriş noktalarının arkasına yerleşmişlerdir. Vergi ödemeleri ve mali zorunluluklar, dikkatli bir yönetim ve özel mali planlama sayesinde oldukça düşürülebilir. Özellikle A.B.D.'de, seçkinler arasındaki etkin politik katılımın yerini, sık olarak kendi çıkarlarını temsil ediyor diye gördükleri politik adaylara yapılan büyük bağışlar almıştır. Çok zenginler çeşitli biçimlerde kendi toplumsal ve mali yükümlülüklerinden kaçarak toplumun geri kalanından büyük ölçüde ayrılmış olan kapalı özel alanlara çekilmektedir. Tıpkı 'alttaki' toplumsal dışlanmanın toplumsal dayanışma ve içyapışkanlığın azalmasına yol açtığı gibi, zirvedeki dışlanma da, bütünleşmiş bir toplum için benzer bozucu etkiler yaratacaktır.

Örneğin Jennifer Lopez gibi ünlülerin içinde bulunduğu çok zengin kişiler, aynı zamanda zararlı etkilere sahip olabilen sosyal dışlanma biçimini kendileri uygulamaktadırlar.

güdümlü bir toplumsal politikanın "uğursuz" olarak nitelendirdiği "doğal bir laboratuar" olduğunu ileri sürmektedir. Yoksulluk ve eşitsizliğin yükselmesi, uyuşturucu kullanımı ve şiddet içeren suçlardaki keskin artış. Currie, gençlerin artan bir biçimde, yetişkin hayatına geçerken yönlendirici destek olmaksızın, yeni bir başlangıç büyüdüklerinin altını çizmektedir. Piyasanın ve tüketim mallarının çekici çağrısıyla baştan çıkarılmış olan gençler, yaşamlarını sürdürebilmek için işgücü piyasasındaki fırsatların da azaldığını görmektedirler. Bu ciddi anlamda göreli bir yoksullaşmaya ve istenen bir yaşam biçimini sürdüre-bilmek için yasal olmayan araçları kullanmaya gönüllü olmaya neden olabilmektedir.

Currie'ye göre, suçtaki artış toplumsal dışlanmanın temel bağlantılarından biri. Birinci olarak, işgücü piyasasının daha kaymaları hükümetin vergi ve sigorta ürünleri kaları, hem göreli hem de mutlak olarak yoksulluğun aşırı bir biçimde büyümesine yol açmıştır. Toplumsal dışlanmadaki bu yükseliş, geçici yaşamlarının sonucu olarak, giderek artan bir oranda gelen konutlar ve toplumsal içyapışkanlıkta bir azalma

bir yaklaşıma geçiş 1942'de, genellikle modern refah devletinin temel metni diye görülen Beveridge Raporu, beş büyük kötülüğü ortadan kaldırmayı hedefliyordu: Yokluk, Hastalık, Cahillik, Miskinlik ve Aylaklık. Savaş sonrası İşçi Partisi hükümetinin aldığı bir dizi yasal önlem, bu bakış açısını somut eyleme geçirmeye başladı. Birkaç temel yasa, yeni genel refah devletinin çekirdeğini oluşturuyordu. 1944 yılındaki Eğitim Yasası, okul yokluğu sorununu ele alırken, 1946 Ulusal Sağlık Yasası nüfusun sağlık kalitesiyle ilgilenmekteydi. Yokluk, işsizlik, kötü sağlık, emeklilik ya da dulluk sonucundaki kazanç kayıplarına karşı insanları korumak için bir plan öngören 1946 Ulusal Sigorta Yasası tarafından ele alınmıştı. 1948 Ulusal Yardım Yasası, Ulusal Sigorta Yasası kapsamında olmayanlar için seçime bağlı destek sağlıyordu. Diğer yasalar ailelerin gereksinimleri (1945 Aile Yardım Yasası) ile iyileştirilmiş konut koşulları gereksinimine (1946 Yeni Kentler Yasası) yöneliktı.

Britanya refah devleti, bir özgül koşullar kümesi ve toplumun doğası hakkında geçerli belirli anlayışlar altında varlık kazandı. Refah devletinin dayandığı öncüller üç taneydi. Birincisi, refah devleti çalışmayı ücretli emekle eşitliyordu ve tam istihdamın olanaklı olduğu inancına dayanıyordu. Son hedef, ücretli emeğin insanların çoğunluğu için merkezi bir rol oynadığı, ancak sosyal güvenliğin işsizlik ya da engellilik sonucunda piyasa ekonomisinin dışında kalmış olanların gereksinimlerini karşılayabileceği bir toplumdu. Buna bağlı olarak, refah devletinin bakış açısı, baba-erkil bir aile anlayışını öngörmekteydi: kadın eve bakarken erkek ekmek kazanarak aileyi destekleyecekti. Sosyal güvenlik programları bu geleneksel aile modeli çerçevesinde tasarlanmıştı, ikincil bir dizi önlem de ekmeği kazanan erkeğin olmadığı ailelere yardım amacını güdüyordu.

İkinci olarak, refah devleti ulusal dayanışmayı güçlendiren bir şey olarak görülmekteydi. Refah devleti, bütün nüfusu ortak bir hizmetler kümesi altına alarak ulusu bütünleştirecekti. Sosyal güvenlik, devlet ile nüfus arasındaki bağlantıyı güçlendirme biçimiydi. Üçüncü olarak, refah devleti yaşam sürecinin doğal bir parçası olarak ortaya çıkan riskleri yönetmekle ilgilenmekteydi. Bu anlamda, sosyal güvenlik öngörülemez bir geleceğin olası sorunlarına karşı kullanılabilecek bir çeşit sigortaydı. Ülkenin toplumsal ve ekonomik yaşamındaki işsizlik, hastalık ve öteki talihsizlikler refah devleti yoluyla yönlendirilebilirdi.

Bu ilkeler, refah devletinin savaşın ardından gelen otuz yıl içindeki devasa büyümesinin altında yatan ilkelerdi. İmalat sanayi büyüdükçe, refah devleti, işçi sınıfının gereksinimleri ile sağlıklı, yüksek verimli işgücüne bağımlı olan ekonomik seçkinlerin gereksinimlerini karşılayan başarılı bir sınıf "pazarlığıydı". Bununla birlikte, bir sonraki kesimde göreceğimiz gibi, 1970'lerden başlayarak politik görüşler, kurumsalcı ve bakiyeci sosyal güvenlik kampları arasında bölünmeye başlamıştır. 1990'larda, hem sol hem de sağ, refah devletinin oluşturulduğu koşulların değiştiğini ve sosyal güvenliğe yönelik Beveridge bakışının eskidiğini ve önemli bir reformun gerektiğini kabul ediyordu.

Yardımdan işe programlarının değerlendirilmesi

1997'den beri İşçi Partisi Hükümeti, yardım alan insanları işe yönlendirmek için bir dizi hedef ve politika ortaya koymuştur. 'New Deal' programları, sakat, uzun zamandır işsiz, genç insanlar ve 50'li yaşlarının üzerindeki gibi belirli gruplar için ileri sürülmüştü. Benzer programlar bir süre önce Birleşik Devletler'de uygulanmıştı ve orada bunların içermeleri inceleme sırasında vardı. Danışma Kurulları ve Gary Burtless hükümetin başlattığı yardım alanların ücretli işler bulmalarını özendiren dört farklı programı incelemişlerdir. Bu programlar aşağı yukarı benzer niteliktedir. Programlar, yardım türleri arasında değişken bir biçimde iş arayan kişilere finansal yardımlar ve iş bulma teknikleri ile eğitim ve iş eğitimi fırsatları sunmaktaydı. Hedef kitleler esas olarak, ülkedeki en büyük nakit yardım programı olan Bağımlı Çocukları Olan Ailelere Yardım Programı'ndan yararlanan bekar annelerin (tek ana/baba reisleriydi. Friedlander ve Burtless, programların başarılı sonuçlar verdiğini buldu. Bu programlarda yer alan insanlar, katılmayan diğer insanlara göre yaklaşık % 10 daha erken bir işe girdiler ya da çalışmaya başladılar. Bu dört programın hepsinde, yaratılan kazançlar, programın net maliyetinden birkaç dolar daha fazlaydı. Bununla birlikte programların % 10 etkisiz kaldıkları noktasından en fazla gereksinenlere - uzun bir dönem boyunca iş dışında, uzun süredir işsiz olan insanlara- yardımcı olmaktı (Friedlander ve Burtless 1994).

Yardımdan işe programları Amerikan sosyal güvenlik yardımlarını isteyenlerin sayısının yaklaşık % 40 oranında azaltmakta başarılı olmasına rağmen, bazı istatistikler, sonuçların bütünüyle olumlu olmadığını düşündürtmektedir. A.B.D.'de, aldıkları yardımlar kesilmiş olanların yaklaşık % 20'si çalışmamaktadır ve bunlar başımsız bir gelir kaynağına sahip değillerdir; iş bulanların yaklaşık üçte biri bir yıl içinde yeniden yardım başvurusunda bulunmaktadır. Çalışmakta olduğu için artık yardım almayanların üçte biri ile yarısı arasındaki bir oranın, gelirlerinin eski yardım düzeyinin altında olduğunu görmüştür. Yardımdan işe programlarını uygulamaya koyan Amerikan eyaletlerinden Wisconsin'de, artık yardım almayanların üçte ikisi, yoksulluk sınırının altındadır (Evans 2000). Böylesi bulgulara işaret eden eleştirmenler, yardımdan işe programlarının (yardım alanların mutlak sayısını azaltmadaki görünür başarısının, yardımlarını yitirenlerin gerçek deneyimlerindeki bazı rahatsız edici eğilimleri gizlediğini ileri sürmektedir.

Diğerleri toplumsal dışlanma mücadelesi için yerel güçlendirme alanlarının etkinliğini sorgulamaktadır. Bunlar, yoksulluğun ve yoksunluğun tek başına bu belirlenmiş bölgelere yoğunlaşmadığını, yine de programların, büyük yolsuzlar ayrı yerde yaşıyormuş gibi belirli alanları hedef aldığını ileri sürmektedirler. Birleşik Krallık'ta hükümetin kendi Toplumsal Dışlanma birimi bu savı desteklemektedir: 1997 de İşçi Partisi iktidara geldiğinde, bütün işsiz insanların üçte biri, yükselen kırk dört en yoksun bölgelerinin dışındaki alanlarda yaşamaktaydı. Yerelleşmiş girişimler, kuşkucu öneriler, ülke çapında bir karşı-yoksunluk stratejisinin yer almayacağını, çünkü pek çok insanın, belirlenmiş güçlendirme bölgelerinin sınırları dışında yaşadığına işaret etmektedir.

yarıya indirilmesi hedefi 2010 için gerçekleşecek olsa bile, önceler 1979'da Margaret Thatcher'ın başlattığı zamandaki yine de çok daha yüksek olacağına işaret etmektedir (Flaherty ve diğerleri 2004).

Yeni İşçi Partisi hükümeti ayrıca, yoksulluğu azaltmak için gerçekleştirilen yerel girişimleri desteklemek, bireylerin ve toplulukların "kendi kendilerine yardım etme" kapasitelerini arttırmaya çalışmaktadır. Sağlık hizmeti, iş ve eğitim gibi, topluluk güçlendirme alanları, ülke çapında, yerel politika oluşturucuların yerel sakinlerin gereksinimlerine uygun olan çözümler tasarlamalarına olanak verecek biçimde kotarılmıştır. Böyle bir yaklaşımın bir çok faydası vardır. Yardımlar daha doğrudan hedeflere yöneltilmekte, küçük ölçekli yerel girişimler, yoksulluğa konmakta ve karar alma süreçine yerel katılım artırmaktadır. Bu türden programlar, yurttaşların destekli içinde, kendileri için daha iyi kurmalarına çabalarına bütünleştirdiği daha etkin bir sosyal güvenlik sistemini ortaya çıkarmaya yöneliktir. Değişimin gerekli olduğu herkes tarafından kabul ediliyor olsa bile, sosyal güvenlik reformu hakkındaki tartışma, siddetini kaybetmemiştir. Yeni İşçi Partisi yaklaşımı da eleştiriden uzak değildir. Bazıları, yardımdan işe programlarını, toplumsal harcamaların kısılmasının

: # $

$, , $ 9 0 $
! % -% ((! % %
) ’ -% ((! % %
,!C! -% ((! % %
! % % %C(’ ((’ 4 :I
& = + ,$. M $ # 9
D
0G %’% (9% % % .% ’
D(’(.% 4 :
,$. M $ & = 9 " 6
:
: +%D% % +((% (
F : & -!+% (4 ! .% ! % % %C(’ ((
,%D(C% 9(+! + ! % % % 4 4 (%C(’ ((
$ I. 0 9
!A: G& ! % % (+% 4- A(
!A: +%D(C(((+((% (
J ’K: G: :
,% 4- A(-%G(C
,%D(C(% (-((9% % ’(%
"

@

%C(' ((D(% % 1 D 4 : c ! % %
%C(' ((c '% ((+% % C + D
! % (+% +!C! +!D! !
' +%D(C'(D(% ((C (9(
' ' C 9 C 1 D ,!
+& ' 9(+ ((% 4 4 (
C ' + + + % -(9(
A 9: : +:D: : (1% % %1%D(
6 -(! % % (% +(-
+%D(C'(+(% ((.% 9: : (G(B' Y
9(% (G(+! % (
(%C % '% 4 ! % % ((% 1%
' 1 D : 9((! % % %C('Y
((D(%+% % ((.% ! % % %C(' ((D(
& % % (G(% % B 9(%1%D((G Y
G C A : (-((9(
' ' C -&'! %1% :
4 : + (% ! % % 9(+! +
! % % % 4 4 (%C(' ((D(-% %1%D(
K + 9 ' K (% +% 9: : 1 Y
D ! % % % 4 4 (%C(' ((D(% %
+ ' 4 9! ! & G!+% +!
% 4 : ! % % (+% 4 ' G 9(
%D((4 ,% +% ,A: C
4 : : +%D(%1%D(

4 4 (%C(' ((%.1:' '4BY
: %C(' ((9(G(% (+% 1
9((+(,! + ' % 4 4 (%C(((Y
% (: 94 + : C' .%
9& % 9(B' 9. 4 9(%Y
1% + 4 8%+% (% 9(
9: 9& ! +% ' +%1% % 4 4 (%C(((
4 : : %D(%1%D(- %
+ C (-((4 ! %C(((D(-(9(
+(D% %C(((% ((% 9 C 9& ! % +% $ J6 4
8 1% % % %+(% S'& -% ((+ - Y
. &! $% 5 A +
% % C T ! & % (% +(Y
'& ! %H(% (+% %'+((-& % %
: -!G %C(((% (% +%
' + : '! +% -!G %C(((% (
+%. %'(% (K% 9(9((% + K%
+% % +((G % (+% : + 5 % +! + ((
9(' % 9(% % G C G4D: :

D + S ((-!G .% %C(' ((
4 : : : "# & ! +% % % 1 D T

$, , $ 9 0 $

$, , $ 9 0 $E
9 C' ! % % + % -((-% (
.% G C 4C: 9 + .
4 +(-% % A (C %' %+%
: A ! % % (% +((G % (Y
+% (A 9(('% . 4 :
:-! % % -(! % % +% 9(% 4 :
(-! -%G'(G% ' ' %
+! % % -((C(% (+% 9
+ K A (: : + G 9(% '% +(
4 4 4H((G 9 +%1% & 4 : :
A % % 4 +:D: : 4 '
4 +%D(+ %+%
4 ' G ' .% ! '% (+%
-% (%9(%1%D((G ' +

Q % % (! % % %C(' ((D% -& %
A + 9(% (4 + 9((
9: ! % % (% 4 4 (! %' % (% ((
9(9((% C C' ' 4 4 (
! % ' % (D(& % (& G!+% (+% 9((
I . 0 : 6 O+ S$ 6T

Dünyada milyonlarca işçi, ucuz ürün yanmiye uğruna uzun iş saatleri ve kötü çalışma koşulları altında "ecel tezgahlarında" çalışmaktadırlar.

Gelelim küreselleşme herkese eşit ölçüde fayda sağlamamıştır. Sözgelimi, bir tekstil işçisi olan yirmi dört yaşındaki Wirat Tasago -çoğu kadınlardan oluşan diğer bir milyon Taylandlı tekstil işçisi gibi- Tayland'ın Bangkok şehrinde yaşamakta ve haftanın altı günü sabah 8:00'den akşam 11:00'e dek, günde yaklaşık 2 poundun biraz üzerinde bir yevmiyeye çalışmaktadır. Bugün Tasago gibi milyarlarca işçi küresel işgücüne dahil olmakta ve pek çoğu Birleşik Krallık'taki iş yasalarına göre asla kabul edilemeyecek baskıcı koşullar altında ve düşük ücretlerle çalışmaktadırlar. Üstelik bu insanlar talihli olanlardır: Her ne kadar Rusya gibi kimi ülkeler küresel ekonomiye dahil olurken özellikle kendi içlerinde toplumsal ve ekonomik sıkıntılar yaşamışlarsa da, dünya ekonomisinin dışında kalan Kuzey Kore gibi toplumların durumları çok daha vahim hale gelmiştir.

Bir önceki bölümde Birleşik Krallık'taki yoksulluk ve toplumsal dışlamayı ele almış, bireylerin gelirleri, iş ve yaşam kaliteleri arasındaki büyük farklılıklara dikkati çekmiştik. Aynı durum daha genel bir ölçekte, dünya çapında da geçerlidir. Yoksul ve zengin bireylerden söz ettiğimiz gibi, dünya düzeni içindeki yoksul ya da zengin halk veya ülkelerden de söz edebiliriz. Bu bölümde yirminci yüzyılın sonu ve yirmibirinci yüzyılın başındaki küresel

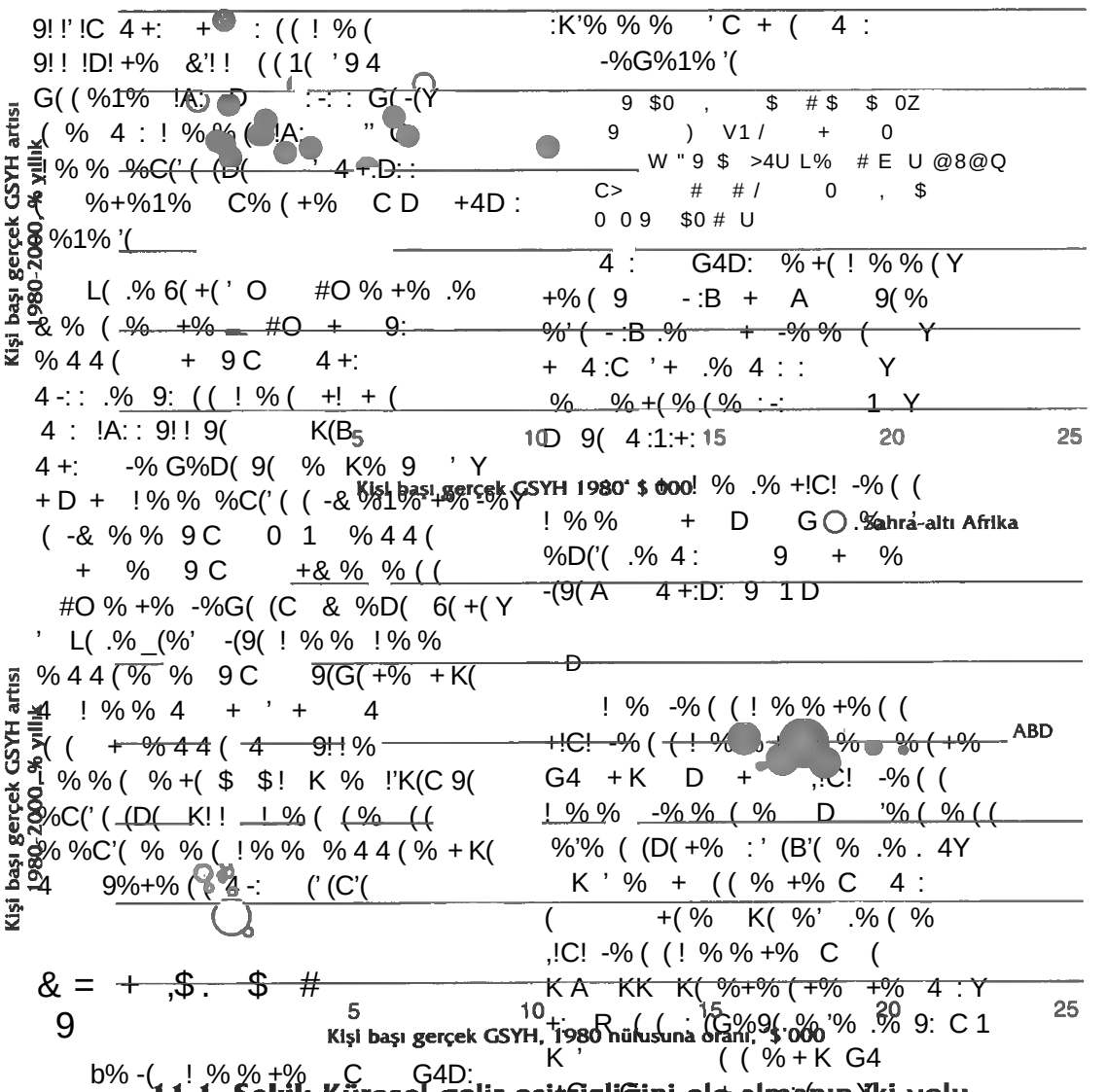

11.1. Şekil: Küresel gelir eşitsizliğini ele almanın iki yolu.

Kaynak: The Economist (Pl Mart 2004)

biçimde arttığını göstermektedir. Bu yüzden, (siyah çizgiyle temsil edilen) eğilim, tablonun sağında yer alan zengin ülkelerin ekonomilerinin (tablonun solunda yer alan) yoksul ülkelerin ekonomilerinden daha hızlı büyüdüğü-ni zaman eşitsizliğin arttığını göster-mektedir. (Eğer en yoksul ülke en zen-gin ülkeden daha hızlı bir büyüme göstermiş olsaydı, siyah eğilim çizgisi soldan sağa doğru alçalacaktı.)

Ülkelerin nüfusunu da hesaba katan ikinci tablo ise küresel eşitsizlikle ilgili daha farklı bir resim sunmaktadır. 11.1b Şekil aynı tablonun bu kez ülke-lerin nüfuslarına göre oranlanmış noktalarla çizilmiş halidir. Bu grafikle ilgili olarak özellikle dikkati çeken şey, dünyanın en kalabalık ülkelerinin -yani dünya nüfusunun üçte birini barındıran Hindistan ve Çin'in- ekonomilerini 1980'den bu yana önemli ölçüde

için adeta çıkarılması gereken dersleri içinde barındırmaktadır. Her ne kadar YSU'lerin başarılarının arkasında kısmen tarihsel ve kendine özgü birtakım nedenler yatıyor olsa da, küresel eşitsizliğin nedenleri konusunun yeniden gözden geçirilmesine yol açacak etkenler de bulunmaktadır. Bu bölgede meydana gelen hızlı gelişmeyi anlayabilmek için, bu ülkeleri hem tarihsel açıdan hem de günümüz dünya ekonomik düzeni bağlamında ele almamız gerekir.

Doğu Asya'nın YSU'lerinin başarısı bir dizi etkenin bir araya gelmesine bağlanabilir. Bu etkenlerden, dünyadaki siyasi ve ekonomik değişimlerden kaynaklanan bazıları tarihseldir. Bazılarıysa kültüreldir. Diğer bazılarınınsa bu ülkelerin ekonomik büyüme amacıyla tuttukları yollarla ilgisi vardır. Bu ülkelerin başarılarının ardında yatan kimi etkenleri şöyle sıralayabiliriz:

1. *Tarihsel bakımdan Tayvan, Güney Kore, Hong Kong ve Singapur bir zamanlar sömürge devleti konumundaydılar. Bu durum kimi olanaklar yaratmış olmakla birlikte, bu ülkelerin ekonomik anlamda büyümelerinin önünü de açmıştır.* Tayvan ve Kore, Japon İmparatorluğuna bağlıydılar; Hong Kong ve Singapur ise Britanya'nın eski sömürgeleriydiler. Japonya sanayileşmeye karşı çıkan büyük toprak sahiplerini saf dışı bırakmıştır. Hem Britanya hem de Japonya bu sömürgelerde sanayileşmeyi teşvik etmişler, yollar ve başka taşımacılık sistemleri inşa etmişler ve görece verimli bir devlet bürokrasisi oluşturmuşlardır. Britanya, Hong Kong ve Singapur'un ticaret merkezleri olarak gelişmeleri konusunda özellikle etkin davranmıştır (Gold 1986; Cumings 1987). Bugün dünyanın başka yerlerindeki -sözgelimi Latin Amerika ve Afrika'daki- yoksul ülkeler, zamanında, zengin ve güçlü uluslarla iyi ilişkiler kuramamışlardır.

2. *Doğu Asya bölgesi uzun soluklu bir dünya ekonomik büyüme sürecinden faydalanmıştır.* 1950'ler ve 1970'ler arasında Avrupa ve ABD'nin büyüyen ekonomileri, üretimlerini giderek Doğu Asya'ya kaydırmışlar, bu bölgede giyim, ayakkabı ve elektronik alanlarında esaslı bir pazar oluşmasını sağlayarak bölgenin ekonomik anlamda gelişebilmesi için bir "fırsat kapısı" yaratmışlardır. Dahası, ABD ve Avrupa ekonomilerindeki durgunluk dönemleri, iş dünyasını fabrikalarını işgücü maliyetlerini düşürebilecekleri, düşük ücretle çalışılan Doğu Asya ülkelerine taşımaya zorlamıştır (Henderson ve Applebaum 1992). Dünya Bankası tarafından yapılan bir araştırma, 1970-1990 yılları arasında, ekonomik büyüme konusunda zengin ülkelere yapılan ihracatın başı çekmiş gelişmekte olan ülkelerde, ücretlerin yıllık ortalama %3 oranında arttığını, buna karşın diğer gelişmekte olan ülkelerde ücretlerin artmadığını bulgulamıştır.

3. *Bu bölgedeki ekonomik büyü-me, ABD ve müttefiklerinin Komünist Çin'e karşı bir savunma kalkanı oluşturabilmek amacıyla bölgeye cömertçe yaptığı ekonomik ve askeri yardımlarla, Soğuk Savaş döneminde zirveye ulaşmıştır.* Doğrudan yapılan yardımlar ve verilen borçlar, transistor, yarıiletken ve diğer elektronik malzemeleri kapsayan yeni teknolojilere yatırım yapılmasını teşvik ederek yerel sanayilerin gelişmesine katkıda bulunmuştur. İşgücü maliyetlerini düşük tutmak amacıyla baskı kurmaya hevesli olan güçlü (ve özellikle askeri) yönetimler sıkça askeri yardımları tercih etmişlerdir (Mirza 1986; Cumings 1987, 1997; Castells 1992).

$% -% +(4+% %C % : Y
1 -& % +!C! -% ((! % % (
4 + K + 9! ! '! :
-& % 9& % ! % % (! '! % (O - Y
1 O +!C! 1% ((% % 1%A C
G %' ((% (4 & % 9(
+%D% % +(-% ((+% '% % % %
+ C K%B 9& % 4 +:D:Y
9! %+(% (
G C %% ((G(-% % (4 '.. : '
4 & !C% & % 4 K +% 9(
%(4 D! % ! (9!!
9C + : '! +% 9 C Y
A(+% % % % % % 4 4 ((
(C % (C! % K % +% 9 : % %'
(% ' % (' + 9%'(% Y
% '%+(2 :A 4
+!C! !D! (C K 4 : :D: .%
- 1 9(+%D% % +(-% ((
. D FG K% !
% +%+(

" $! (
@4 '4E -% % % % %. % (% ((
((1(9(%. % % 9 9(%1%D((
(% (! % % 4 4 (C :
+: : 4 : ! % % (-% % % %
+%D% % (+% .% : : +
' B :G D ' Y
9% % 9(G(+% : ':
-% %1% (G(B ' :A: .%
' B 9 C +
+ 4 ' G 0 , -(9(
% -(! % % (9: ! %G'% (
4 % (& 4 : : 9! ! % (

4 C' ' : : + +4D:
4 ' 4 B 4- (+% '%
D + 4 K .
% % ' ('% (% (% % ((%
: 9(% (1 +!C! A ((
94 G % % % B 9((
5 0 =$ ' !
(@4 '4EO r& % %) % -% ((
! % % +% -% % (+ %
' (! % % % 4 4 (9! ! %
G D B(% K B '% % % ((
% +% % % 1% ((% % ((% % (Y
4 % % 4 4H(4 & :D r
(% 1 (K 1 % D! % % Y
(% (% % ((+(% :G % (
((A +4D: . CG C
%G%1% (R (% 4 4H(((% (Y
% %1% ! % -% ((! % % (
+%D% % ((% . 9% (Y
% % % K% ! % +(+(D(% (% .%Y
'(% % ((+ '
B1
4 "
$ 6 (K %'
! % ! % '4B : '! %'(%. % (%
-(%1% '(. 4 ' + ' ! %
9(C ' + + : C + D
(G((% % % ((% .%Y
(((%9(%1% % +(! % -% ((
! % % ' :G S! %T
4'4 '(B(4'' % (% +%.
%+%1% '(

@4 '4EO: A((% (K % %' ((
4 ' + $% G% '% +% -! ! !
('('G + K (-& !C 4 :Y
: + (%4 (9% (% 4 4 (
9! ! % % -(+% %- % 4 :
+%. %' % ((C +! ! % (+% (
%' (% ((- (% (+((% (% 4 '
G C 4 % 9% ' B -!G % (+%
-%G'(D((++(+ + %4 (9% (
! % % % 9% ' '(1 %'(9!'! +!
! % % ((%A K .:C': 1 D (% (
I % R % 4 4 (9! ! % (% +

Yardım

Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü'ne göre, dünyadaki ülkelerin hükümetleri tarafında yapılan toplam yardımların üçte biri Afrika'ya gitmektedir. Bu yardımların çoğu koşuludur; bir başka deyişle, yardım yapılan ülkenin hükümetleri bu yardımları alabilmek için belli siyasetleri yerine getirmeli ve yardımı yapan ülkeden mal ve hizmet almalıdır.

Kendi koşul siyasetini yeniden gözden geçirmekte olan Dünya Bankası, iyileştirilmiş bir yönetimle el ele gidecek bir yardımın daha hızlı ve yolsuzluklara karşı dirençli olacağını ileri sürmektedir.

1990'ların sonlarında, zengin ülkelerin yoksul ülkelere yaptıkları yardımlar, bu ülkelerin borçlarının faiz ödemelerinden daha düşük bir düzeye gelmişti.

Yoksulluğun Tarihe Gömülmesi kampanyası, G8 ülkelerini yardımlarını artırmaya çağırmakta ve gelişmiş ülkelere de GSYH'larının %0,70'ini yardım amaçlı erken teminat olarak vermeleri için baskı yapmaktadır.

Ticaret

Afrika, madenler, kereste ve petrol gibi doğal kaynaklar bakımından zengin olmakla birlikte, dünyanın geri kalanıyla ticaret yapması genelde güç bir kıtadır.

Bunun altında, yetersiz altyapı, istikrarsız hükümetler, yolsuzluklar ve AIDS'in çalışma yaşındaki nüfus üzerindeki olumsuz etkisi gibi etkenlerin yattığı söylenmektedir.

Aşina yoksul ülkeler ve Oxfam gibi kimi kuruluşlar, uluslararası ticaret kurallarının adil olmadığını ve gelişmiş dünyanın kayırdığını ileri sürmektedirler.

Zengin ülkelerin kültüre dayalı yerel üretimlere karşı fiyat kırarak kalkınmakta olan uluslara düşük fiyatla satışlarını söylemektedirler.

Ayrıca Dünya Ticaret Örgütü'nün (DTÖ) kalkınmakta olan ulusları pazarlarını dünyanın geri kalanına açmaya zorlamakla ve yüksek gelirli ülkelerin gümrük vergilerini düşürmede başarısız olmakla itham etmektedirler.

Geçtiğimiz DTÖ, düşük gelirli ülkelerin daha zengin uluslara uygulanan kimi düzenlemelerden muaf tutulmayı da kapsayan özel bir muamele gördüklerini söylemektedir.

Kaynaklar: http://news.bbc.co.uk/1/shared/spl/hi/africa/05/africa_economy/html/aid.stm
http://news.bbc.co.uk/1/shared/spl/hi/africa/05/africa_economy/html/trade.stm

Doğu Asya hükümetleri, eskiden beri sık sık düşük fiyatlı toplu konut ve halk eğitimi gibi toplumsal refahı sağlamaya yönelik uygulamalar gerçekleştirmişlerdir.

(sosyalist ya da eski sosyalist ülkeler hariç) en büyük toplu konut şirketleri, devletin mali yardımıyla kiraların son derece düşük tutulduğu Hong Kong'da (ve Singapur'da bunun örneklerini görmek mümkündür). Bunun bir sonucu olarak, işçiler kira ödeyebilmek için yüksek çalışma ücretlerine ihtiyaç duymamakta ve böylece, gelişmekte olan küresel işçi pazarında Amerikalı ve Avrupalı işçilerle daha kolay rekabet edebilmektedirler. Son derece güçlü bir merkezi hükümete sahip olan Singapur da, sağlam fonlarla desteklenen kamu eğitimi ve öğretimi, işçilere gelişmekte olan küresel emek pazarında rakipleriyle etkin biçimde rekabet edebilmeleri için hünerlerini geliştirebilmelerine olanağı sağlamaktadır. Ayrıca, Singapur hükümeti yurttaşlarından gelirlerinin büyük bir kısmını gelecekteki büyüme dönemlerinde yatırım yapabilmeleri amacıyla biriktirmelerini de talep etmektedir.

Kalkınma kuramlarının değerlendirilmesi

Küresel eşitsizliği elele yukarıda ki dört kuramsal bakış da kendine özgü güçlü yanları ve zayıf yanları vardır. Hepsi birlikte, küresel eşitsizliğin nedenlerini ve çaçelerini daha iyi anlamamıza yardımcı olmaktadırlar.

Pazar odaklı kuramlar, ekonomik kalkınmayı teşvik edebilmek için Doğu Asya ülkelerini kanıt olarak gösterip modern kapitalist kurumların benimsenmesini gerektiğini savunmaktadırlar. Savlarını daha da ileri götürüp ülkelerin ancak sınırlarını ticarete tamamen açıklarında ekonomik anlamda kalkınabileceklerini söylemekte ve bu savlarını desteklemek için çeşitli örnekler göstermektedirler. Bununla birlikte, pazar odaklı kuramlar, yoksul ve zengin ülkeleri birbirine bağlayan çeşitli ekonomik bağları açıklamakta başarısız olmuşlardır; bunlar öyle bağlardır ki, kimi koşullar altında ekonomik büyümenin fitilini ateşlerlerken, diğer bazı koşullar altında büyümeye engel olabilmektedirler. Pazar odaklı kuramlar, güçlü kulusların gerçekleştirdikleri ticari işlemler gibi dış etkenleri tamamen göz ardı edip yoksulluklarından ötürü düşük gelirli ülkelerin kendilerini suçlama eğilimi de taşımaktadırlar. Ayrıca, hükümetlerin ekonomik kalkınmayı teşvik edebilmek amacıyla özel sektörle işbirliği yapabileceğinide göz ardı etmektedirler. Son olarak, neden bazı ülkelerin ekonomik anlamda kalkışa geçmeyi başarmışken, diğerlerinin halen yoksul ve azgelişmiş olduğunu havalanamayıp yerde kaldığını açıklayamamaktadırlar.

Bağımlılık kuramları, zengin ülkelerin yoksul ülkeleri nasıl sömürdüğü konusuna odaklanarak, pazar odaklı kuramların ihmal ettiği yoksul ülkelerin zengin ülkelerle bağları sorununa açıklık getirmeye çalışırlar. Bununla birlikte, bağımlılık kuramları her ne kadar Latin Amerika ve Afrika ülkelerinin geri kalmışlığının nedenlerine ışık tutuyorsa da, Brezilya, Arjantin ve Meksika gibi düşük gelirli ülkelerin ya da Doğu Asya'nın hızla büyüyen ekonomilerinin başarı öykülerini açıklayamamaktadırlar. Aslında, bir zamanlar düşük gelirli sınıfına girmiş ülkeler, (çoğunlu şirketlerin varlığına rağmen ekonomik olarak büyümeyi başarmışlardır. Hatta eskiden Büyük Britanya'ya bağlı birer sömürge olan Hong

En iyimser görüşe göre, Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla kurulan cumhuriyetler ve Doğu Avrupa'nın eski sosyalist ülkeleri kısa zamanda yüksek gelirli ülkeler safına katılacaklardır. Ekonomik büyüme Latin Amerika, Afrika ve dünyanın geri kalanına da sıçrayacaktır. Kapitalizmin gerçekten iyi olan yönlerinden biri, ülkelerin hâlihazırda kapitalist toplumların yeni sınıf tabanlı toplumların almasından ötürü, bu toplumlar yukarı doğru hareket etmelerine izin verecek fırsatlar yakalayabileceklerdir.

Küresel eşitsizliğin gideceği nedir? Bu konuda tahmin yürütmek yerine, Rus toplumunda yoksullarla zenginler bugün derin bir tezat oluşturmaktadırlar. Küresel ekonomik büyüme yavaşladığı gibi, Asya'nın bir zamanlar umut vadeden ekonomileri de şu anda sorunlarla boğuşmaktadır. Sosyalizmden kapitalizme geçtiği günden bu yana Rus ekonomisi pek çok çöküş yaşamış ve zaten yoksul olan çok sayıda Rus'u daha da yoksullaştırmıştır. Dünya ülkelerinin birbirlerinden bir şeyler öğrenip öğrenemeyeceklerini ve halklarının yaşam standardını yükseltmek için birlikte çalışıp çalışamayacaklarını ancak zaman gösterecektir. Kesin olan bir şey varsa, o da yüzyılın son çeyreğinin görülmemiş büyüklükte bir küresel ekonomik dönüşüme tanıklık etmiş olduğudur. Bu dönüşümün önümüzdeki yirmi beş yıl içinde etkilemediği neredeyse hiçbir yaşam kalmayacaktır.

Dünyanın bugün karşı karşıya kaldığı en önemli sorunlardan biri küresel eşitsizlikse, diğeri de son yirmi ya da otuz yılda yaşanan nüfus patlamasıdır. Küresel yoksulluk ve nüfus artışı el ele gitmektedir, zira dünyada nüfus artışının en büyük olduğu ülkeler, en yoksul ülkelerin bazılarıdır. Şimdi bu fenomenle ilgili tartışmaları ele alacağız.

Dünyadaki nüfus artışı

Yeryüzündeki altı milyarıncı insanın 12 Ekim 1999'da doğduğu tahmin edilmektedir. Dünya nüfusunda ciddi bir patlama yaşanmaktadır -öyle ki, dünya nüfusu 1960'dan (bu yana neredeyse ikiye katlanmıştır. Nüfus çalışmaları konusunda bir uzman olan Amerikalı Paul Ehrlich, 1960 yılında, eğer nüfus o günkü oranlarda artmaya devam edecek olursa bundan dokuzyüz yıl sonra (ki bu süre dünya tarihi göz önüne alındığında hiç de uzun değildir) yeryüzünde yaklaşık 60.000.000.000.000.000 (altmış katrilyon)

Rus toplumunda yoksullarla zenginler bugün derin bir tezat oluşturmaktadırlar.

Dünyanın en yüksek ülkelerinin çoğunda mütiş bir nüfus patlaması yaşanmaktadır.

Dolayısıyla nüfus, kendisini destekleyen mevcut kaynak sayısının ötesine kolayca geçebilmektedir. Bunun kaçınılmaz sonucu ise savaş ve salgın hastalıklarla birlikte gelen ve nüfus artışı karşısında doğal bir sınır vazifesi gören kıtlıktır. Malthus, insanların kendisinin "ahlaki kısıtlama" olarak adlandırdığı şeyi uygulamadıkları sürece sefalet ve açlık içinde yaşamaya mahkum olacaklarını öngörmüştür. Aşırı nüfus artışına çare olarak, insanların cinsel perhize başvurmalarını önermiştir. (buna karşın, doğum kontrolünü 'ahlaksızlık' ilan etmiştir).

Batı ülkelerinin nüfus artışları Malthus'un öngörmüş olduğundan tamamen farklı bir yol izledi. Bu konu **Malthusçuluk** aşağıda değineceğimiz üzere bir süre ciddiye alınmamıştır.

Nüfus artışı oranları ondokuzuncu ve yirminci yüzyıllarda gerilemiştir. Gerçekten de 1930'lu yıllarda, aralarında Birleşik Krallık'ın da bulunduğu pek çok sanayileşmiş ülke, nüfusunun azalmasından kaygulanmıştır. Yirminci yüzyılda dünya nüfusunda yaşanan ani artış Malthus'un görüşlerinin inanılırlığını arttırmışsa da çok az kişi bu görüşleri özgün haliyle desteklemiştir. Kalkınmakta olan ülkelerde yaşanan nüfus artışı bu ülkelerin kendi yurttaşlarının karnını doyurabilmek için üretebileceği kaynaklardan çok daha fazlaymış gibi görünmektedir.

Demografik geçiş

Demograflar sanayileşmiş ülkelerde ondokuzuncu yüzyıldan (bu yana doğumların ölümlere oranında mev-

Özet

1. Dünyadaki ülkeler, kişi başına düşeri milli gelirlerine göre sınıflandırılabilirler. Halihazırda, dünya nüfusunun yalnızca %16'sı yüksek gelirli ülkelerde yaşamaktayken, %40'ı düşük gelirli ülkelerde yaşamaktadır.

2. Dünyada 1,3 milyar insanın ya da bir başka deyişle her dört insandan biri'nin yoksulluk içinde yaşadığı ve bu sayının 1980'lerden bu yana arttığı tahmin edilmektedir. Bu insanların pek çoğu ırk, etnik ya da kabile ayrımcılığının kurbanıdır.

3. Yüksek gelirli ülkelerde yaşayan insanlar, genellikle, düşük gelirli ülkelerdeki emsallerinden çok daha yüksek bir yaşam standardına sahiptirler. Yiyebilecekleri daha çok gıda bulabilmelerinden ve dolayısıyla açlıktan ya da yetersiz beslenmeden mustarip olmamalarından ötürü daha uzun ömürlü olabilmektedirler. Muhtemelen okur yazar ve eğitimli de oldukları için uzmanlık gerektiren yüksek maaşlı işlerde çalışabilme olanağına sahiptirler. Ek olarak, büyük ailelere sahip olmama ve çocuklarının henüz bebekler ve çocuklar ölmeden ya da çocuk hastalıklarından ölmeme ihtimali de yüksektir.

4. Hong Kong, Singapur, Tayvan ve Güney Kore gibi yeni sanayileşmekte olan ülkelerin ekonomilerinde 1970'lerden itibaren patlama yaşanmıştır. Bu ekonomik büyüme kısmen bu ülkelerin tarihsel durumlarından ve kültürel yapılarından kaynaklanmaktaysa da, büyük ölçüde hükümetlerinin ekonomisinde merkezi bir rol oynamış olmasından dolayıdır. Söz konusu büyümenin devam edip etmeyeceği ise, bu ülkelerin şimdilerde karşı karşıya bulundukları ekonomik sıkıntılardan ötürü, şu anda bir soru işaretinden ibarettir.

5. *Modernleşme kuramı* gibi *pazar odaklı küresel eşitsizlik kuramları*, kalkınmanın karşısındaki kültürel ve kurumsal engellerin düşük gelirli toplumların yoksulluğunu açıkladığını ileri sürmektedirler. Bu görüşe göre, yoksulluğa bertaraf edebilmek için yazgıcı tavır bir kenara bırakılmalı, hükümet ekonomiye karışmaktan vazgeçmeli ve yüksek birikim ve yatırım oranları teşvik edilmelidir.

6. *Bağımlılık kuramları* küresel eşitsizliğin zengin ülkelerin yoksul ülkeleri sömürmesinin bir sonucu olduğunu ileri sürmektedirler. *Bağımlı kalkınma kuramı*, yoksul ülkelerin ekonomilerinin kaderi nihayetinde zengin ülkelerce belirleniyor olsa bile, bağımlı sermayecilik ilişkileri çerçevesinde belli ölçüde kalkınmanın mümkün olduğunu savunmaktadır. *Dünya düzenleri kuramı* ise küresel eşitsizliğin anlaşılabilmesi için kapitalist dünya düzeninin -tek tek ülkelerden hareketle değil- bir bütün olarak ele alınması gerektiğini ileri sürmektedir. Dünya düzenleri kuramı merkez, çevre ve *yarı çevre ülkeleri*nin küresel ekonomi içinde birbirleriyle olan ilişkilerine ve küresel ekonomideki uzun vadeli eğilimlere odaklanır.

7. *Devletçi kuramlar* ise hükümetlerin ekonomik kalkınmanın teşvik edilmesinde oynadıkları rollere vurgu yaparlar. Bu kuramlar, savlarını desteklemek için Doğu Asya'nın yeni sanayileşmekte olan ekonomilerini örnek gösterirler.

8. Kimse küresel eşitsizliğin gelecekte artıp azalacağını tam olarak bilememektedir. Çalışma ücretlerinin zengin ülkelerde düşmesi ve yoksul ülkelerde yükselmesiyle birlikte ücretlerin dünya çapında dengelenmesi mümkün olabilir. Küresel ekonominin bir sonucu olarak, bir gün dünyadaki her ülkenin refaha kavuşması da mümkündür.

9.Nüfus artışı, insanlığın günümüzde karşı karşıya kaldığı en önemli sorunlardan biridir. İlk kez Thomas Malthus tarafından bundan ikiyüz yıl önce geliştirilen *Malthusçuluk*, nüfusun kendisini destekleyebilecek mevcut kaynaklardan daha hızlı arttığı düşüncesidir. Malthus, insanların cinsel ilişkiye girme sıklıklarına bir sınır getirmedikleri takdirde meydana gelecek aşırı nüfus artışının gelecekte sefalet ve açlık gibi sorunlar doğurmasının kaçınılmaz olduğunu ileri sürmüştür.

10. Nüfus artışı konusunda yapılan çalışmaya demografi adı verilir. Demografik çalışmaların çoğu istatistiksel olmakla birlikte, demograflar nüfus örüntülerinin aldıkları biçimlere de bir açıklama getirmeye çalışırlar. Nüfus çözümlemesinde kullanılan en önemli kavramlar, doğu oranları, ölüm oranları, doğurganlık ve üretkenliktir.

11. Nüfus örüntülerinde meydana gelen değişiklikler genelde *demografik geçiş* denen bir sürecin koşulları altında incelenirler. Sanayileşme sürecinden önce hem doğum hem de ölüm oranları yüksekti. Sanayileşme sürecinin ilk yıllarında ölüm oranları düştüğü, doğum oranları ise bir süre daha yüksek kaldığı için nüfus artışı meydana gelmiştir. Ama nihayetinde doğum oranları da düşmüş ve bir denge sağlanmıştır.

12. Dünya nüfusunun 2150 yılında 10 milyarın üzerine çıkacağı tahmin edilmektedir. Bu artışın büyük bölümü, demografik geçiş sürecinden geçecek ve nüfusu istikrara kavuşana dek bu konuda hızlı bir artış yaşayacak olan gelişmekte olan dünyada meydana gelecektir. Gelişmiş dünyada ise nüfus artışı son derece az olacaktır. Bunun yerine, yaşanacak bir yaşlanma süreci sonucunda genç nüfusta büyük bir azalma meydana gelecektir. Bu nüfus eğilimlerinin işçi pazarları, toplumsal yardım dizgeleri, gıda ve su kaynakları, doğal çevre ve şehir bölgelerindeki koşullarla ilgili uzak erimli içermeleri vardır.

başka bir şey değiller" demişti. Bu tartışmanın sebebi, Marcia Kadish'in hayat arkadaşı olan kişinin -Tanya McCloskey- de aslen bir kadın olmasıydı. Bu çift, A.B.D'nin Massachusetts eyaleti yasalarına göre resmen evlenecek olan ilk eşcinsel çiftler arasında yer almaktaydılar. O gün boyunca gay çiftler birbiri ardına yerel belediye binalarına gelerek kendilerine resmen evlilik belgesi düzenlenmesini talep etmişlerdi. Bu talepleri kabul edilerek evlenme belgelerini alan çiftler, imzalarını attılar. Dışarıda toplanan binlerce kişi (sevinç çığlıklarıyla dışarı çıkan yeni evli çiftleri ve bu insanların en doğal hakları olarak gördükleri bu hakkın kabul edilmelerini kutluyordu.

Massachusetts, genellikle A.B.D'nin en özgürlükçü reformları gerçekleştiren eyaleti olagelmiştir. Gerek yüksek mahkemede gerekse eyalet meclisinde aylar süren mücadeleler sonucunda 2004 yılının Mayıs ayında, gay evliliklerini yasallaştıran ilk eyalet olmuştur. Her ne kadar, A.B.D'de eşcinsellerin evlenebileceğini ve bunun yasalar tarafından da onaylanması gerektiğini düşünen insanların sayısı giderek artmakta ise de, nüfusun büyük çoğunluğu (2004 Mayıs ayı verilerine göre nüfusun yaklaşık %55'i) bu fikre karşı çıkmaktadır (Gallup 2004). Massachusetts, Hollanda, Belçika ve Kanada'nın bazı büyük eyaletleri gibi, gay evliliklerini yasal olarak tanıyan az sayıdaki bölgelerin arasına katılmıştır.

Eşcinsellik birçok bakımdan normalleşmiştir -toplumun gündelik yaşamının kabul gören bir parçası haline gelmiştir. Birkaç ülke eşcinsellerin haklarını koruyan yasalar çıkartmıştır. Güney Afrika Cumhuriyeti 1996 yılında kabul ettiği yeni anayasasıyla, eşcinsellerin haklarını anayasal güvence altına alan dünyadaki az sayıdaki ülkeden biri olmuştur. Danimarka, Hollanda ve İspanya gibi Avrupa'daki birçok ülke aynı cinsel çiftlerin evlenmesine ve evliliğin getirdiği birçok haktan yararlanabilmesine izin vermektedir. Birleşik Krallık hükümeti Kasım 2004'te benzer bir yasayı kabul ederek, gay ve lezbiyen çiftlere, resmi bir törenle evlenmeleri halinde, diğer evli çiftlerin yararlandığı haklardan yararlanabilme olanağı sağlamıştır. Güvenlik ve emeklilik planları, tıbbi hakkı, eşlerden birinin ölümü durumunda diğerine ev ve ebeveynlik sorumluluğunun verilebilmesi, tam hayat sigortası, çocuklara ve eşlere mirak hakkı gibi diğer evli çiftler gibi yararlanma olanağı sağlanmıştır. Hastanelerden bilgi alabilmesi, bu olanaklardan bazılarıdır.

Her geçen gün daha çok sayıda gay eylemci, Avrupa, ABD ve dünyanın başka yerlerinde eşcinsel evliliklerin tam anlamıyla yasallaşması için baskı yapmaktadır. Peki bu evlilikler onlar için niye bu kadar önemli? Her şey bir yana, 7. Bölümde gördüğümüz üzere, homoseksüel evlilikler bile bugün çatırdamaktadır. Eşcinsel çiftler, evlilikleri diğer herkesin haklara ve yükümlülüklere sahip olabilmek için bu kadar önemsemektedirler. Günümüzde evlilik herşeyden önce bir yasal akit olmaya, evlilik törenleri- de ABD'deki eşcinsellerle heteroseksüeller arasında

12.1. Tablo Büyük Britanya'da 1998 yılında cinsel ilişki biçimlerine yönelik tutumlar (%)

	Daima Yanlış	Genelde Yanlış	Bazen Yanlış	Nadiren Yanlış	Hiç Yanlış Değil	Diğer*	Toplam**
Kadın ve erkeğin evlilik öncesi cinsel ilişki yaşaması	9	4	8	12	58	5	100
Evlilik dışında başka biriyle cinsel ilişki kurması	52	13	4	1	29	1	100
16 yaşının altındaki bir kız ve oğlanın cinsel ilişki kurması	56	11	3	1	24	3	100
Hemcins olan iki yetişkin insanın cinsel ilişkiye girmesi	39	11	8	8	23	8	100

*18 yaş ve üstü insanlara farklı cinsel ilişki tiplerini yanlış bulup bulmadıkları sorulmuş ve bu konudaki düşüncelerine göre "Daima yanlış" ile "Hiç yanlış değil" arasındaki beş seçenekten birini işaretlemeleri istenmiştir.
**Sorulara yanıt almayanlar, "bilmiyorum", "değişir" ve "koşullara bağlı" diye yanıtlayanları kapsamaktadır.
Kaynak: Social Trends 30 (2000)

Günümüzde cinsellikle ilgili geleneksel tutumlar, özellikle 1960'lardaki büyük bir gelişim gösteren çok daha özgürlükçü bir tutumla yan yana varlığını sürdürmektedir. Bazı insanlar, cinsellikle ilgili Hıristiyan öğretilerinden etkilenmeye devam etmekte, evlilik öncesi cinsel ilişkinin yanlış bir şey olduğuna inanmakta ve evlilik dahilinde gerçekleştirilen heteroseksüel cinsel etkinlikler dışındaki tüm cinsel davranış biçimlerine karşı çıkmaktadırlar -bununla birlikte, cinsel hazzın cinselliğin istendik ve önemli bir parçası olduğunu da artık çoğunlukla kabul etmektedirler. Başkaları ise bunun aksine evlilik öncesi cinsel ilişkiye göz yummakta veya açıkça desteklemekte ve farklı cinsel uygulamalara karşı hoşgörülü bir tutum sergilemektedir (bkz. 12.1. Tablo).

Kuşkusuz, Batı ülkelerinde son otuz yılda cinsel tutumlar daha özgürlükçü hale gelmiştir. Eskiden asla tasvip edilmeyecek sahneler, artık filmlerde ve oyunlarda gösterilebilmekte ve isteyenler rahatça pornografik malzemelere ulaşabilmektedirler.

Cinsel davranış: Kinsey'nin çalışmaları

Cinselliği ilgilendiren toplumsal değerlerden, doğası gereği belgelenmeyen mahrem uygulamalara nazaran çok daha emin bir şekilde konuşabiliriz. Alfred Kinsey A.B.D'de 1940'lar ve 1950'ler arasında araştırmasına başladığında, bu araştırma fiili cinsel davranışların neler olduğu konusunda o güne dek yapılmış ilk büyük çalışmaydı. Bu araştırma yüzünden Kinsey ve çalışma arkadaşları sadece dini örgütler tarafından kınanmakla kalmadı, çalışması da gazeteler ve Kongre tarafından ahlaksızca olmakla itham edildi. Gelgelelim, bu karşı çıkışlara direnip araştırmasına devam eden Kinsey, Amerikalı beyaz nüfusun makul bir temsili örneklemi olan 18.000 kişinin cinsel yaşamları hakkında bilgilere ulaşmayı başardı (Kinsey 1948, 1953).

Kinsey'nin ulaştığı sonuçlar birçokları için şaşırtıcı ve bir o kadar da şok edici olmuştu, zira sonuçlar halkın

"alanda üzerinde çalışmaları kimi anahtar # / tartışmaları, meseleleri ve V - $E 0 $E = $WE U 7B8 inceleyeceğiz.

U,4D 4 1(% %+(% V

(G(.%(% (+ 1% 0 ,O+% 9 D Y

Cinsel yönelim

Cinsel yönelim, kişinin cinsel ve duygusal anlamda hissettiği çekimin yönüyle ilgilidir. Kimileyin hatalı biçimde cinsel yönelim yerine kullanılan cinsel tercih terimi ise aslında kişinin cinsel ya da duygusal çekiminin tamamen kişisel seçimlerine bağlı olduğunu ima etmesi için yanıltıcıdır ve kullanımından kaçınılması gerekir. Aşağıda göreceğimiz gibi, cinsel yönelim her kültürde, henüz tam olarak anlaşılamamış toplumsal ve biyolojik etkenler arasındaki karmaşık bir etkileşiminin sonucu olarak ortaya çıkmaktadır.

Birleşik Krallık da dahil olmak üzere her kültürde mevcut olan en yaygın cinsel yönelim tarzı, kişinin karşı cinsine duyduğu çekicilik anlamına gelen Heteroseksüellik'tir (hetero kelimesi Yunanca "başka"ya da 'farklı' anlamına gelir). Kişinin kendi cinsine karşı duygusal ya da cinsel çekim duymasına ise eşcinsellik denir. Günümüzde *gay* terimi erkek eşcinselleri, *lezbiyen* terimi kadın eşcinselleri, kimileyin *bi* diye kısaltılan **biseksüel** terimi ise hem kadın hem de erkeklerle cinsel ve duygusal deneyimler yaşayan kişiler için kullanılmaktadır.

Aynı cinsten başka insanlara karşı sergilenen cinsel ya da duygusal yönelimler her toplumda mevcuttur. Hatta Batılı olmayan kimi toplumlarda eşcinsel ilişkiler, olağan kabul edilebilmekte ya da bazı kesimler tarafından teşvik edilebilmektedir. Sözgelimi Kuzey Sumatra'daki Batak halkı, evlilik

"### T öncesinde erkekler arasında eşcinsel G C ilişkiye izin vermektedir. Oğlanlar ' : ! ergenlik çağına girdiklerinde ailelerinin "## T evini terk ederek, yeni katılanları & % (uygulamalarla tanışırken bir 1(% eşcinsel (9 (% 4 H (an bir %' (% üzüne ya da daha çok yaşlı erkeğin & % yaşadığı büyük evlere yerleşmektedirler. Ne var ki, eşcinsellik birçok toplumda böyle alenen kabul görmez. Sözgelimi Batı dünyasındaki yaygın eşcinsel tasarımı, cinsel beğenileri bakımından yaşadığı toplumun çoğunluğundan ayrılan bireydir.

Michel Foucault, cinsellikle ilgili çalışmalarında onsekizinci yüzyıldan önce eşcinsel birey tasarımının neredeyse var olmadığını ortaya koymuştur (Foucault 1978). Sodomi eylemi Kilise yetkilileri ve yasalar tarafından kesin olarak men edilmekteydi; İngiltere ve diğer bazı Avrupa ülkelerinde idam cezasına dahi çarptırılabilmekteydi. Gelgelelim sodomi sadece eşcinsellik suçu olarak tanımlanmıyordu. Erkek erkege cinsel ilişki olduğu kadar kadınlarla erkekler ve erkeklerle hayvanlar arasında yaşanan ters cinsel ilişkiler de bu tanıma giriyordu. 'eşcinsellik' terimi ilk kez 1860 yılında ortaya atıldı ve o günden bu yana giderek artan bir şekilde, belli türden bir cinsel sapıklığı olan ayrı bir insan tipinin tanımlayıcısı olarak görüldü (Weeks 1986). Eşcinsellik "tıbbileşmiş" bir söylemin parçası haline geldi; cinsel bir ("günah" olmaktan ziyade, klinik terimlerle ifade edilen psikiyatrik bir bozukluk ya da sapkınlık. Eşcinseller, sübyancılar ve travestiler gibi diğer "sapkınlar" ile birlikte, toplumun bütünlüğünü tehdit eden biyolojik bir patolojiden mustarip insanlar olarak görülmekteydiler.

tür ve medya ürünlerinin toplumsal cinsiyete ve doğanlarla kızlardan beklenen tutkularla hedeflere ilişkin geleneksel tutumu cisimleştirdiğini kanıtlamışlardır.

Cinsiyetin toplumsallaşmasının son derece güçlü bir süreç olduğu açıktır ve bu süreci hedef alan meydan okumalar bozguna uğrayabilmektedir.

12.7 Gerçek Bir Nijer'deki Wodaabe kabilesine mensup bu genç, geleneksel bir dansa katılıyor. Dudaklarındaki ve gözlerindeki sürmeler, fal taşı gibi açılmış gözler ve dişlerini göstermek biçimde sırıtması Wodaabe kadınlarına göre onu daha büyük bir cinsel çekicilik veriyor diye düşünülmektedir.

Toplumsal cinsiyet bir kez atandığında toplum bireylerden "kadın" ya da "erkek" gibi davranmalarını bekler. Bu beklentilerin karşılanması ve yeniden üretilmesi günlelik uygulamalar yoluyla sağlanır (Bourdieu 1990; Lorber 1994).

Cinsiyetin toplumsallaşmasına ilişkin tartışmaların ayrıntıları için bkz. Bölüm 6, "Toplumsallaşma, Yaşam Akışı ve Yaşlanma".

Toplumsal cinsiyetin ve cinsiyetin toplumsal kuruluşu

Son yıllarda toplumsallaşma ve toplumsal cinsiyet rolleri kuramları, giderek artan sayıda sosyolog tarafından eleştirilmektedir. Bu sosyologlar, cinsiyeti biyolojik olarak belirlenmiş toplumsal cinsiyet ile toplumsal olarak öğrenilmiş olarak görmek yerine her ikisinin de toplumsal olarak kurulan ürünler olduğunu kabul etmemiz gerektiğini savunmaktadırlar. Sadece sabit bir "öz"den yoksun olan ve toplum tarafından yaratılan toplumsal cinsiyet değil, insanın biyolojik bedeninin kendisi de onu şekillendiren ve çeşitli yollarla değiştiren toplumsal güçlerin etkisi altındadır. Bedenlerimizi "doğal" olarak görülenin dışındaki şekillerde de anlamlandırabiliriz. Bireyler kendi bedenlerini istedikleri gibi idman ve perhizden piercinge, kişisel modaya, estetik cerrahiye, hatta cinsiyet değiştirme ameliyatlarına dek uzanan bir yelpazede kurabilmekte ya da yeniden yapılandırabilmektedir.

Gelişen teknoloji bedenlerimizin fiziksel sınırlarını bulanıklaştırmaktadır. Bu yüzden, söz konusu sav, insan bedeni ve biyolojisinin 'verili' olmadığını, insanların müdahalelerine ve farklı toplumsal bağlamlarda belirlenen kişi-

küresel hale geldiğini savunmaktadır. Bu ise eskiden birbirinden ayrı olan yerel toplumsal cinsiyet düzenleriyle toplumsal cinsiyetlilikle ilgili yeni liklerin ötesinde yeni arenalar arasındaki etkileşimi maktadır.

Connell, toplumsal cinsiyetin küreselleşmesinde rol oynayan birkaç yeni toplumsal cinsiyet arenası olduğunu ileri sürer: sıkı biçimde toplumsal cinsiyet ayrımını gözeten işbölümüne ve eril bir yönetim kültürüne sahip ulusaşırı ve çokuluslu kurumsal şirketler; BM temsilcilikleri gibi, toplumsal cinsiyet ayrımını benimsemiş olan ve genelde erkekler tarafından işletilen uluslararası sivil örgütler; cinsiyete dayalı işbölümüne sahip olan ve yayın organları yoluyla belli bir toplumsal cinsiyet anlayışını neşreden uluslararası medya; ve son olarak, toplumsal cinsiyete dayalı güçlü bir yapılanma sergileyen ve gün geçtikçe yerel ekonomilere kadar ulaşmaya başlamış olan küresel pazarlar -sermaye, mal, hizmet ve emek pazarları.

Connell'a göre, toplumsal cinsiyetin küreselleşmesi, yerel toplumsal cinsiyet düzenleriyle yeni toplumsal cinsiyet arenaları arasında, yukarıda tartıştığımız üzere, beşli bir etkileşime neden olduğuna göre, artık "dünya toplumsal cinsiyet düzeni"nden söz edilebilir. Dolayısıyla küreselleşmenin erkeklerin gelecekteki yaşamlarını, erilliklerin kuruluş ve hayata geçiriliş biçimlerini şimdiden düşünmek zorunda olduğumuz bir bağlam oluşturduğunu ileri sürer.

Toplumsal cinsiyet eşitsizliğiyle ilgili bakış açıları

Toplumsal cinsiyetin, toplumsal olarak yaratılan ve erkekler ile kadınlara farklı kimlikler ve roller yükleyen bir kavram olduğunu yukarıda gördük. Bununla beraber, Bob Connell ve Máirtín Mac an Ghaill'in de bize gösterdiği gibi, toplumsal cinsiyet farklılıkları nadiren tarafsız toplumsal cinsiyet hemen her toplumda önemli bir tabakalaşma biçimidir. Toplumsal cinsiyet, bireylerin ve grupların elde edebilecekleri fırsatları ve yaşam şanslarını belirleyen hayati bir etkendir. Neyden devlet kademelerine dek tüm toplumsal kurumlarda üstlenebilecekleri roller erkeklere ve kadınlara farklı şekilde etkiler. Her toplumda erkeklerin ve kadınların rolleri kültürden kültüre çeşitlilik gösterse de, kadınların erkeklerinden daha güçlü olduğu bilinen bir toplum yoktur. Erkeklerin rollerine genellikle daha fazla değer yüklenir, bu rollerin ödülleri daha büyüktür. Nedeni ise her toplumda çocuk yetiştirme ve ev işleri konusunda sorumluluğun öncelikle kadınlara ait erkeklerse geleneksel olarak ekmek getirmek ve ailenin refahını sağlamakla yükümlüdürler. Cinsler arasında hüküm süren bu işbölümü, erkeklerin ve kadınların güç, saygınlık ve statü bakımından birbirlerine eşit olmayan konumlarda bulunduklarının kanıksanmasına yol açmıştır.

Dünyanın dört bir yanındaki ülkelerde yaşayan kadınların durumunda meydana gelen iyileşmelere rağmen, toplumsal cinsiyet farklılıkları toplumsal eşitsizlikler için temel teşkil etmeyi

Özet

İnsan cinselliğinin temelleri açık biçimde biyolojik olmakla birlikte, çoğu cinsel davranış doğuştan gelmeyip, sonradan öğreniliyor gibi görünmektedir. Cinsel uygulamalar kültürler (hem içinde hem de birbiri arasında) büyük bir çeşitlilik sergilemektedir. Batı'da Hıristiyanlık cinsel tutumları belirleyen önemli bir etken olagelmiştir. Batı cinsel kodlara sıkı sıkıya bağlı olan toplumlarda çifte standart ve iki yüzlülük yaygındır. Cinsel davranışla ilgili tutumlarımızın da gösterdiği gibi bireyler ve bireysel uygulamalar arasındaki uçurum son derece büyük olabilmektedir. Batı'da cinsellikle ilgili baskıcı tutumlar 1800'lerden itibaren yerini etkilerini bugün de hissetmekte olduğumuz daha özgürlükçü bir bakışa bırakmıştır.

2. Dünyadaki insanların çoğu heteroseksüel olmakla birlikte, azınlıkta kalan birçok cinsel beğeni ve yaklaşım tarzı da mevcuttur. Eşcinsellik her kültürde vardır ve son yıllarda eşcinsellere karşı daha olumlu bir tavır takınılmaktadır. Bazı ülkelerde eşcinsel birlikteliklerini tanıyan ve gay çiftlere diğer evli çiftlerle aynı sosyal hakları veren yasalar çıkarılmıştır.

3. Sosyologlar cinsiyeti ve toplumsal cinsiyeti birbirinden ayırırlar. Cinsiyet erkek ve dişi bedenindeki biyolojik farklılıklara işaret eder. Toplumsal cinsiyet ise erkekler ve kadınlar arasındaki ruhsal, toplumsal ve kültürel farklılıklara işaret eder.

4. Kimi insanlar, erkekler ve kadınlar arasındaki farklılıkların genetik olarak belirlendiğini ileri sürmektedirler. Ne var ki, toplumsal cinsiyet farklılıklarının biyolojik temelleri olduğuna dair güçlü kanıtlar yoktur.

5. Cinsiyetin toplumsallaşması, aile ve medya gibi etkenlerin yardımıyla toplumsal cinsiyet rollerinin öğrenilmesidir. Cinsiyetin toplumsallaşması süreci bebeğin doğumuyla başlar. Çocuklar, biyolojik cinsiyetlerine uygun olduğu düşünülen normları ve beklentileri öğrenerek içselleştirirler. Böylelikle bu normlara ve beklentilere uygun "cinsiyet rollerini," erkek ve dişi kimliklerini (erillik ve dişilliği) benimserler.

6. Kimi sosyologlar hem cinsiyetin hem de toplumsal cinsiyetin toplumsal olarak kurulan ve çeşitli şekillerde değiştirilebilen birer yapıntı olduğunu kanıtlamaktadırlar. Toplumsal cinsiyetin bir "özü" olmadığı gibi, insan bedeni dahi toplumsal etkiler ve teknolojik müdahalelerle değişime uğramaktadır.

7. Toplumsal cinsiyet eşitsizliği, kadınlar ve erkekler arasında farklı bağlamlarda ortaya çıkan konum, iktidar ve saygınlık farklılıklarına işaret eder. İşlevselciler toplumsal cinsiyet eşitsizliklerini açıklamak için toplumsal cinsiyet farklılıklarının ve cinsiyete dayalı işbölümünün toplumsal istikrara ve kaynaşmaya katkıda bulunduğuna vurgu yaparlar. Feminist yazarlar ise toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin bir şekilde doğal olduğu fikrine karşı çıkarlar. Liberal feministler, toplumsal cinsiyet eşitsizliğini cinsiyetçilik ve ayrımcılık gibi toplumsal ve kültürel tutumlarla açıklamaya çalışmışlardır. Köktenci feministler ise kadınların sömürülmesinden ataerkil düzeni -kadınların erkekler tarafından dizgesel biçimde egemenlik altına alınmasını- devam ettiren erkeklerin sorumlu olduklarını ileri sürerler. Siyah feministler, toplumsal cinsiyete ek olarak, sınıf ve etnik köken gibi etkenlerin de beyaz olmayan kadınların yaşadıkları baskıları anlamak için özsel olduğunu düşünmektedirler.

8. Toplumsal cinsiyet ilişkileri, toplumun şekil verdiği kadın ve erkek etkileşimlerine göndermede bulunur. Kimi sosyologlar, erilliğin ve dişilliğin dışavurumunun erkeklerin kadınlar üzerindeki egemenliğini teşvik eden bir sıradüzenine göre örgütlenmiş bir tür toplumsal cinsiyet düzeninin var olduğunu öne sürmektedirler.

9. Son yıllarda dikkatler erilliğin doğası üzerinde yoğunlaşmaktadır. Bazı gözlemciler geniş çaplı ekonomik ve toplumsal dönüşümlerin, erkeklerin geleneksel rollerinin yıprandığı bir erillik bunalımını körüklediğini düşünmektedirler.

"Siyah" Kimliği

Siyah teriminin bireyler ya da toplulukları tanımlamak için kullanılması yıllardır ciddi dönüşümler geçirmiştir ve bugün de tartışmalı olmayı sürdürmektedir. Uzun zamandır siyah, beyazlarca doydığı aşağılayıcı bir etiket olmuştur. Sadece 1960'larda Amerikalılar ve Afrika kökenli Britanyalılar terimi "ısrarla ederek" kendileri için olumlu hale getirmişlerdir. "Siyah" ırkçı bir kötülemeden çok gurur ve kimliğin kaynağı halini almıştır. "Siyah güzeldir" sloganı ve gücü veren "siyah güç" kavramı, siyahların özgürlük hareketinde önemli hale gelmiştir. Bu fikirler "ırk" kimliğe simgesel tahakkümüne karşı "siyahlık" olarak kullanılmıştır. "Siyah" terimi toplumda daha fazla kabul görmeye başlayınca kökeni Afrika olmayan diğer beyaz olmayanlar için kullanılmaya başlamıştır. Ancak "siyah" terimi yalnızca bir etikete ibaret değildir. Asasında bir politik bir mesaj da taşır. Yani "Siyah" insanların hepsi, beyaz toplulukların elinde ırkçılık ve yoksun bırakılmayı yaşadıkları için, terim kimliğin etrafında, değişmek için hareket geçmeye yönelik bir çağrı taşır.

1980'lerin sonuna doğru bazı bilginler ve etnik azınlık gruplarının üyeleri, bütün beyaz olmayan topluluklara atıfta bulunan "siyah" terimin kullanılmasına karşı çıkmıştır. Bu gruplar beyaz olmayanların ortak bir zulmü paylaştıklarını kabul etseler de "siyah" teriminin etnik gruplar arasındaki farklılıkları belirsizleştirdiğini iddia etmektedirler.

Terime karşı çıkanlara göre ortak bir deneyim olarak kabul etmek yerine tek bir etnik grubun ayrıntılı deneyimlerine daha fazla dikkat gösterilmelidir. Tariq Modood "siyah" teriminin bazen yalnızca Afrika kökenliler, bazen de toplu halde Asyalılar anlamına gelecek şekilde gevşek kullanıldığını iddia eden ilk eleştirmenlerden biri olmuştur. Modood, terimin deri rengine dayalı baskıyı gereğinden fazla vurguladığına ve kültürel temelli olan geniş çapta ırkçılığı gözardı ettiğine inanmaktadır. Modood'a göre Asyalılar, siyah terimi ve Afrika kökenli insanların deneyimi arasındaki

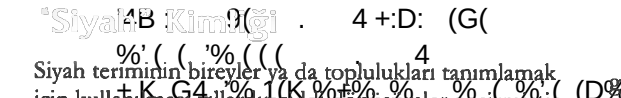

göründü çağrışımlar yüzünden kendilerini siyah olarak görmeme eğilimindedirler. Sonuçta Modood, "siyah" sözcüğünün özünde yanlış olan zorunlu bir kimlik demeye geldiğini vurgulamaktadır. Beyaz olmayan topluluklar, tüm bu sözde "siyah" topluluklar içerisinde olduğu gibi bir çok farklı kimliğe sahiptirler (Modood 1994).

Sosyolojide siyah teriminin kullanımı konusunda net bir uzlaşma yoktur. Modood ve diğerleri tarafından yöneltilen eleştiriler mutlaka geçerlidir ama çok sayıda beyaz olmayan insanın karşılaştığı müşterek beyaz ırkçılık deneyimi üzerine konuşmak için "siyah" terimi yararlı bir yol olmayı sürdürmektedir. Ancak, sosyolojideki yeni akımlar Modood'un kaygılarını destekler görünmektedir. Postmodern okulla ilişkilendirilen yazarlar, ortak bir "siyah" kimliğinin öneni üzerinde durmak yerine, çeşitli etnik gruplar arasındaki farklılıklara dikkat çekme eğilimindedirler.

ABD'li atletler siyah kimliğine dikkati çekmiş ve Mexico City'de yapılan 1968 Olimpiyat Oyunlarında şeref kürsüsünde siyah güç selamı vererek tartışma yaratmışlardır.

ırkçılığın göze çarpan örnekleri, bazı Amerikalı politikacıların resmi dil olarak İngilizce politikalarını canlandırmalarında ve Fransa'da okula İslami başörtüsü ile girmek isteyen kızlarla düşülen fikir ayrılığında (Bkz. 14. Bölüm, s. 605) görülebilir. Irkçılığın artarak biyolojik değil kültürel temellerde uygulanması bazı yazarları toplumsal kesimlerinde ayrımcılığın farklı yaşandığını çoklu ırkçılık döneminde yaşadığımızı ileri sürmeye sevk etmiştir (Back 1993).

Stephen Lawrence cinayeti ve Macpherson Raporu

1993'de siyah bir genç, Stephen Lawrence Londra'nın güneydoğusunda bir otobüs durağında beklerken beş gencin ırkçı saldırısı sonucunda öldürüldü. Bu beş genç adam, bir tahrik olmaksızın Lawrence'ı yere yatırıp, iki kere bıçaklamıştır. Saldırganlar olay yerini terk etmiştir. Hiç kimsenin cinayetle suçlanmamış olması ağır bir adli hata ile, güvenlik ve adli yargı sistemindeki yaygın ırkçılığın bir kanıtı olarak değerlendirilmiştir.

Vakayı inceleyen komisyon, Lawrence cinayeti soruşturmasının en başından beri hatalar ile alındığı sonucuna varmıştır (Macpherson 1999). Olay yerine gelen polisler saldırganları izleme konusunda pek az çaba harcamış ve görevlendirildikleri bu davayla ilgili malumata erişimlerinin sınırlandırıldığını savunan Lawrence'ın ailesine saygısızlık etmişlerdir. Lawrence'ın tahrik olmadan yapılmış ırkçı bir saldırının masum kurbanı olduğu değil, sokak kavgasına karıştığı yolunda yanlış bir hüküm verilmiştir. Polisin şüphelileri gözetim altına alma operasyonu kötü bir biçimde örgütlenmiş ve ivedilikten uzak bir biçimde yapılmıştır. Örneğin cinayet aletinin nerede saklandığına yönelik ipuçlarına rağmen, şüphelilerin evlerinin aranması üstünkörü yapılmıştı. Böylesi hataları düzeltmek için müdahale etmesi beklenan daha kıdemli polisler de bunu yapmamıştır. Soruşturma'yı o'nu izleyen kovuşturma sırasında polisler hayati bilgileri örtbas etmiş, birbirlerini korumuş ve hatalardan dolayı sorumluluk üstlenmemişlerdir. Lawrence'ın ailesinin ısrarına bağlı olarak 1996 yılında üç şüpheli, hakim karşısına çıkmış, ancak hakim tanıklardan biri tarafından şüphelilerin güvenilir olmadığı kükmüne varınca dava düşmüştür.

İçişleri Bakanı Jack Straw, 1997 yılında Lawrence davasına yönelik kapsamlı bir araştırma yapılacağını duyurdu; soruşturmanın bulguları 1999'da Macpherson Raporu'nda yayınlandı. Raporun yazarları bulgularında çok net ti: "Stephen Lawrence'ın ırkçı bir saldırıda öldürülmesiyle ilgili soruşturmadaki bütün delillerin açık olduğu sonucuna varılmıştır. Davadaki kararı etkileyecek ciddi hatalar yapıldığı kuşku götürmemektedir. Soruşturma mesleki yetersizlik, kurumsal ırkçılık ve kıdemli polislerin önderlik etmedeki başarısızlıklarının bir araya gelmesiyle zarar görmüştür."

Soruşturmanın en önemli sonuçlarından biri (s. 540'de ele alınan) kurumsal ırkçılık suçlamasıydı. Raporun yazarları yalnızca şehir polisinin değil, adli yargı sistemi dahil bir çok kurumun, insanlara renkleri, ırkları, kültürleri veya etnik kökenlerinden dolayı onlara mesleki bir hizmet sağlamedıkları için bu kolektif suça karıştığı sonucuna varmışlardır. "Azınlık konumundaki etnik grupların aleyhine, kasıtlı olmayan önyargıdan, bilgisizliğe, düşüncesizliğe hatta ırkçı kalıpyargılaştırmaya kadar (işlemler, tutumlar ve davranışlar görülmüş ve saptanmıştır" (Macpherson 1999).

Macpherson Raporu, her kurumun hiç bir toplum kesiminin zarar görmemesini sağlayacak biçimde politikalarını ve bu politikaların sonuçlarını gözden geçirmesinin zorunluluğu sonucuna varmıştır. Irkçı saldırıların takibatının geliştirilmesinde izlenecek 70 tane tavsiyede bulunulmuştur. Polis memurlarının eğitiminde ırka yönelik farkındalık geliştirmek, ırkçı memurların ihraç edilebilmesi için daha güçlü disiplin uygulama yetkisi, ırkçı bir saldırı için daha net tanımlar, polis gücündeki siyah ve Asyalı memur sayısının artırılmasını taahhüt etme bu tavsiyelerden bazılarıdır.

Irkçılığın sosyolojik yorumları

Yukarıda ana hatları çizilen psikolojik mekanizmalar, bütün toplumların üyeleri arasında bulunmakta ve etnik karşıtlıkların neden farklı kültürlerde böyle ortak bir unsur olduğunu açıklamamıza yardımcı olmaktadır. Yine de, ayrımcılığın içerdiği toplumsal süreçler hakkında bize pek az şey söylemektedir. Bu süreçleri incelemek için sosyolojik düşüncülere bakmamız gerekiyor.

% ((%C % (- CY
K% ! % (G((K% +% : :
-&G & ! '! % ((& % (& G!+%
+%D(C'(%1% '(% ' 9& -% % (+%
4 ' + (
K % 9 + ! %'((+!C % (%
9(%C(1% + % "% -&G %D((((
'%C.(%' (C'(% B + (' %B
' C : '+ C + -&G% % (9(K
+ C' (,%. ((O +%
G4 & 1% +% -('% %O+% 8 +
K:+(+ (K '4B : : .
4 9(('% 4 G4 :D:
: : -&G! & G! ! ! .%
B & '% 9(9(G(+%
+%D(C'((C'(% (9(;% % % L((
8 + .% (K -&G % + -
8 -('% %O+% (4 4 % 4 4 ((((
+& !C % (% ' + 9: : :C':

, K ' (K (9! ! -&G
+ - 5#O 9 C + (
: ! ! 9(- :B 0. :B K:+((
-!.% ((G(' O G %+%
4 +:D: + % + -% (C'((
C' 55 5 +
(' O % %C% K:+(
4 ' K (%+(4 +
% G% 9:: G4 +K ! !+%
4 9((55 5 +) '
0 :B O+ # ### ! '%1(! % %
: C C' % ####O+% + K A + +
C + -% (C'(J
('(9((% 0 :B %C(-& ! % (C
9(! '%1(4 : (% C C C (Y
4 1 (! '%1(K (% -% (C'(
: : 9(G ! 9((% (' O
% %C (C'(

Birleşik Krallık'da göç ve etnik farklılık

Göç

8 (1(,! . C O + 4 (
+& % +% (' %C(-& ! %+(
& G!+% 9(-&G % C C C' %
-% % % (G4D: 8 -((F : 24B :Y
:D: ! % %8 +% (C 4 (G(
-% (C % +(: C 4 + (Y

O+ 9% (-(9(% % ' . + R
(C.% % % 9(! % -&G % % %D((
! % % G% % (G(K%.% (4 +:
(C . C (% % + ! % (
.% % 4 4 ((% (+% (C %' % % %
4 (+% (9! ! % ('
(CG(% % 9% % (9(K % %' ((
D ' R : ' -% % '(% % .%
4 -!1! % B 1 (C % +% % %D%
(K'(G ' ' + & %'(1(G%. %Y
% (+% (C(% (' O 9! !
(B '4 : (. +
%' (% % '% .% 9: %+% % 0 '(%
6(+(' > (' .% % (0A (
& ! -% % (+% K%B ((('
. ' + C 4 +:D: .% (' O+
% %C % % K 4 +:D: A((+% +(%
F : 24B : :D:O + (! % . ' + CY
% .% (C (-&G % K '
(' 2 9(%' O 9:
%+(% (% (9(-&G %
+ 1 4 +:

6% -&G % + - 9(('%
%' ((%C(D +((
-& ! ! ! +%D(C'(+(* % (% (' Y
C%K(% (9:-! G4 %' ((.% +((
G + G%C(' (+( ) +4 : : 1: ! Y
% G% 9:: G4 +K ! !+% % 8 % %
(%C(O+ & % (% +%
9(G4D: : % %C'(D(?(% B44 .%
$ -4E -(9(C%K(% +% 4 (
C C' 4 +& % +%
0 O+ -% % ' 9! ! &G!+% (-&G
G4D: :D: > (.% - +%C -(9(
J! ! ! % % +% -% % % J! !Y
% G4D: :D: 6(+' O+
-% % 6(+: (%C.(O+ (
C $&G (
4 % +% % 4 +:D: .% % (.%
+((4B : :
9! ! %C%1%D(% ((C (% (
4 : % +' -%' ((C'(

Rwanda'deki etnik Hutu çoğunluk, 1994'deki soykırımda 800.000'den fazla Tutsi'nin katledilmesinden sorumlu tutulmuştu. Bu soykırım, hem de uluslararası siyasi kurumların karşılaştığı önemli tehditlerden biri haline gelmiştir. Etnik gerilimler sıklıkla yerel düzeyde yaşanıp, yorumlanıp, tanımlansa da giderek ulusal ve uluslararası bir boyut kazanmaktadır.

Britanya'da göçün yirminci yüzyılın bir olgusu olduğu düşünülse de, bu geçmişi yazılı tarihin ilk evrelerine ve ötesine giden bir süreçtir. Günümüzdeki İngiliz halkı içine dağılmış hatırı sayılır miktarda, Irlandalı, Galli, İskoçyalı isim, Kelt çevrelerinden İngiltere'nin şehir merkezlerine geleneksel insan akışını anımsatır. Uzak sömürgelerden önemli ölçüde göçün başlamasından çok önce, ondokuzuncu yüzyılın başlarında gelişen İngiliz şehirleri Britanya Adaları'nın daha az gelişmiş alanlarından gelen göçmenleri çekmiştir.

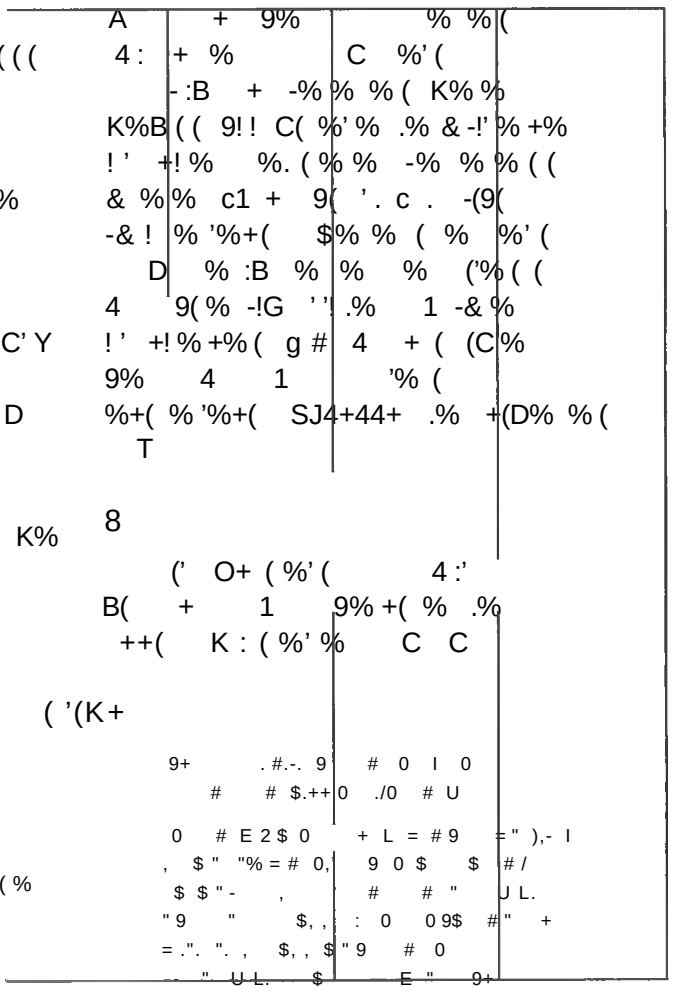

13.4. Şekil Büyük Britanya'da işsizlik oranları: etnik grup ve cinsiyete göre, 2001/2

Kaynak: ONS (2002b), syf. 12.

serbest meslek sahibi ya da küçük işveren olan Güney Asyalılardır. Son yirmi yıl içerisinde bu kategorideki insanların sayısı sürekli artmıştır: Hintli kadın ve erkekler beyazlara oranla iki kat daha fazla kendi işlerine sahiptirler. Araştırmalar etnik azınlıkların fazlaca serbest meslek sahibi olarak gösterilme nedenlerinden birinin aylık ve haftalık ücret veren işverenler arasındaki ayırım olduğunu göstermiştir (Clark ve Drinkwater 1998). Asyalı köşe başı dükkanları ve Asyalıların işlettiği diğer işyerleri, Britanya toplumunun öylesine önemli bir yönü haline gelmiştir ki bazıları bunun şehrin iç kesimlerindeki ekonominin canlanmasına neden olabileceğini ileri sürmektedirler. Tariq Modood Hintlilerin ekonomik başarısını, çok çalışma, topluluğun ve ailenin desteği ve eğitime verilen önceliğin bir sonucu olarak açıklamaktadır (Modood 1991).

göstermek bazı kişilerde bulunmak üzere gelen göçmenlere karşı tavır durdurup ve araştırmak için polisin eşitsiz bir biçimde beyaz olmayanları hedef almaya eğilimindedir. Macpherson Raporu'nun yayınlanmasının ardından azınlıklara yönelik ırkçı saldırıların sayısında büyük bir düşüş olsa da, polis güçlerinin terörizm riski karşısında daha hassas hale gelmelerinden beri bu sayı artmıştır. Bu durum, 2000'deki Terörizm Yasası'na bağlı olarak kendilerine verilen yeni yetkileri kullanan polisle birlikte, bazıları Müslüman olan Britanyalı Asyalıların durdurulup aranmaları ile ilgili olaylarda bir artışa sebep olmuştur.

Son döneme ait bir raporda, Londra'daki siyahlar beyazlardan sekiz kat, Asyalıların beş kat daha fazla polis tarafından alıkonulmakta ya da tutuklanmakta olduğunu göstermiştir (Metropolitan Polisi, 2004).

Büyük Britanya'daki etnik azınlık yaşamı ile ilgili diğer yönler kitabın çeşitli bölümlerinde tartışılmaktadır. Etniklik ve Yaşlılık 6. Bölüm, s. 238-2'de; Etniklik ve Sağlık 8. Bölüm, ss. 322-3'de ve Etniklik ve Eğitim 17. Bölüm, s. 769-72'de tartışılmaktadır.

Kıta Avrupası'nda göçmenlik ve etnik ilişkiler

Britanya gibi çok sayıda başka Avrupa ülkeleri de yirminci yüzyıl boyunca göçle ciddi bir biçimde dönüşüm yaşamıştır. Avrupa'daki büyük ölçekli göçler, İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen yirmi yıl boyunca gerçekleşmiştir. Akdeniz ülkeleri, kuzey ve batıdaki ülkelere ucuz emek sağlamışlardır. Türkiye, Kuzey Afrika, Yunanistan, güney İspanya ve İtal-

ya'dan gelen göçmenler, yakın zamana kadar Avrupa'nın sanayileşmiş ülkelerinin ekonomik büyümesine büyük katkıda bulundular. Aynı zamanda eskiden sömürge gücüne sahip olan ülkeler, eski sömürgelerinden bir dizi göçmen almışlardır; bu ülkeler İngiltere gibi, Fransa (Cezayirliler) ve Hollanda'ya (Endonezyalılar) da uygulanabilir.

Batı Avrupa'ya dışarıdan ve kendi içindeki emek göçü, savaş sonrası patlamanın 1970'lerde gerilemesiyle önceki haline göre hatırı sayılır ölçüde azaldı. Fakat 1989'da Berlin Duvarı'nın yıkılmasından ve eski Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinde ortaya çıkan dönüşümlerden beri, Avrupa yeni bir göçe iki önemli olay damgasını vurmuştur. Birincisi Doğu ile Batı arasındaki sınırların açılması 1989-1994 yıllarında Avrupa'da beş milyona yakın insanın göç etmesine neden olmuştur. İkincisi eski Yugoslavya'daki savaş ve etnik çatışma yaklaşık beş milyon mültecinin Avrupa'nın diğer bölgelerine göç dalgası ile sonuçlanmıştır (Koser ve Lutz 1998). Avrupa'daki göçün coğrafi örüntüsü de kaynak ülke ve gidilen ülke arasındaki çizgiyi de bulanıklaştıracak biçimde değişmiştir. Güney ve Orta Avrupa'daki ülkelerin çok sayıda göçmen için göç edilecek hedefler haline gelmesi önceki göç örüntülerinden önemli bir ayrılmadır.

Yeni göç'ün bir diğer özelliği ise etnik açıdan 'karışmama'dır. Eski Sovyetler Birliği, eski Yugoslavya ve bazı Orta Avrupa devletlerinde sınırların değişmesi ya da çatışmanın patlak

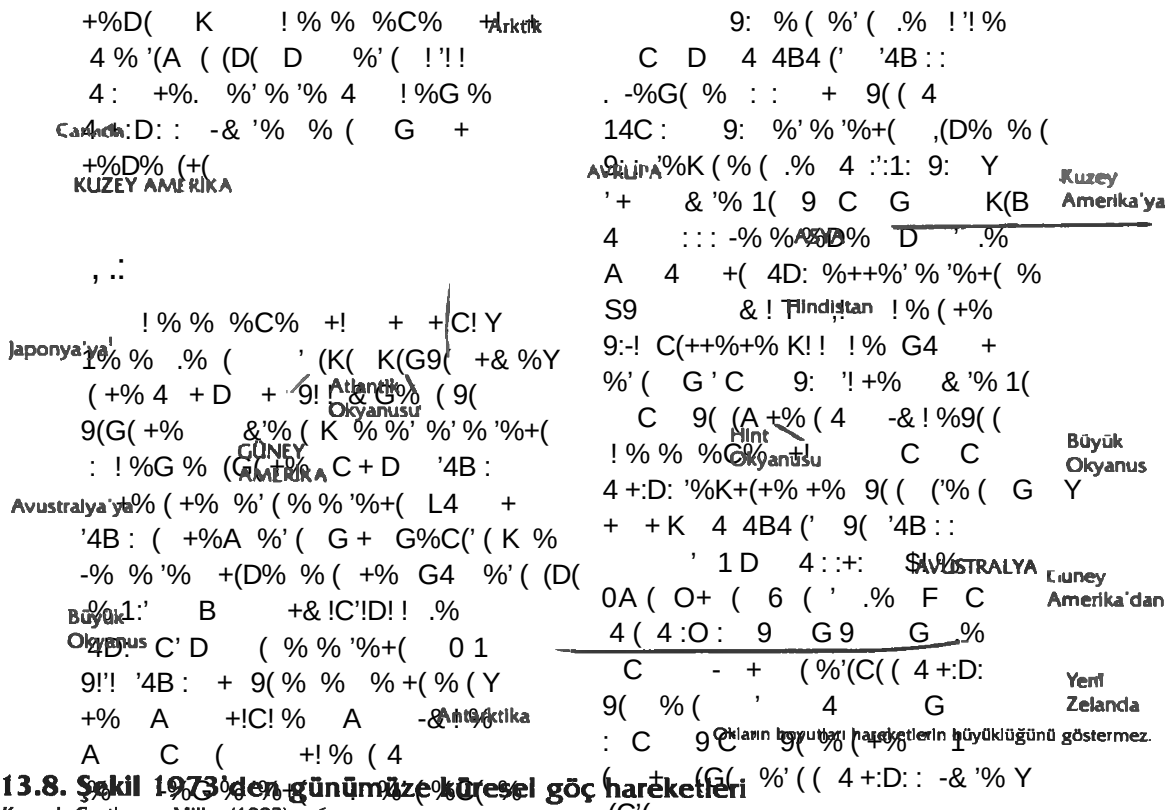

13.8. Şekil 1973'den günümüze küresel göç hareketleri

Kaynak: Castles ve Miller (1993), s.6.

Biçimlerin başka başka olmasına karşın, bütün diasporalar belli anahtar özellikleri paylaşırlar. Cohen bütün diasporaların aşağıdaki ölçütlere uydu-ğunu ileri sürmektedir:

-Bir anavatandan yeni bir bölgeye ya da bölgelere zorla ya da gönüllü hareket;

-Bir anavatan hakkında ortak hafıza, onun korunmasına bağlılık muhtemel bir geri dönüş ihtimaline ortak inanç;

-Zamanla ve mesafeyle sağlanan güçlü bir etnik kimlik;

-Diaspora alanlarında yaşayan aynı etnik grubun üyeleri arasında dayanışma fikri;

-Ev sahibi toplumlarla ilgili belli bir ölçüde gerilim;

-Çoğulcu ev sahibi toplumlar için değerli ve yaratıcı bir katkı potansiyeli.

Kimi bilginler Cohen'i diaspora kategorilerini belirli bir etnik grupla ilişkilendirerek karmaşık ve ayırıcı göç deneyimlerini dar bir tipolojiye indirgemekle suçlamışlardır. Kimi bilginlerse diaspora kavramsallaştırmasının, üstlendiği çözümleme için yeterince açık olmadığını iddia etmişlerdir. Yine de, bu eleştirilere rağmen Cohen'in çalışması diasporalara

Modern Toplumda Din

6(+(’ O : % % - 9& -%Y
(+% C 4 : 9(% %
9%C G41: % (J4 (1 %
& ! ! +% & 1% !’ O+ ((4Y
% +% %D((’4 (K(9% % ’ A Y
+ :’ 1 (%’
%’ (C’(J(+% (+% % +(+% ((%
4+% ’ 99 ((%C’(% ’% %’% (
+ D &’! K: : 9(’! & . +
@ K(9% 2% & ! ! +% ’ 4
9(4 ! + K ’
.% 4 : (+ + .%
+% J(4 % ,% %D(O (: :1: :
4 + +4 49% *+! ! (%
&+! % +(((C’(@ K(9% % @ K(9%
2% ’ A + :’ C 9(+ Y
4 : % O (+% ((! % (%
4 +: %’ (C % .% ’! & 9(-%1%
(G% ((+% 94 :C’:

% -! 94 : 1 (
c9 C D G% ’(D((.% (+% (+% (
’! & ! + & G!+% 1
.% +(D((c % @ K(9%
2% O & ! +& ! ! +% ((%+%
-% G% %C’((% 9(((K ’ %
C: & % @ K(9% 2% % 9: + R
4 : -& +! 2% O K (: D
9 C + : 4 +: : -& ! ’!Y
! +% 4 ’ G \ % A C
(C %’ %+% %] A C 9% % % 9(C
-& +!) : +%1% 9% -& +!
$%1% ’ 9(+% : + .% 9 C

L -(9(’! (! +% 4 ’ + Y
9(+.D: : + % (9 K
D 9((C(-(9(4 + +

J4 (1 % .% (4 %
+% %D(+% 9: : K(9% % (G(9:
9(:1(% +(’4 (((% (’ A Y
+ 4 C’ (G(4
+4 ’4 + 9: 4 :1(% 4 +:D:
-& !C! +% +(: 4 : (% (-((4
@ K(9% % c2 @ K(9% \2%]
1 D :1(% % -& ’% +(D((.%
9: + +4 G4 :’ : 4 +: c
(A +% %’ (C % +(’4 (((% ((
9 C 4 > B 9(:1(% (
-% G% %C’(D((9: %’ (C .% @ K(9%
2% O ((’% & 1% (4 9 Y
4 4 +% ((1(:1(% (
> B O 4 + 4 Y
% ’%9% % G + D (
%’ (C’(> B O B’ D 9: :’
("##5O+% ’! +! + :+
%+% 4 +: @ K(9% 2% O
-% G% ! % (4 0 .:’ : O+ 4 -!
: : ’ ’(.% "## @ K(9% 2%
4 (%+(+(_ ’ + C 4 +:D:
6(+(’ O+ K(B % ’! ! %+% K
:+ C !’ 1 ++% % (+% G41: Y
-& ’% (% B C .% 8’ O+
_ ’(O+ : : ’% %.(4 + 1
4 .% (% 9(’& % +! % % (C’(
@4 O+ ! (% A((% G(-(
A((% .% % -(% (% @ K(9% 2% O
K ’ -& ’% (+(.% 4 : :’
% %’ % (% -(% +(

’4 (((% (((++(DY
% K% % J4 (1 % O ((%CY
% ((:1(% 4 +:D: (Y
’ + > 49($K4 K + 6(’ (% (
:1(%.(C(A 4 : : + + ’
:’ (G D G ’ (%
(-((4 G C B c6(+(’
((.% 1 c 24B : :D:O : : :Y
1: :+: : :1: : 4 +:D: & -!’

dinsel güçler ve tanrılar- ürünü olarak görülürler. Feurbach'a göre yabancılaşmanın geçmişte olumsuz sonuçlar doğursa da, dinin bir yabancılaşma olarak anlaşılması gelecek için büyük bir umutlar vermektedir. İnsanların dine yansıttıkları değerlerin gerçekte kendi değerleri olduğunun bir kez farkına varmasından sonra, bu değerlerin hayata geçirilmesini öteki dünyaya ertelemek yerine bu dünyada gerçekleştirmeleri olanaklı olacaktır. Hıristiyanlıkta Tanrı'nın sahip olduğuna inanılan gücünü insanlar kendilerinde görebilir. Hıristiyanlar Tanrı'nın her şeye gücü yeten ve herkesi seven bir varlık olduğuna, insanınsa eksik ve kusurlu yaratıldığına inanırlar. Hayatımızı kontrol eden sevgi, iyilik ve güç ancak insanların toplumsal kurumlarında var olmaktadır.

Marx, dinin, insanı kendisine yabancılaştırdığını kabul etmiştir. Genellikle, Marx'ın dini dikkate almadığına inanılsa da, bu inanç gerçek dışıdır. Marx, dinin, kalpsiz bir dünyanın kalbi olduğunu, günlük gerçekliğin acımasızlığından kaçıp sığınılan bir liman olduğunu belirtir. Marx'ın düşüncesine göre, geleneksel biçimiyle din ortadan yok olacaktır, çok olmalıdır da; ama bu, dinde şekillenen olumlu değerlerin insanlığın gelişiminde büyük ölçüde yön veren ideller olabildiği için böyle olacaktır. Dinin getirdiği ideallerle değerler yanlış anlaşıldığı için değil. Marx, kendi yarattığımız tanrılardan korkmamız ve kendimizin gerçekleştirebileceği değerleri tanrılara bahsetmekten vazgeçmemiz gerektiğini belirtir.

Marx'ın üstü kapalı deyişiyle söylersek, din, halkın afyonudur. Din, bu yabancılaşmış değerler ve düşünceler ya da ayrı varlıklarının

Dindar bir Yahudi Tevrat okuyor.

değildir, bunlar şu veya bu ölçüde pek çok yerde vardır. Ortaçağ Avrupa'sında kötü ruhlar tarafından ele geçirildiğine inanılan kişiler büyücü ya da cadı diye damgalanır ve ölümle cezalandırılırdı.

Küçük ve görünüşte 'sade' toplumların sıklıkla daha karmaşık dinsel inanç sistemleri vardır. Totemizm ve animizm bu toplumlarda geniş toplumlardakinden çok daha yaygındır, ancak bazı küçük toplumların çok karmaşık dinleri vardır. Örneğin E. E. Evans-Pritchard'ın (1956) açıkladığı gibi, Sudan'ın güneyindeki Nuerler 'yüce tanrı' ya da 'gök tanrı' fikrine dayalı gelişkin bir teolojiye sahiptir. Bununla birlikte **tektanrıcılığa** (tek bir tanrı inancı) eğilimli dinler, genellikle, görece daha küçük geleneksel kültürlerde bulunur. Böylesi kültürlerin çoğu **çoktanrıcılıdır** (pek çok tanrı inancı vardır).

Yahudilik, Hıristiyanlık ve İslamiyet

Dünya tarihini en çok etkisi altına alan tek tanrılı dinler, *Yahudilik*, *Hıristiyanlık* ve *İslamiyet*'tir. Üç din de Ortadoğu'da ortaya çıkmış ve her biri bir diğerini etkilemiştir.

Yahudilik

Yahudilik O.D.Ö. 1000 yıllarına dayanan ve üç din arasında en eski olanıdır. İlk İbraniler göçebe olarak eski Mısır ve çevresinde yaşıyordu. İbranilerin **peygamber**leri ya da dini liderleri, düşüncelerinin bir kısmını bölgede varolan dini inançlardan yola çıkarak oluşturmuşlar, ancak farklı olarak kendilerini her şeye gücü olan bir Tanrı'ya bağlanmışlardır. Komşu toplumların büyük çoğunluğunun çoktanrılı dinleri vardı. İbraniler, Tanrı'nın insanlardan ahlak kurallarına sıkı sıkıya uymalarını istediğine inanıyor ve doğru dinin bir tek kendi dinleri olduğunda, hakikatin bir tek kendilerine açıklandığında ısrar ediyorlardı (Zeitlin 1984, 1988).

İsrail'in İkinci Dünya Savaşı'nın bitiminden sonra kuruluşuna kadar Yahudiliğin resmi din olduğu bir devlet yoktur. Yahudi toplulukları Avrupa, Kuzey Afrika ve Asya'da yaşamaktaydı; sık sık baskıya maruz kalan Yahudilerin milyonlarcası İkinci Dünya Savaşı'nda Nazilerin kurduğu toplama kamplarında öldürüldü.

Hıristiyanlık

Hıristiyanlık, Museviliğin birçok yönünü kabul etmiş ve kendi parçası yapmıştır. İsa, Ortadoks bir Yahudiydi; Hıristiyanlık Yahudiliğin bir mezhebi olarak ortaya çıkmıştır. İsa'nın

Hareketler

Dini hareketler genelde toplumsal akımların alt çeşidini temsil eder.

Toplumsal hareketler ayrıntılı olarak 20. Bölümde Siyaset, Hükümet ve Toplumsal Değişim konularında ele alınacaktır, s. 916-20

Dini hareket, insanların yeni bir dini yaymak veya var olan bir dinde farklı bir yorum geliştirmek amacıyla birleştikleri cemaatlerdir. Dinsel hareketler tarikatlardan daha geniştir ve üyeliklerde daha az seçicidir -kiliselere ve tarikatlara benzemesine rağmen hareketler ve tarikatlar (veya kültler) tam olarak birbirlerinden ayrılamazlar. Aslında, bütün tarikat ve kültler dinsel hareketler olarak sınıflandırılabilir. Dinsel hareketlerin örnekleri, birinci yüzyılda kurulan ve yayılan Hıristiyanlık dini, yaklaşık 1500 yıl sonra Avrupa'da Hıristiyanlığı bölen Lutherci hareket ve İslamî devrim sonrasında oluşan yorumları sayılabilir. Bu bölümde daha sonra ayrıntılarıyla ele alınacaktır.

Dini hareketler belirli gelişim safhalarından geçme eğilimindedir. İlk aşamada hareket, kendi yaşamından kaynaklanmakta ve güçlü bir liderle bütünleşmektedir. Max Weber bu liderleri kendilerini izleyenlerin hayal güçlerini ve bağlılıklarını ele geçirme yeteneğine sahip, **karizmatik** kişiler olarak sınıflandırmıştır. (Weber'in açıklamasında karizmatik liderler hem dinsel devrimcilerin Lideri Mao Tse-tung gibi siyasi hem de İsa ve Muhammed gibi dinsel lider figürlerini kapsar). Dini hareketlerin liderleri genellikle mevcut dinleri eleştirmekte ve yeni mesajlar verme arayışı iddiasındadırlar. İlk zamanlarında dini hareketler istikrarsızdır, kurulu bir yetke düzenine sahip değillerdir. Üyeleri normal olarak doğrudan karizmatik lider ile temasa geçer ve hep birlikte yeni öğretiyi yayarlar.

Gelişimin ikinci safhasında liderin karizmatik liderin toplulukta ortaya çıkması, nadiren olur ve bu nedenle bu aşama önemlidir. Bu anda hareket, Weber'in deyişiyle "karizmanın rutinleşmesi" ile yüz yüze gelmiştir. Üyeleri örgütleyen liderin merkezi rolü artık var olmayacağından, bu durumdan kurtulmak için kurallar ve işleyişler oluşturmak gerekir. Birçok hareket, liderleri öldükten veya etkilerini kaybettikten sonra yok olup gitmiştir. Bu durumdan kurtulan ve kalıcı niteliğe sahip olan hareketler artık kilise olmuştur. Başka deyişle, bu hareketler kurulu yetke düzeni, simgesi ve ritüelleriyle biçimsel bir inanan örgütüne dönüşür. Kilise-mezhep tipolojisinde kendisi, hem öğretilerini sorgulayan hem de kendi kökenlerini bu öğretilere karşı çıkan ve onları bölünmeyle kurtulmaya çalışan hareketlerin bizzat kökenini oluşturur.

Yeni dinsel hareketler

Geleneksel kiliselerin son yirmi otuz yıl içinde üyelerini kaybetmesine rağmen, aşağıda 14.3 ve 14.4. Şekillerde (sayfa 610), diğer dinlerin artış

görüşünü yansıtan muhafazakar bir lobi grubu, gay rahiplerin atanmasına ve çözülmemiş benzeri sorunlara karşı bir lobi oluşturmuştur.

Laikleşme ve dinsel diriliş

Laikleşme

Görüldüğü gibi, ilk sosyoloji düşünürlerinin paylaştığı bir görüş, geleneksel dinin çağdaş dünya için giderek daha marjinal olduğuydu. Marx, Durkheim ve Weber, laikleşme sürecinin modernleşmiş ve toplum dünyasını denetlemek ve açıklamak için bilim ve teknolojiye daha çok bağımlı hale gelmiş toplumlarda ortaya çıkacağına inanmışlardı. **Laikleşme**, dinin toplum hayatının çeşitli yerlerindeki etkisinin kaybolduğu bir süreci açıklar.

Laikleşme savıyla ilgili tartışma, din sosyolojisindeki en karmaşık alanlardan biridir. En açık ifadeyle, sosyolojinin kurucu babalarıyla aynı fikirde olan ve dini çağdaş dünyada gücü ve önemi azalan bir şey olarak gören laiklik savının destekleyicileri ve dinin geleneksel yeni ve bilinmeyen biçimlerde de olsa önemli bir güç olduğunu öne süren laiklik karşıtları arasında bir anlaşmazlık vardır.

Yeni dini akımlarına olan rağbetin devamlılığı, laiklik tezine yönelik bir diğer tanıdın göstergesidir. Bu tezin muhalifleri, yeni din hareketlerinin çeşitliliği ve dinamizmine işaret ederler ve din ile maneviyatın modern hayatın ana ekseninde durduğunu öne sürerler. Geleneksel dinler tuttukları mevzileri yitirirlerken, din ortadan kalkmaz, ancak yeni şekillerde ortaya çıkar. Ne var ki, bütün akademisyenler bu konuda aynı fikirde değildir. Laiklik anlayışının savunucuları, yeni din hareketlerinin, izleyicilerinin yaşamlarında önemli etkiler yapsalar bile, bunun bir bütün olarak toplumla yakından ilgili olmadığını ileri sürerler. Yeni din hareketler bölük pörçük ve göreli olarak düzensizdirler; bu hareketler, insanlar bir ara bu hareketlere kapıldıklarında ve sonra yeni bir şeye yöneldiklerinde, oranlar altüst olur. Laiklik düşüncesinin savunucuları, ciddi bir dini aldanmayla karşılaştırıldığında, yeni bir din hareketine katılmanın bir hobi ya da yaşam biçimi tercihinden başak bir şey olmadığını öne sürerler.

Sosyolojik tartışma

Laikleşme kısmen karmaşık bir sosyoloji kavramıdır, çünkü sürecin nasıl ölçülmesi gerektiğine ilişkin çok az uzlaşma vardır. Dahası, birçok sosyolog, birbirine uymayan din tanımları verirler -kiminin dini en iyi geleneksel kilise açısından anlaşılabileceğini öne sürdüğü yerde diğerleri bireysel inançlık ve belli değerlere bağlanma gibi boyutları da içerecek daha geniş görüşlere yer verilmesi gerektiğini ileri sürerler. Bu algılama farklılıkları laiklik tezini ve karşıtı akımları yürütmeleri zorunlu olarak etkileyecektir.

Laiklik, pek çok yön ya da boyuta göre değerlendirilebilir. Bunlardan kimileri doğaları gereği nesneldirler, söz gelimi dini örgütlerin üyelik düzeyleri. İstatistikler ve resmi kayıtlar, kaç kişinin bir kiliseye ya da diğer ibadetlere etkin olarak katıldığını gösterebilirler. Görebileceğimiz gibi, Amerika dışında, bu düzeyde görece sanayileşmiş ülkelerin tamamı gözle görülür bir laikleşmeyi

14.2. Tablo: Avrupa'da yahudi nüfusu, 1937-94

	1937	1946	1967	1994
Avusturya	191,000	31,000[a]	12,500	7,000
Belçika	65,000	45,000	40,500	31,800
Bulgaristan	49,000	44,200	5,000	1,900
Çekoslovakya	357,000	55,000	15,000	7,600
Estonya	4,600	--	--	3,500
Finlandiya	2,000	2,000	1,750	1,300
Fransa	300,000	225,000	535,000	530,000
Almanya	500,000	153,000[a]	30,000	55,000
Büyük Britanya	330,000	370,000	400,000	295,000
Yunanistan	77,000	10,000	6,500	4,800
Macaristan	400,000	145,000	80,000	56,000
İrlanda	5,000	3,900	2,900	1,200
İtalya	48,000	53,000[a]	35,000	31,000
Letonya[c]	95,000	--	--	18,000
Litvanya[c]	155,000	--	--	6,500
Lüksemburg	3,500	500	500	600
Hollanda	140,000	28,000	30,000	25,000
Norveç	2,000	750	1,000	1,000
Polonya	3,250,000	215,000	21,000	6,000
Portekiz	3,000	4,000	1,000	300
Romanya	850,000	420,000	100,000	10,000
İspanya	n/a	6,000	6,000	12,000
İsveç	7,500	15,500	13,000	16,500
İsviçre	18,000	35,000	20,000	19,000
Türkiye[d]	50,000	48,000	35,000	18,000
SSCB/Rusya[e]	2,669,000	1,971,000	1,715,000	812,000
Yugoslavya	71,000	12,000	7,000	3,500
Toplam	**9,648,100**	**3,898,350**	**3,119,650**	**1,980,900**

Not: Pek çok kaynaktan toplanan bu rakamlar, farklı güvenilirliktedirler ve bazı durumlarda gerçek bir hata ve yorum payına neden olmaktadırlar. Bu uyarı (özellikle çok sayıda Yahudi nüfus hareketinin olduğu bir yıl olan 1946 için olan rakamlara uygulanır. Aynı zamanda 1937 ve 1946 arasında bir çok Avrupa ülkesinin sınırlarının değiştiğini akılda tutmak gerekir.

n/a = ulaşılamıyor.

[a] yerinden edilmiş kişileri içeren

[b] Çek Cumhuriyeti ve Slovakya için toplam

[c] 1941 ve 1991 arasında SSCB içinde yer alan Baltık Devletleri

[d] Asya bölgesi dışındakiler

[e] Eski Yugoslavya için toplam

Kaynak: Wasserstein (1996); yeniden basım, Davis (2000), s. 122.

teslisin (Trinity) bütünselliğine inanırlar. Trinitarian kilise üyeliği 1970 deki 8,8 milyondan, 1994'te 6,5 milyona inmiştir. Aynı dönemde bazı Trinitarian olmayan kilise üyeliklerinde Mormonlar ve Yehova Şahitleri, bir artış olduğunu söylemek mümkündür. Yine etnik azınlık nüfusları arasında kiliselere düzenli devam konusunda, bir artış olduğunu gözlemlemek mümkündür. Britanya'da (s. 595-8'de bahsedildiği üzere) çok sayıda yeni dinsel hareketlerin de takipçilerinin sempati topladığını söylemek mümkündür.

daha fazla insan muhafazakar Protestanlığa bağlıdırlar ve aynı zamanda muhafazakar Protestanlar kısa bir süre içinde ılımlı olanlara karşı üstün bir durumda gelebilirler (Roof ve McKinney 1990). Özellikle Liberal Protestanlık bu durumdan zarar görmektedir. Liberal Protestan mezhebinin yaşlı üyelerinin yerini yeni genç üyeler doldurmamaktadır, bu genç üyeler az sorumluluk almakta ve kimi yeni üyeler başka inançlara geçmektedir. Aynı zamanda Birleşik Devletlerde Siyah Protestan Kiliselerinin üyeleri, orta sınıfa ve ekonomik ve politik bir önem düzeyine yükseldikleri için büyümeyi sürdürmektedirler (Roof ve McKinney 1990; Finke ve Stark 1992).

Aynı zamanda, Birleşik Devletler'deki Protestan kilisesi, dinsel yeniden doğuş inancı olan **evangalizm**deki büyük yükselişe tanık olmaktadır. Evangalizm, kısmen laikleşmenin gelişmesine, dinsel ayrılmaya ve genel olarak da önemli Protestan değerlerin Amerikan yaşamında azalmasına bir yanıt olarak görülebilir (Wuthnow 1988). Son yıllarda, daha temel olan Protestanlığa dinsel katılımlardaki bir azalmaya koşut olarak evangalik mezhepte büyük bir gelişme vardır. Pek çok Protestan, evangalist mezhepler tarafından vaat edilen, daha doğrudan, kişisel ve duygusal dinsel deneyimi açık bir biçimde aramaktır.

A.B.D başkanı George W. Bush, bir Hıristiyan olarak doğmuştur ve inancının onu, yaşamının ilk dönemlerindeki içki sorunundan kurtardığını ve ona yeni bir başlangıç sağladığını söylemiştir. Bu durum, şeytan'ın güçlerine karşı bir savaş olan 11 Eylül 2001 yılında A.B.D'deki terörist saldırılardan sonraki Amerika'nın uluslararası rolüyle karşılaştırılabilir. Bush'un Hıristiyan olarak yeniden doğuşu, onun kürtaj ve eşcinsel evlilikler üzerindeki muhafazakar düşüncelerine de yansır. Bush'un evangalik dinsel değerleri, bu ahlaki konuların oldukça hayati olduğunu düşünen A.B.D'deki ücüz bucaksız evangalist Hıristiyan çoğunluğun desteğini sağladığı zaman, onun Kasım 2004'de ikinci defa başkan seçilmesine yardımcı olmuştur.

Amerika'daki eşcinsel evlilikleri kapsayan tartışma 12. Bölümde tartışılmıştır, "Cinsellik ve Toplumsal Cinsiyet", s. 480-1.

Evangalik örgütler, dinsel ve siyasal amaçlarını başarmaya yardımcı olmak için gezici kaynaklarda iyidirler, çünkü 2004 başkanlık seçimi bunu ispat etmiştir. Dinci ekonomistler tarafından (s. 614'deki kutucuğa bakınız) kullanılan ticarete uygun bir dilin kullanılmasında onlar, "dinsel pazarda" fazlasıyla rekabetçi "tinsel girişimciler" olmayı denemişlerdir (Hatch 1989). Radyo ve televizyon, şimdiye kadar olası olandan çok daha geniş bir izleyici kitlesine ulaşmak için bazı evangalistler tarafından kullanılan önemli yeni pazarlama teknolojilerini sağlar. Onlar, televizyonda evangalik rahiplere yol göstermelerinden dolayı 'televangalist' olarak adlandırılırdılar, bu rahipler bir çok eski evangalistden, 'zenginlik öğretisi' vaaz etmekle ayrılırlar: Tanrı'ya inanç, acı çekmekten ve kurban edilmekten daha fazlası olan, finansal olarak zengin ve doymuş sadık insanlar ister. Bu yaklaşım, sıkı çalışma ve geleneksel muhafazakar inançlarla genelde birleşmiş özveri üzerine vurgu yapan sofuluktan epeyce farklıdır (Hadden ve Shupe 1987; Bruce 1990). Kaliforniya Garden

inançlarını yerleştirirken çağdaş yaklaşımlara başvurur. Örneğin, Birleşik Devletler'deki Hıristiyan köktendinciler, öğretilerini yaymanın bir aracı olarak televizyona ilk başvuranlar arasındaydılar; Çeçenistan'da Rus kuvvetleriyle çarpışan köktendinci Müslümanlar, görüşlerini sergilemek için websitesi kurmuşlardır; Hindutva militanları, bir Hindu kimliği duygusu yaratmak için internet ve e-mail kullanmaktadırlar.

Bu kısımda, köktendinciliğin en yaygın iki biçimini ele alacağız. Geçen otuz yıldan beri İslam ve Hıristiyan köktendinciliği, gerek ulusal gerekse uluslararası siyaseti şekillendirerek, güçlü bir hale gelmişlerdir.

İslam köktendinciliği

İlk sosyolojik düşünürlerden yalnızca Weber, İslam gibi geleneksel bir din sisteminin yeniden tam olarak canlanabileceğini ve yirminci yüzyılın sonlarında önemli politik gelişmelere temel oluşturacağından kuşku duyabilirdi; ne yazık ki, 1980'lerde İran'da olan şey tam olarak budur. Son yıllarda İslamcı uyanış, Mısır, Suriye, Lübnan, Cezayir, Afganistan ve Nijerya'yı içeren diğer ülkeler üzerinde etki yaratarak yayılmıştır. İslam'ın yeniden oldukça kapsamlı bir biçimde ortaya çıkışı nasıl açıklanabilir?

Bu fenomeni anlamak için hem geleneksel bir din olan İslam'ın fikir- içeriğine hem de içlerinde dinin etkilerinin yayıldığı modern devletlerin etkileyen karakteristiklerine bakmamız gerekmektedir. Hıristiyanlık gibi İslam da sürekli etkin olmayı teşvik eden bir dindir. İslam'ın kutsal kitabı Kuran, "Allah yolunda mücadele" etmeleri için inananlara hem dünyevi hem de manevi yaşamlarında mücadele etmelerini emreder. İslam toplumları, birbiri ardı sıra gelen Müslüman reformcular sözkonusu olduğunda, Hıristiyanlıkta olduğundan daha az bölünmüştür.

Şiilik, İslam tarihinin daha başlarında Ortodoks İslam'ın ana gövdesinden ayrılmıştır ve etkili bir biçimde sürmektedir. Şiilik onaltıncı yüzyıldan beri (eskiden Persia olarak bilinen) İran'ın resmi dinidir ve İran devriminin arkasındaki düşüncelerin de kaynağıdır. Şiilerin başlangıcı, zamanın dünya liderleri arasında göze çarpan erdemine ve Tanrı'ya kişisel bağlılığına (niteliklerine sahip olan, onuncu yüzyıl dini ve siyasal lideri İmam Ali'ye kadar uzanır. Ali'nin oğulları, Gerçekte gücü elinde tutan hanedanlardan farklı olarak peygamber Muhammed'in ailesine sıkı sıkıya bağlı oldukları için İslam'ın gerçek liderleri olarak kabul edilmişlerdir. Şiiler, Muhammed'in asıl mirasının yönetimin zorbalık ve adaletsizlikle bağlantılı yönetimleri ortadan kaldırarak devrimci bir yönetim kurması gerektiğine inanırlardı. Muhammed'in torunu Hüseyin, Kuran'a göre yöneten, Tanrı'nın doğrudan halkına vaaz ettiği bir lider olmalıydı.

Irak, Türkiye, Suudi Arabistan, Hindistan ve Pakistan'ı da içeren diğer Ortadoğu ülkelerinde de geniş bir Şii nüfusu vardır. Ne var ki, bu ülkelerdeki İslam liderliği, çoğunluk olan Sünnilerin elindedir. Sünni Müslümanlar, Şiilerin daha katı belirlenmiş görüşlerinin aksine, düşünce özgürlüğüne oldukça hoşgörü göstermiş, Kuran'dan başka bir geleneğe dayanan "İslam Yolu" kavramını geliştirmişlerdir.

(BBC 10 Kasım 2002). Falwell bu söylediklerini için yeniden özür dilediği ancak onun bu özür kelimesi en sonunda Hindistan'da, Sovyetler'de ve Müslümanlar arasında başlayan tartışmaları durdurmak için çok geçti. Falwell'ın söylediklerini, şaşırtıcı olmayan bir biçimde, dünya çapındaki İslam liderlerinden yoğun kınama gördü.

Yeni Hıristiyan Sağ üyesi ünlü rahipler, köktendinci Hıristiyan eğitim almış yeni bir 'karşı elit' kuşak yaratmak ve bunların medyada, üniversitelerde, siyaset ve sanat alanında önemli makamlara gelebilmeleri için pek çok üniversite kurmuşlardır. Liberty Üniversitesi (Jerry Falwell tarafından kurulmuştur), Oral Roberts Üniversitesi, Bob Jones Üniversitesi ve diğerleri, İncil'in yanılmazlığı çerçevesinde öğretilen standart akademik alanlarda diploma verirler. Kampuste, öğrencilerin özel yaşamlarında sıkı etik standartlar korunur ve cinsellik yalnızca evliliğe doğru yönlendirilir:

> Liberty kampüsünde biraz zaman geçiren herhangi birisi için manzara etkileyicidir. Yurtlar karma değildir ve zorlama ve kendi kendini denetlemeyle karışık sıkı bir denetim uygulanır. Fransız usulü öpüşme yasaklanmıştır ve evli olmayan öğrenciler arasındaki herhangi bir cinsel ilişkinin cezası okuldan atılmadır. (Evli çiftler kasabada otururlar.) Bununla birlikte yanak yanağa öpüşmeye izin vardır ve çiftlerin birbirlerinin beline sarılmaları yasak olsa bile el ele tutuşmakta serbesttirler. Öğrenciler, ziyarete gelen bir yabancıyla cinsellik hakkındaki tartışmalarda, cinsel yönden kendi kendini denetim altına almayı hararetle savunurlar; mutlak bir baskının, (söylediklerine göre) flört etmenin yasak olduğu rakip köktendinci üniversitede bol olan sapık uygulamalara, özellikle eşcinselliğe, yol açabileceğini de savunurlar. Öte taraftan, cinsel arzu ifadesi, üniversitenin eğitim hedeflerinin ruhuna da karşı olabilir (Kepel 1994).

2005'de Hıristiyan grupların bir kısmı, beyni kötü bir biçimde hasar görmüş Floridalı Terri Schiavo'nın bağlı olduğu oksijen tüpünün vanasının kapatılması ve beslenmenin engellemesi girişimini protesto etmişlerdir.

Birleşik Devletler'deki Hıristiyan köktendinci hareket, ülkenin her yanından destek görmüştür, ancak güçlü bir bölgesel öğe vardır. Amerika'nın güneyi 'İncil Kuşağı' olarak bilinir -tarımsal 'sığır kuşağı', 'mısır kuşağı' ve 'pamuk kuşağı'nın altında bulunan ekim-biçim alanları. Ameri-

(+% O+% ’& N4K P(% 44’K
0 % ((%C(,%. % (C
09 K ?(14 O% P K(-’4 O+ 9(
+ ’ 4+ 9(:(’ +! % %+(6 9% (
?4 + O : C 4 ((-! ! +!
J% H (%C(,%. %+% O+% -&’! %
-% (8 + O -! % K((+% 9(
94+ C C’ .% -% (!G -! +
+ K : + % K 9% /4 O+
?4 + O ’% - A G% (+(S6% % +
’ : : + - + 4
((1(! 9 C + -% G% %CY
(C % +% #O % % + 0’
) : :O : K% % -%G%1% ’% - A
’ C G 4 : &’% (9 4
K% ! 4 ’: T

! "## O+% ’% & (+% !G ’ %
:G D G + .% 4 P K(-’4 .%
%E 4 O+ (%. (% (94 9
! % % : + + & % 9(
. + (9((1(: % %
G B + ’ ((+ (4 9(
9 C :G %E 4 O+ (8 (: %
% O(8 (1((% G B’ D + ! % %
& G% ’% ((((% (1((’% %.(4 Y
+ 4 ’ (%+(D(’ K (
%+(% ’%+(% %+% % # & 1%Y

((9((1(! + % A4 Y
4 : + .% (4 1 (
’ A + +! K% K -(9(
% (+% %C 4 B C + D 9(
(%’(C(’% 4 4H((-% G% %C’(

geçirilmesi gerektiğini iddia eden, birbirine gevşek olarak bağlı bir grup kuramcıdan oluşmaktadır. Diğer eleştirilerinin yanı sıra Marx'ın modern kapitalist toplumda kültürün etkisine yeterince önem vermediğini savunurlar.

Frankfurt Okulu üyeleri boş zamanın endüstrileştirildiğini iddia etmektedirler. TV, popüler müzik, radyo, gazete, dergilerin oluşturduğu eğlence endüstrileri anlamına gelen "kültür endüstrisi" adını verdikleri alanda kapsamlı araştırmalar yapmışlardır (Horkheimer ve Adorno 2002). Bunlara kültür üretiminin standartlaştırıldığını ve diğer endüstrilerde olduğu gibi kar arzusunun ona egemen olduğunu ileri sürmüşlerdir. Kitle toplumunda boş zaman endüstrisi halk arasında uygun değerleri meydan getirir: boş zaman artık işten ayrı bir mola değil, ona hazırlanmadır.

Frankfurt Okulu üyeleri, rağbet görmeyen ve standartlaştırılmış ürünleriyle kültür endüstrisinin yaygınlaşmasının bireylerin eleştirel ve özgür düşünmeye yönelik yeteneğin altını oyduğunu iddia etmektedirler. Ticarileşmeyle boğulan sanat "Mozart'ın 40 hit parçaları" yok olur ve eğlence kültürün yerini alır. Lazarsfeld ve Mertonun 1950'lerdeki A.B.D hakkındaki yorumlarında olduğu gibi "ekonomik güç doğrudan sömürüyü azaltmış ve daha kurnaz bir psikolojik sömürüye çevirmiş görünüyor" (Curran ve Seaton 2003'den alıntı).

Yeni kuramlar

Jürgen Habermas: Kamusal alan

Alman düşünür ve sosyolog Jürgen Habermas, Frankfurt Okulu'nun top-

lumsal düşüncesine bağlıdır. O, Frankfurt Okulu'nun başlattığı bazı konuları alacak onları farklı bir biçimde geliştirmiştir. Onsekizinci yüzyıldan günümüze "kamusal alanın" ortaya çıkışının ve yardan çöküşünün izini sürerek medyanın gelişimini analiz eder (1989). **Kamusal alan** kaygı yaratan sorunların tartışıldığı ve fikirlerin oluşturulduğu bir tartışma arenasıdır.

Habermas'a göre kamusal alan ilk kez Londra, Paris ve diğer Avrupa şehirlerindeki kahvehanelerde gelişmiştir. Zamanla, en önemli ve sıklıkla yeni ortaya çıkmakta olan gazetelerde ya da haber' ilanlarında ortaya çıkan konuları tartışmak için bu mekanlarda buluşmuştur. Siyasi tartışma önemli hale gelmiştir. Habermas nüfusun çok küçük bir kesimiyle ilgili olsa da, bu salonların demokrasinin gelişiminde vazgeçilmez olduklarını çünkü siyasi sorunlara kamusal tartışma yoluyla çözüm arama fikrini ortaya koyduklarını öne sürmektedir.

Ancak Habermas kamusal alanın ilk olarak geliştiği dönemde sunduğu vaadin tam olarak geliştirilemediği sonucuna varmıştır. Modern toplumlardaki demokratik tartışma, kültür endüstrisinin gelişimi ile engellenmiştir. Kitle iletişim araçları ve kitlesel eğlence, kamusal alanın büyük ölçüde bir danışıklı dövüş haline gelmesine neden olmuştur. Ticari çıkarlar kamunun çıkarlarının önüne geçerken, siyasi alan da parlamento ve medya ile yönetilen ve sahneye konulan bir tiyatro oyunu olmuştur. Kamuoyu açık ve mantıklı bir tartışma yoluyla değil reklamlarda olduğu gibi manipülasyon ve denetimle biçimlendirilmektedir.

Kötü Haberler haberi inşa edenlerin gündemi oluşturan konularla başka bir deyişle kamuoyunun gündemle ilgili duydukları her şeyle sarı "eşik bekçileri" olarak eylediklerini vurgulamaktadır. Örneğin işletmeciler ve yönetim arasında aktif ihtilafların olduğu grevler daha yaygın olarak bildirilmektedir. Farklı türde daha önemli ve uzun süren sanayi ile ilgili tartışmalar büyük ölçüde gözardı edilebilmektedir. Glasgow Medya Grubu, haber gazetecilerinin bakış açılarının, grevleri kaçınılmaz bir biçimde tehlikeli ve sonuçsuz değerlendiren toplumun egemen gruplarının bakış açısını yansıttığını öne sürmektedir.

Glasgow Medya Grubu'nun çalışmaları akademik çevrelerin ötesinde medya çevrelerinde de tartışılmıştır. Kimi haber yapımcıları, araştırmacıları grevcilerden yana olmakla suçlamışlardır. *Kötü Haberler* kitabında 'Sendikalar ve Medya' adlı bir bölüm yazan 'Yöneticiler ve medya' adlı bir bölüm olmasına dikkat çekmektedirler. Glagow Medya Grubu'nu eleştirenler bu konunun özellikle tartışılması gerektiği üzerinde durmuşlardır. Çünkü haber gazetecilerinin yöneticiler tarafından grevcilere değil, kendilerine karşı önyargılı olmakla suçlandıklarını iddia etmektedirler.

Akademisyenler de benzer noktalara işaret etmişlerdir. Martin Harrison (1985) Independent Televizyon Haberleri (ITN)'nin, özgün araştırmanın kapsadığı döneme ait yayınlardaki haberlerin metinlerine erişme olanağı bulmuştur. Bu temelde, analiz edilen beş yıllık dönemde sanayinin tipik olmadığını öne sürmektedir. O dönemde sanayinin içinde bulunduğu durum yüzünden anormal gün kaybı vardı. Habercilerin bütün olan biteni bildirmesi olanaksız olabilirdi ve bu nedenle de daha renkli sahnelere odaklanma eğilimi artmış olabilirdi.

Bu eleştiriye yanıt olarak Glasgow Medya Grubu üyeleri Harrison'un araştırmasının maliyetinin kısmen ITN tarafından karşılandığına ve bunun akademik tarafsızlıkla uzlaşmayacağına dikkati çekmişlerdir. Harrison tarafından incelen haber metinleri tam değildi ve bir bölümü de ITN'de hiç yayımlanmamıştı.

Son yıllarda Glasgow Medya Grubu üyeleri bir dizi ek araştırma daha gerçekleştirdi. *Kötü Haberler* serisinin son basımı *İsrail'den Kötü Haberler* (Bad News from Israel- Philo ve Berry-2004), İsrail-Filistin çatışmasının televizyon haberlerinde nasıl bildirildiğini incelemişlerdir. Çalışma iki yıllık bir dönemde gerçekleştirilmiştir ve 800 kişilik örneklem izleyici grubundan üyelerin kaldığı panellere dahil olan üst düzey haber yayımcıları ve gazeteciler tarafından desteklenmiştir. Çatışmanın televizyonlardaki kapsadığı yer ve zamanın yanı sıra yazarlar bu kapsamın izleyicilerin inanç ve tutumlarıyla nasıl bağlantılandırıldığıyla da ilgilenmişlerdir.

Çalışma, çatışmayla ilgili televizyon haberlerinin kapsamının izleyicilerin aklını karıştırdığı ve büyük ölçüde İsrail yönetiminin görüşlerine ağırlık verdiği sonucuna varmıştır. Çalışma, özellikle Filistinlilere oranla İsraillilerle iki kat daha fazla röportaj yapan ve onları haber konusu eden BBC1'de resmi İsrail bakış açısına yönelik bir eğilim bulmuştur. Buna ek olarak, İsrail'i des-

kalım (meşeleştirmekte ve kullanmaya daha yatkın hale getirmektedir. Feminist yazarlardan Robin Morgan bu yorumuyla durumu kısaca şöyle özetlemektedir: "Pornografi kuramdır, tecavüz ise pratik" (Morgan 1994).

Kökenler [Cinsellik ve Toplumsal Cinsiyet konusuna ilişkin görüşleri hakkında daha fazla bilgi için bkz. 12. Bölüm, "Cinsellik ve Toplumsal Cinsiyet", s.518-20.

Bu alandaki sosyolojik araştırmalar pornografi kullanımı ile cinsel saldırganlık arasında nedensel bir bağın olup olmadığını değerlendirmeye girişmişlerdir. Amerikan Psikoloji Derneği'nin bir raporunda, kadınlara yönelik şiddet içermeyen erotik yada cinsel yönden açık malzeme izlenme, antisosyal bir etki yaratmazken, yetişkinler arasında cinselliğin eşlik ettiği şiddeti kerelerce izlenmenin, kullanıcıları tecavüzün sertliğine duyarsızlaştırmadığı, betimlenen kurbana yönelik duygusal tepkilerini azaltmadığı bulunmuştur (Huston ve diğerleri 1992). İnternetin yayılması, pornografik ya da şiddet içeren malzemeyi daha kolay ulaşılabilir hale getirdiği için izleyici tepkisi ve medya etkisi giderek daha önemli hale gelmektedir.

Medya denetimi

Siyasi denetim

Kamu yayıncılığı ve BBC

Çoğu ülkede devlet, televizyon yayıncılığının yönetimi ile doğrudan ilgilidir. Britanya'daki ilk televizyon programlarını başlatan Britanya Yayım Birliği (British Broadcasting Corporation, BBC), bir kamu kuruluşudur. En az bir televizyon sahibi her hanenin istediği (ücretsiz) 4 mali açıdan desteklenir. Britanya'da bir süre radyo ya da televizyon yayıncılığı yapmasına izin verilen tek kuruluş BBC olmuştur, ancak günümüzde BBC1, BBC2 gibi BBC kanallarının yanı sıra üç adet ticari TV uydu kanalı (ITV, Kanal4, Kanal5) bulunmaktadır. Her yıl yaklaşık altı dakikayı aşmayan reklam yayınlanma sıklığı ve süresi yasayla belirlenmektedir. Bu düzenlemeler 1980'lerden sonra abonelerin yaygın olarak kullandığı uydu kanalları için de geçerlidir (BBC'nin geleceği, s. 660'da çerçeve yazıda tartışılmaktadır).

A.B.D'de önde gelen üç televizyon kuruluşunun hepsi ticari ağlardır: Amerikan Yayım Şirketi (American Broadcasting Company, ABC), Columbia Yayım Sistemi (Columbia Broadcasting System, CBS) ve Ulusal Yayım Şirketi (National Broadcasting Company, NBC). Bu ağlar, eğer büyük bir şehirde bulunuyorlarsa beşten fazla lisanslı istasyona sahip olamayacakları şeklinde yasa tarafından sınırlandırılmışlardır. Bu en büyük üç kuruluş birlikte, kendi istasyonları aracılığıyla bütün hanelerin dörtte birinden fazlasına ulaşmaktadır. Her ağa ülkedeki yedi yüzden fazla televizyon istasyonunun yüzde 90'ını kapsayan yaklaşık 200 üye şirket de bağlıdır. Ağların reklam sürelerine dayalı gelirlere ihtiyaçları vardır. Özel bir kurum olan Ulusal Yayımcılar Birliği, her bir izlenme saati başına reklama ayrılacak sürenin oranını gösteren bir yönerge oluşturmuştur. Buna göre prime time'da saat başına 9.5 dakika, diğer yayın saatlerinde ise 16 dakika reklam yayımlanır. TV şirketleri reklam ücretlerini belirlemek için belli programların kaç kişi

Oldukça ilkel bir durumda (sağlamaya başlamıştır. Dosya indirme bu durumda yasaldır çünkü plak şirketi ve sanatçılara telif ödenmektedir.

Özellikle Apple iPod gibi taşınabilir MP3 çalarların ortaya çıkması ve şarkıların yasal olarak alınıp indirildiği hizmetleri sunan şirketlerin sayısındaki artışın katalizör olmasıyla, büyük ölçekli bir büyüme yaşamıştır. 2004'ün sonunda 125 milyon yasal olarak şarkı indirme hizmeti satın alınmış ve yasal bir "indirilmiş şarkı listesi" geliştirilmiştir. Müzik endüstrisinin başlangıçta internet reddetmesinin ardından yasal olarak indirilen müzik satışının başarılı bir biçimde uyarlanması, endüstrideki çoğu kimse tarafından gelecekte de kanalıcı bir nokta olacağı şeklinde değerlendirilmektedir (BBC, 28 Haziran 2004).

Sinema

Sinemadaki küreselleşmeyi değerlendirmenin farklı yolları vardır. Bunlardan biri, filmlerin nerede yapıldığı ve onlara verilen mali desteğin kaynağına bakmaktır. Bu ölçüt açısından kuşkusuz sinema endüstrisi bir küreselleşme sürecindedir. Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü (UNESCO) tarafından yapılan çalışmalara göre bir çok ülke film üretme kapasitesine sahiptir. 1980'lerde yaklaşık yirmi beş ülke yılda elliden fazla film yaparken A.B.D, Japonya, Güney Kore, Hong Kong ve Hindistan gibi az sayıda ülke yılda 150+ film yapmak diğer ülkelerin önüne geçmiştir (Held ve diğerleri, 1999).

Sinemadaki küreselleşmeyi değerlendirmenin bir başka yolu, ulusal filmlerin diğer ülkelere ölçüde ihraç edildiğine bakmak-

Dosya paylaşım yazılımı üreten şirketlere saldırmasının yanı sıra müzik endüstrisi, müzik dosyalarını legal olmayan bir biçimde paylaşan tek tek bilgisayar kullanıcılarının peşine düşmüştür. 2004'de ABD'de internet üzerinden şarkı dosyaları transfer eden tek tek müzik severlere dava edeceği iddiasını taşıyan bir madde yürürlüğe koymuştur. Amerikan Plak Endüstrisi Birliği (RIAA) bir eylem izlemiştir. Bir çok 2004'de dosya indiren 5,700 kişiyi mahkemeye vermiştir. 2003'de RIAA 50,000'den fazla dosya sunan bir ağ işletenle birlikte 3,000'den fazla albüme eşdeğer müziğin bir kolej öğrencisine yönelik hareketle geçmiştir (BBC, 7 Ekim 2004).

Yasal olmayan dosya paylaşımına saldırının yanında müzik endüstrisi yasal dosya indirme hizmetleri sunarak internetin meydan okumalarına uyum

Düşünme soruları

1. Ülke yönetimleri ulusal kültürleri uydunun ya da kablolu televizyonun yaygınlaşmasını sınırlandırmak suretiyle korumaya çalışmalı mıdır?

2. Internet otoriter yönetimleri sarsar mı? Daha eski medyanın bu konudaki etkisi farklı mıdır?

3. Eğer tek bilgi kaynağınız pembe diziler olsaydı, ülkeniz hakkındaki görüşleriniz hangi açılardan çarpıtılmış ve eksik olurdu?

4. Müzik endüstrisinde sahipliğin yoğunlaşması tüketici seçeneklerinin azalmasına yol açar mı?

5. İletişimin küreselleşmesi kültürel farklılıkları anlamamızı mı yoksa o farklılıkları ortadan kaldırmamızı mı ilerletir?

Ek kaynaklar

Chris Barker, *Television, Globalization and Cultural Identities* (Buckingham: Open University Press,1999).

Timothy E. Cook, *Governing with the News: The News Media as a Political Institution* (Chicago: The University of Chicago Press,1998).

David Croteau ve William Hoynes, *Meida Society*, 3. basım (London: Sage, 2003).

David Deacon, Michael Pickering, Peter Golding ve Graham Murdock, *Researching Communications: A Practical Guide to Methods in Media and Cultural Analysis* (London: Arnold,1999).

Lawrence Grossberg, Ellen Wartelle ve D. Charles Whitney, *Mediamaking:Mass Meida in Popular Culture* (London: Sage,1998).

Denis McQuail, *Mass Communciaiton Theory*, 4. basım (London: Sage,2000).

James Slevin, *The Internet and Society* (Cambridge: Polity, 2000).

John Thompson, *The Media and Moderntiy* (Cambridge: Polity, 1995).

James Watson, *Media Communciaication*, 3. basım (BaSingstoke: Macmillan, 2003)

İnternet bağlantıları

Foundation for Information Policy research (UK) http://www.fipr.org

The Modern Journals Project http://www.modjourn.brown.edu

News Watch http://www.neswswatch.org

OECD ICT Homepage
http:www.oecd.org/topic/0,2686,en_2649_37409_1_1_1_1_37409,00.html

Theory.org http://www.theory.org.uk

hepsi birbirine yüzyüze tanışan küçük bir grup insandan oluşmakla birlikte, genelde büyük ve anonim üniversitelerin, ulusal büyük ticari işletmelerin ve büyük hastanelerin bu bölümün başında tanıdığımız McDonald's gibi hepsi örgütler birer örnektirler. Böyle örgütler, toplumun merkezi özelliklerinden biridir ve bu konuda yapılan çalışmalar günümüz sosyolojisinin temel konularından birini oluşturur.

Modern sanayi ve sanayi sonrası toplumlarındaki örgütler son derece resmi olma eğilimindendirler. Resmi bir örgüt, hedeflerine ulaşabilmesi için ussal olarak, genelde açık kurallar, düzenlemeler ve yordamlar yoluyla belirlenmiş bir örgüttür. Henüz sayıca az larda tarım toplumlarında ve ilkel toplumlarda resmi örgütler, modern toplumlarda örgütler, resmi örgütlerin en önemli örnekleridirler. Hatta Max Weber'in 1920'lerde (bkz. Weber, 1979) ortaya koyduğu üzere, resmi örgütler Avrupa ve Kuzey Amerika'da uzun soluklu bir yükseliş sürecine girmişlerdir. Bu durum, kısmen, yasal bir duruşun çoğu kez resmiyete ihtiyaç duymasından kaynaklanmaktadır. Sözgelimi, bir kolej ya da üniversitenin yasal olarak itibar görebilmesi için, mezuniyet kuralları ve fakülte performansından tutun da yangın güvenliği konularına kadar bir dizi yazılı standardı yerine getirmesi gerekir. Günümüzde, resmi örgütler dünyadaki en yaygın örgütlenme biçimidir.

Geleneksel dünyadaki çoğu toplumsal dizge, uzun dönemler içinde, göreneklerin ve alışkanlıkların birer sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Buna karşın, örgütler genelde tasarlanırlar - belli hedefler göz önünde tutularak, özellikle bu hedeflere ulaşmayı sağlayacak biçimde inşa edilmiş binalarda ya da fiziksel düzenlemeler içinde kurulurlar. Hastanelerin, kolejlerin ya da ticaret şirketlerinin etkinliklerini sürdürdükleri yapıların çoğu özel olarak inşa edilmişlerdir.

Örgütler, gündelik yaşamımızda eskisinden çok daha önemli bir rol oynamaktadırlar. Bizi dünyayla kaynaştırmalarının yanında, yaşadığımız sürece bu dünyada gösterdiğimiz ilerlemeyi kaydederler ve öldüğümüzde bizi bu dünyadan çıkarırlar. Biz henüz doğmadan önce bile, annelerimiz ve muhtemelen babalarımız birlikte hastanelerde ve diğer tıbbi örgütlerde gerçekleştirilen rutinlik sınamalarına, denetimlerine, vb. katılmışlardır. Bugün doğan her çocuk, doğduğu andan öldüğü güne dek hakkındaki bilgilerin kayıt altında tutulacağı bir devlet örgütüne ulaşır. Günümüzde çoğu insan eskiden olduğu gibi evinde değil, hastanede ölmektedir ve her ölüm devlet tarafından resmi olarak kayıt altına alınmak zorundadır.

Örgütlerin günümüzde bizim için neden bu kadar önemli olduklarını anlamak kolaydır. Modernlik öncesi dünyada, çoğu gereksinim -yiyecek, çocukların eğitimi, iş imkanları ve boş zaman uğraşları- aileler, yakın akrabalar ve komşular tarafından karşılanırdı. Modern dünyada ise nüfusun çoğunluğu daha önce hiç olmadığı kadar *birbirine bağımlıdır*. Gereksinimlerimizin çoğu, hiç tanımadığımız ve aslında bizden binlerce kilometre uzakta yaşayan insanlarca karşılanmaktadır. Böyle bir durumda, etkinlikler ve kaynaklar arasında muazzam bir eşgüdüm sağlanmak zorundadır işte bu eşgüdümü örgütler sağlar.

ancak sıra işin gerektirdiklerinin öngörülemeyecek biçimde değiştiği durumlar için sorun yarattığını söylemektedirler. Tom Burns ve G. M. Stalker (1996), elektronik şirketlerinde yenilik ve değişim üzerine yaptıkları araştırmalarında, eskiliğin ve öncülüğün birincil hedef olduğu sanayilerde bürokrasilerin etkinliğinin sınırlı olduğunu bulmuşlardır.

Burns ve Stalker, biri *mekanistik* diğeriyse *organik* olmak üzere, iki tip örgütlenme biçimi olduğundan söz ederler. Mekanistik örgütler emirlerin açık kanallardan ve yukarıdan aşağıya doğru iletildiği hiyerarşik bir emir komuta zincirine sahip bürokratik dizgelerdir. Her çalışan belli bir görevi yerine getirmekten sorumludur; görev yerine getirildiğinde sorumluluk diğer çalışana geçer. Böyle bir dizgede yapılan iş anonimdir ve tepedekilerle tabandakiler nadiren birbirleriyle iletişim halindedirler.

Organik örgütlerse, tersine, örgütün genel hedeflerinin dar biçimde tanımlanmış sorumluluklara baskın çıktığı daha gevşek bir yapıya sahiptirler. İletişim akışı ve talimatlar, yalnızca dikey olarak hareket etmeyip çok sayıda farklı yolu izler ve daha dağınıktır. Örgüte dahil olan herkes, sorun çözebilecek kadar meşru bilgiye ve veri girişine sahiptir; karar verme yetkisi yalnızca örgütün tepesindeki kişilere ait değildir.

Burns ve Stalker'a göre, organik örgütler iletişim, yazılım sektörü ve biyoteknoloji gibi yenilikçi pazarların değişen taleplerini karşılayabilecek kadar donanımlıdırlar. İç yapılarının daha değişken olması, pazardaki değişikliklere daha çabuk ve uygun biçimde yanıt verebilecekleri ve daha kısa sürede, daha yaratıcı çözümler üretebilecekleri anlamına gelir. Mekanistik örgütlerse, pazardaki dalgalanmalara daha az duyarlı olan, istikrarlı geleneksel üretim biçimleri için uygundurlar. Burns ve Stalker'ın çalışması ilk kez kırk yıl önce yayımlanmış olmasına karşın, günümüzün örgütsel değişim tartışmalarıyla son derece ilgilidir (bkz. "Bürokrasinin ötesi mi?" kesimi, s. 711). Burns ve Stalker, günümüzde temel tartışma konuları haline gelen küreselleşme, esnek uzmanlaşma ve bürokrasiden arındırma sorunlarının çoğunu önceden görmüşlerdir.

Bürokrasiye karşı demokrasi mi?

Birleşik Krallık gibi demokrasilerde bile devlet örgütleri, doğum tarihimizden, okula gittiğimiz üniversiteye girdiğimiz ve işe başladığımız tarihin kayıtlarından tutun da vergilendirme için kullanılacak gelirlerimiz hakkındaki bilgilerden, ulusal sigorta numaramızdan sürücü ehliyeti alabilmemiz için gerekli olan bilgilerimize kadar, hakkımızda muazzam bir bilgi toplarlar. Hakkımızda hangi bilgilerin toplandığını ve hangi devlet dairelerinin bu bilgileri topladığını her an bilinemeyeceği için, insanlar bu türden gözetleme etkinliklerinin demokrasi ilkesini ihlal etmesinden korkmaktadırlar. Bu korkular, George Orwell'in devletin, yurttaşlarını gözetim altında tutarak herhangi bir demokraside normal karşılanacak olan muhalefeti ve düşünce farklılıklarını bastırdığı bir devleti, "Büyük Birader"i anlattığı ünlü romanı *1984*'ün temelini oluşturur.

tutarlı biçimde eşgüdümlü olarak gerçekleştirilmelidir; bu durum hem örgütün fiziksel düzenlemesi hem de ayrıntılı zaman çizelgeleri yoluyla teşvik edilir. Zaman çizelgeleri etkinlikleri uzam ve zamanda düzenlerler Foucault'nun deyimiyle, örgüt içinde "bedenleri verimli şekilde dağıtırlar." Bu zaman çizelgeleri, örgüt disiplinlerinin koşuludurlar zira çok sayıda farklı insanın etkinliğine bir birlik verirler. Eğer bir üniversite verilecek derslerin zaman çizelgesini oluşturmamışsa, kısa bir süre içinde tam anlamıyla bir kargaşa çıkması kaçınılmazdır. Zaman çizelgesi, uzam ve zamanın tüm yoğunluğuyla kullanılmasını olanaklı kılar, her birime çok sayıda insanın ve etkinliğin sıkıştırılabilir.

Gözetim altına alma: hapishane

Foucault, hapishaneler gibi bireylerin (dış dünyadan kesin çizgilerle ayrılmış) belirli zaman dönemleri boyunca fiziksel olarak tecrit edildikleri örgütlere özellikle odaklanmıştır. Bu türden örgütler, insanları dışarıdaki toplumsal çevrelerinden koparıp (kapatılar -yani dışarıdan kilitlerler. Bir hapishane, gözetimin doğasını ayrıntılarıyla sergiler; hapishanelerin amacı hükümlülerin davranışları üzerinde denetim kurmaktır. Foucault, "hapishanelerin her birinin, hapishaneler bandıran fabrikaları, okulları, kışlaları, hastaneleri andırıyor olmasında şaşılacak bir şey yoktur" (Foucault 1979) diye belirtir.

Foucault'ya göre modern hapishanenin kökeni, bir reformcu ve toplum düşünürü olan Jeremy Bentham'ın ondokuzuncu yüzyılda tasarladığı Panopticon'a dayanır. "Panopticon", Bentham'ın mimari bir örgüt tasarımı olan (Panoptiçon'a dayanır. "Panopticon", Bentham'ın kendi tasarladığı ve her fırsatta Ingiliz devletine satmaya çalıştığı ideal bir hapishaneye verdiği addır. Tasarının kendisi tam olarak hiçbir zaman gerçekleştirilememişse de, dayandığı kimi temel ilkeler ondokuzuncu yüzyılda Avrupa'da ve ABD'de inşa edilen hapishanelerde kullanılmıştır. Panopticon, daire şeklindeydi ve hükümlülerin hücreleri dairenin çemberini oluşturan dış duvarlarda yer alıyordu. Dairenin merkezinde bir gözetleme kulesi bulunuyordu. Her hücrenin biri gözetleme kulesini, diğeri ise dışarıyı gören iki penceresi vardı. Bu tasarımın hedefi, hükümlülerin her an gardiyanlar tarafından görülebilmesiydi. Kulenin pencereleri ise panjurluydu; böylece, hapishane görevlileri hükümlüleri sürekli gözlemleyebilecekler ama kendileri görünmeyecekler-

Benthamin Panopticon modeline göre inşa edilmiş bir hapishane.

dı.

rın pazarda satılmasını kolaylaştıracak bir serbest rekabet ortamı sağlamaya yönelik girişimlerde bulunmuştur. Bu girişimler, yeni yatırımlar, ürün çeşitliliği ve büyümeyi başında gerçekleşen sanayi Devrimi'yle birlikte ortaya çıkan kapitalizm, tarihte kendisinden önce ortaya çıkmış olan ekonomik düzenlerin hepsinden daha dinamiktir. Kapitalizm, Marx gibi çok çok eleştirmeni olsa da, şu anda dünyadaki en yaygın ekonomik örgütlenme biçimidir.

Bu bölümde şimdiye kadar işe, çalışanlara ve meslekler açısından baktık. Ticari birliklerin gelişimleri üzerinde etkili olan etkenleri ve iş kalıplarını ele aldık. Bu noktadan itibaren ise işgücünün istihdam edildiği ticari şirketlere odaklanacağız (sunu da unutmamak gerekir ki, günümüzde çok sayıda insan devletin örgütlerinde çalışmaktadır; ama biz bunları burada ele almayacağız). Günümüzde ticari şirketlere neler olmaktadır ve bu şirketler nasıl işletilmektedirler?

Şirketler ve şirket erkleri

Son yirmi yılda modern sermayeci ekonomiler büyük **şirketlerin** yükselişinden giderek artan biçimde etkilenmişlerdir. Son araştırmalar dünyanın önde gelen ikiyüz şirketinin 1983 ve 1999 yılları arasında yaptığı toplam satış oranının bu sürede dünyadaki GSMH oranında %25'den %27,5'e varan bir artışa neden olduğunu göstermektedir. Aynı dönemde bu şirketlerin kar oranları %3'ten %4 oranında artarken istihdam oranları ise (ancak %14 oranında artmıştır (Anderson ve Cavanagh 2000).

Elbette Birleşik Krallık ekonomisinde halen birçok küçük şirket ve girişim mevcuttur. Girişimci-yani hem şirketin sahibi hem de yöneticisi konumundaki patron- imgesi bu küçük şirketler için halen geçerlidir. Büyük şirketlerdeyse durum daha farklıdır. Adolf Berle ve Gardiner Means'in 1930 yılında yayımladıkları üstün çalışmaları *Modern Şirket ve Özel Mülk* (The Modern Corporation and Private Property) bu yana büyük şirketlerin çoğunun artık şirket sahibi tarafından yönetilmediğini kabul edilmektedir (bkz. Berle ve Means 1997). Kontrol açısından bakıldığında, büyük şirketlerin sahipleri, bütün önemli kararları alma hakkını saklı tutan şirket hissedarlarıdır. Ne var ki, Berle ve Means, hisselerin aşırı oranda dağılmasının, şirket üzerindeki fiili denetimi hissedarlardan alıp şirketi günübirlik olarak yöneten yöneticilerin ellerine teslim ettiğini ileri sürmüşlerdir. Büyük şirketlerde mülkiyet ve denetim birbirinden ayrılmıştır.

Belli bir sanayi sektörünü bir ya da birkaç şirket ele geçirdiğinde, serbest rekabete girmek yerine genellikle işbirliği yaparak fiyatları birlikte belirlemeyi tercih ederler. Böylece, büyük petrol şirketlerinden biri akaryakıt fiyatlarında değişikliğe gittiğinde, diğer şirketler de onu izlerler. Bir şirketin belli bir sanayi sektöründe tek söz sahibi hâline gelmesine **tekel** denir. Küçük bir grup dev şirketin biraraya gelerek sektöre egemen oldukları **oligopol** ise daha yaygın görülen bir durumdur. Oligopol durumunda büyük şirketler hizmet ve mal satış anlaşmaları gerçekleştirerek küçük şirketlere karşı ticaret koşullarını dayatabilirler.

Şirket sermayeciliği tipleri

Ticari şirketlerin bugün dahi varlığını sürdürmeye ve birbiriyle çakışan üç genel gelişim evresi olmuştur. Bu evrelerden ilki, ondokuzuncu yüzyılda

'! %'(+(D(+ 9(-(C.% (C(B 9 C (4 1 % + 4 :C +%. 9(+ 4 :C: : D K% D + D K% +% 4 B G + +% '% 4 ! % % > 0D + 9 D ' + ! % % > 0D (1 $ 4 :C 9(-(% (9(-(+ +%B4 + D .% -& ! Y '! % +(D(9(D+ % %+% % 9(B C.% (C((%+(' (C % % (((-4 ' B .% K(% ' + 9% 9% (+% -%'((

H 2

((9((1(! (4 + (9! ! C(%+% (% ((1(! 4 ' + (9! ! C(%' % + & % (A . + L4D: : + K % 4 9(('% & -% (($% % J4'4 ;4 + J 9: C(%+% (#O % +% K% ! ' J(1 4Y 4A' .% '% -(9(9 C 9! ! C(%+% +% ' C + 6%B (9(+% !'K(C 9(-!G 4 C': C + % & % +1(% (+% K % G%K(% % % ((% % % (Y % (' 9! ! 9(94 ':' ' + %bağlayan dört ağ bulunduğunu ileri & 1% (sürmektedirler: Küresel Kültürel Pazar, ' + % Küresel Alışveriş Merkezi, Küresel İş : +& !Gücü ve Küresel Para Ağı. Küresel Kül- 94 : 1 türel Pazar, bu üç ağın en yenisi ! %G'% 9 masına karşın, şimdiden en yaygını + +% halini almıştır. Küresel imgeler: Kü- ((% !dünyalar, sinema filmleri, televizyon 9: :C + programları, müzik videolar, oyunlar (G B oyuncaklar + ürünler yoluyla dünya 0 çapında satılmaktadırlar. Dünyanın her @49% yerinde, hatta en az gelişmiş ülkelerde 6% dahi, insanlar aynı ticari amaçlı şarkıları C(ve şovları izleyebilmek için aynı C(%'(elektronik aygıtları kullanmaktadırlar.

K 1((! %'(% ((% +((B 4 .% K(%'(% (+4D :+ % +((.% (4 R 9! ! A 9 (Y 94 ':. % . '% % % .% +(D% % : %+% % ' B 4 R +%. (CG(4 +: .% 4 ' +! % & %'(1(% (('(K+ %' (4 0 9 C(%' G% (+%D(9(% 0 % (+%D(' $(+% % + + +! A % % (+% (9((% (% B' D C (C % ((! !'% % % (%C'(((C - :B .% ' - :B 9((K (% -% % '% S@%(1K T

! ! C(%+% 9! ! (C % % (4 ' G B -(+% % 9(% U-((C(D V (!G! C(%' % (9(9((% 9 DY % % (9(& -!' % % K (% -% % '%+(% & -% ((9(+(D% 9! ! C(%' % ' A + G (% % 9(% +(% %'% (% -(% % J #O % +% .% #O 9 C + ' '%H(B B C .% ! %'(4 : G& %9(% 1 0 & % (+! (% % 1% : : C % % % +% 9 '1 C(%' % 9(%C (C'(0 C'% +% (-!Pazar(4 . % % Y -%'((! % %+% % olduğundan, bunlar birer alıcı değil 4anca birer alıcı olabilirler. Dünya nüfu- C % % +% (C 5.5 milyar % % (C % % %

modeller olarak görüyorlardı (Hutton 1995). Ancak, 1990'lı yıllarda Japon ekonomisinde yaşanan durgunluk konunun uzmanlarını bu sayıltıyı yeniden sorgulamaya itti. Çoğu Japon şirketinin geleneksel olarak çalışanlarına karşı duyduğu sorumluluk duygusu ve onlara verdiği taahhütler, çalışanların şirkete bağlılıklarını pekiştirmiş olabilir ama bunun yanında, esnek olmadığı ve rekabet duygusunu köreltiği için eleştirilmiştir de. Önceki sayfalarda gördüğünüz üzere, savaş sonrası dönemde Japon şirketlerinde çalışanların çoğu, işten uzaklaştırmalar ve çıkarmalar çok seyrek görüldüğü ve ikramiye dağıtmaları teşvik edilmediği için iş yaşamlarının geri kalanında aynı şirkette çalışmayı beklemiş olabilirler. Ülkenin 1900'lardan beri büyüştüğü ve henüz hafiflemeye başlamış olan ekonomik sorunların vardığı noktalar, Japon iş yaşamının, gelecekte eski dizgeyi korumak isteyen gelenekçiler ve daha rekabetçi ve bireyci iş modelleri oluşturmaya yönelik düzenlemeleri destekleyen köktenci sermayeciler arasında ikiye bölüneceğinin işaretlerini vermektedir (Freedman 2001).

Yönetimsel dönüşüm

Yukarıda betimlenmiş olan "Japon modeli"nin bileşenlerinin çoğu yönetim sorunuyla ilgilidir. Japonların üretim düzeyinde yeni ve özgün birtakım teknikler geliştirdiklerini yadsımak mümkün değilse de, Japon yaklaşımının büyük bölümü aslında yönetim-çalışan ilişkileri üzerine ve her kademedeki çalışanın şirketle arasında kişisel bir bağ geliştirmesinin güvence altına alınması konusuna odaklanmıştı. Takım çalışmasına, uzlaşma sağlamaya yönelik yaklaşımlara ve çalışanların geniş tabanlı katılımına yapılan vurgu, Batı'nın daha sıradüzenci ve yetkeci olan geleneksel yönetim biçimleriyle tam bir karşıtlık içindeydi.

1980'lerde pek çok Batılı örgüt, üretimi ve rekabeti artırmak amacıyla yeni yönetim tekniklerini uygulamaya geçirdi. Yönetim kuramlarının yaygınlaşan iki dalı -*insan kaynakları yönetimi* ve *şirket kültürü yaklaşımı*- Batı'nın Japon modelini görmezden gelmediğini açıkça gösterdi. Bunlardan ilki olan, **insan kaynakları yönetimi** (İKY), bir şirketin işgücünün, o şirketin ekonomik alandaki rekabetçiliği açısından cyaşam-sal olduğunu kabul eden bir yönetim tarzıdır: Eğer çalışanlar kendilerini şirkete ve üretime tam olarak veremezlerse, şirket asla alanında bir lider olamaz. İşçilerin şevkini artırabilmek ve kendilerini işlerine verebilmelerini sağlamak amacıyla bütün bir örgütsel kültürün çalışanların sanki kendi işyerlerine ve iş sürecine yatırım yapmışlar gibi hissetmelerini sağlayacak biçimde elden geçirilmesi gereklidir. İKY'ye göre, insan kaynakları yalnızca personel yazıhanelerinin sorumluluğundaki bir konu değildir, şirket yönetiminin tüm üyelerinin en öncelikli konusu olmalı-dır.

İKY, şirket içinde işçilerle işverenler arasında ciddi bir sorun bulunmadığı, dolayısıyla işgücünün sendikalarda temsil edilmesine gerek duyulmayacağı varsayımına dayanır. Bunun yerine, İKY şirketi bir bütün olarak temsil eder; yegane rekabet diğer rakip şirketlerledir. Şirketler, çalışanlarla sendikalar aracılığıyla görüşmeler yapmak yerine, İKY teknikleri yoluyla bireysel sözleşmeler hazırlayarak ve zorunlu ödemelerle işgücünü bireyselleştirmeye yönelir. Yeni çalışmalar

gönüz üzere,' evden yürütülen işlerin ortaya çıkmasına da öncülük etmiş-lerdir).

Geleneksel olarak, örgütlerin sınır-larını belirlemek oldukça kolay olage-lmiştir. Örgütler, genelde (yazıhane binalarından, bir dizi odadan ya da hastanelerdeki veya üniversitelerdeki gibi, bütün bir yerleşkeden oluşan belli fiziksel mekanlarda konuşlanmışlardır. Örgütlerin yerine getirmeleri gereken görevleri ve yükümlülükleri de genelde oldukça açıktı. Sözgelimi, bürokrasile-rin merkezi özelliklerinden biri, tanım-lanmış bir dizi sorumluğa bağlılık ve bu sorumlulukların yerine getirilmesini sağlayan yordamlardı. Weber bürokra-sileri kendilerine yeten ve kendi dışındaki kendiliklerle sınırlı ve belirli noktalarda kesişen birimler olarak görüyordu.

Örgütlerin fiziksel sınırlarının ve ülkelerin ve zaman dilimlerinin sınırları-nın aşılmasını yeni bilgi teknolojileriyle nasıl silikleştiğini daha önce görmüştük. Ama aynı süreç, örgütlerin yaptıkları işi ve bu işin yapılmasını sağlayan eşgüdümlülüğü de etkilemektedir. Çoğu örgüt artık eskiden yaptıkları gibi bağımsız birimler halinde hareket edememektedir. Gün geçtikçe artan sayıda örgüt, ancak diğer örgütlerle ve şirketlerle kuracakları karmaşık bir ilişkiler ağı yoluyla daha verimli biçimde işleyebileceklerini fark etmektedir. Artık örgütleri ve onların dışındaki grupları birbirinden ayıran kesin çizgiler yoktur. Küreselleşme, bilgi teknolojileri ve mesleki kalıplar; bunların hepsi örgütsel sınırların artık eskiden olduğundan daha açık ve değişken olduğu anlamına gelmektedir.

Castells, *Ağ Toplumunun Yükselişi* (The Rise of Network Society -1996) başlıklı çalışmasında "ağ tabanlı girişimler"in küresel bilgiye dayalı bir ekonomiye en uygun örgütlenme biçimi olduğunu ileri sürmektedir. Bununla kastettiği, örgütlerin -ister büyük anonim şirketler olsunlar, isterse küçük şirketler- bir ağın parçası olmadan varlıklarını sürdürebilmeleri-nin giderek olanaksız hale geldiğidir. Ağların işler hale gelmesine izin veren ise bilgi teknolojileridir: Dünyanın her yerindeki örgütler birbirinin yerini bulabilir ve böylece derhal birbirleriyle bağlantı kurarak elektronik bir aracı vasıtasıyla ortak işlerini eşgüdümlü biçimde yürütebilirler. Castells, örgütsel ağ iletişimine bir örnek vererek, bunların farklı kültürel ve kurumsal bağlamlarda" ortaya çıkabildiklerini bununla birlikte, Castells'e göre, hepsi 4 temel bir süreci -örgütsel yapılanma sürecini- temsil ederler.

Aynı zamanda birer ağ olan örgütlerin pek çok örneği olmakla birlikte, gelin bu konuda oldukça aydınlatıcı olan birini ele alalım. Sosyolog Stewart Clegg, Benetton'un perakende giyim mağazaları konusunda çalışmıştır. İlk bakışta, dünya çapında 5000 fabrika satış mağazası olan Benetton'un, moda olan herhangi bir küresel "markadan farklı olmadığını düşünebilirsiniz. Ne var ki, Benetton aslında bilgi teknolojilerindeki ilerleme-lerin olanak kıldığı belli bir ağ örgütlenmesinin tipik örneğidir. Benet-ton'un dünya çapına yayılmış fabrika satış mağazaları, doğrudan Benetton tarafın-dan işletilmemiş olan, ama Benetton ürünlerinin haklarını satın almış ve

mun kendisinin istikrarsızlaşacak kadar zayıflamasının bir göstergesi olmasından kaygılanmaktadırlar.

Ayrıca, küresel ekonomi ve bilgi teknolojisi de grup yaşamını yeniden tanımlamaktadır ve bu durum artık kendini iyiden iyiye hissettirmeye başlamıştır. Sözgelimi, eski kuşak çalışanlar kariyerlerinin büyük bölümünü görece küçük, uzun soluklu bürokratik örgütlerde geçirmeye eğilimlilerken, genç kuşaklar çok sayıda ağdan oluşan "esnek" örgütleri tercih etmektedirler. Günümüzdeki grup ilişkilerinin çoğu, sürekli bir gelişim halindeki Internet ya da diğer iletişim biçimleri yoluyla yaratılmaktadır. Gezegenin herhangi bir noktasında bulunan benzer düşünceli insanlarla bağlantı kurmak gitgide kolaylaşmakta ve bu durum üyeleri birbiriyle asla yüz yüze gelmeyecek coğrafi açıdan dağınık grupları ortaya çıkarmaktadır.

Peki bu eğilimler toplumsal ilişkilerin niteliğini nasıl etkileyecektir? İnsanlık tarihinin neredeyse tamamı boyunca insanların çoğu sadece en yakınındakilerle etkileşime girmiştir. İnsanların birbirlerini çok az tanıdıkları büyük ve anonim bürokrasilerin ortaya çıkmasını sağlayan Sanayi Devrimi, toplumsal etkileşimin doğasını değiştirmiştir. Bugünse, bilgi devrimi insan etkileşimini değiştirmektedir. Yarının grupları ve örgütleri yeni bir iletişim ve toplumsal yakınlıklarının ortaya çıkmasını sağlayabilirler ya da tecriti ve toplumsal mesafeyi arttırabilirler.

1. Bütün modern örgütler, doğaları gereği bir ölçüde bürokratiktirler. Bürokrasi, açık biçimde tanımlanmış bir yetke hiyerarşisiyle ilişkilenir; tam gün ve maaşlı olarak çalışan memurların eylemlerini yazılı yönetmelikler belirler; memurların örgüt içindeki görevleri ve dışarıdaki hayatları arasında bir ayrım yapılır. Örgüt üyeleri işlettikleri maddi kaynakların sahipleri değildirler. Max Weber modern bürokrasinin çok sayıda insanı örgütlemenin ve kararların genel ölçütlere göre alınmasının oldukça etkili bir yolu olduğunu ileri sürmüştür.

2. Gayrı resmi ağlar, hem örgütler arasında hem de örgütün içindeki her kademede ortaya çıkmaya eğilimlidirler. Bu gayrı resmi bağların incelenmesi de en az Weber'in odaklandığı daha resmi ilişkiler kadar önemlidir.

3. Örgütlerin fiziksel düzenlemeleri toplumsal yaşamlarını da büyük ölçüde etkiler. Modern örgütlerin mimarisi, yetkeye itaati güvence altına alma yollarından biri olan gözetimle yakından ilişkilidir. Gözetim, insanların etkinliklerinin izlenmesi olduğu kadar, onlar hakkında dosyalar ve kayıtlar da tutmak demektir. Öz-gözetim, insanların gözetlenmekte oldukları

Shaun, 1998'de ilkokulda iki yıl geride beyaz, işçi sınıfından bir çocuktu ve gideceği ortaokula dişe diş mücadeleleri vardı. "Westbury'ye gitmemeliyim çünkü arkadaşım Mark orayı bitirdikten sonra serserilere gidecek ve bir daha onu bu kadar sık göremeyeceğim," diyordu annesi Sutton'a.

Sutton'a göre, Shaun'un kendisinden ve arkadaşlarından farklı olduğunu söylemişti. Shaun ve annesi, böylece, Sutton Boys'a gitme fikrini kabullenmeye zorunda kaldılar. Shaun'un annesi daha sonra bir düş kırıklığına uğramaktan kaçınmak için Shaun'a "Sutton'a gitme fikrine öneriye oy ver" dedi. "Sutton'a gitme fikrine oy verdiğimiz için üzgünüz," diyor Bayan Whitticker, "yok." Shaun'un annesi Sutton Boys'a gitmeyi kabul etmeden önce, Shaun'un Kasım 2014'te okulu terk etmesinden yaklaşık bir yıl

A% 9((% (+% ' + + 9% (% % 9(0 ' '%H(4 :C': 1 C% (+% -% (C %! (C+

' + ' ! % ' % 1 4 : + % 9%' .% A D & ! % % 9(+ . C -% (C'(((C'(, K & 1% 9% ('(+(D(-(9(&+% % 4 : _ A) : K (% -%'(((C .% 9 D 9! ! & G!Y +% 4 : :C': J!A %+ ' & % (% -! % ' '% 4 4H(.% '% '(-(9(9% ((4+ F Y) : G C' : 4 : 1 '4B &D % 1(! +% # 4 + &D % 1((9: : Y + (%'% % % (% -& % %G % % (% ((.% ((C'(

0 1 4 : 9& -% % +% 3%K(0 +% (% (: : :C .% 9: 4 : C (-(-& '% ((C'("## 7 O(9 C + 9: 4 : + 9!'! 8 -(Y '% %O+% 4 %+(' % G C' * % % '& +% + K %.% : : + +% '% % (1(% 9(+% ((G C (%'((g"#O ((% A (((4 '% (% + C ' + $% ((% +%. % (C Y +' K 4 +% '% % % %(% +(% (% (1 % %A % (Y fi% D B G 4 : C(% % +((-.B +% (9(G4 C(% % +((-.B +% (G k% % (% B C + & 4 : 4 : ' % % '4B ' A Y ' % G(% 8D % 1(% (G(11 % (+(' % % K ! % (+% (% (G(D + D 1& % A4 Y +(D% 4 : D : (% (! % '%+(: % (8CG(> '((6! ! %'(4 : +% % (% (4 : + + % ' 9(9 C K! ! %' 9((% (

gittikçe artan ölçüde çok şeyi öğrenme olanağının sunulduğu okulların kendi içlerinde de görülebilmektedir. Okul ile dış dünya arasındaki duvarlar, yalnızca silerl uzayda değil, aynı ölçüde fiziksel dünyada da yıkılıyor. Örneğin, "toplumsal-hizmet-öğrenimi" bir çok Amerikan ortaokulunda ana dayanak haline gelmiş bulunuyor. Mezun olabilmek için yerine getirilmesi gereken şeylerin bir parçası olarak, öğrenciler, zamanlarının belirli bir kısmını, yaşadıkları çevrede gerek duyulan alanlarda gönüllü olarak toplumsal hizmetler (kulüplere) ayırmaktadırlar. Ayrıca yerel işyerleriyle, yetişkin meslek sahipleri ile öğrenciler arasındaki etkileşimi ve rehberlik ilişkilerini güçlendiren ortak çalışmalar yürütmek ABD ve Birleşik Krallık'ta yaygınlaşmaktadır.

Yaşam boyu öğrenimin, bilgi toplumuna doğru ilerleyişte belirli bir role sahip olması iyi bir şeydir ve belirli bir rolü üstlenmek zorundadır. Yaşam boyu

+4D :+ !+ K % %+(B 4 : & %'(Y (% % 4 9(% '% +(+: : Y + 9 C 4 : B ' B % (+% 3%K(0 +% (% (+ ' + G C'

4 : :D: -(+% % 1 G%C(' (& % % %' (((%D('(+ -& '% +(* %D(C 4 : 9& -% % +% D('(L C & -% % (4 :C': : +: : B G% G%.% (+% 4 : % % %' ((% % .% % % (C + 4 : + -& ! % 9 C Y D ((C (4 : 9(('% % % B G& % % (' (' .% (+(: 9& -% % Y +% +%. %'(.% & % % '& ! D + D B ! % !1 %' . +(% + K G4 &D %' % (9: + G C Y '%C.(%' %+% .% 9& %1% '4B : + C C 9 D ' 4 : G& %+% : 9(%1% '("## ('(9 Y (% 8 -('% % -% % (+% %+(D('(L C & -% % (4 :C': : Y :C':

,' . # 9 + - 0 # E UC8@QC> # # / 0 , $ 0 0 9) $0 U) E 0,' . # 9 4BU L% # $, . # # U

$ $% Q - (% &D % ((S (4 &D %Y ' +% 4 - % % (% ! (% (%Y % + 4 %H % + ! ! % &D %BY ((% % 9G(% (% % % & 9! ! A -& % Y % %+((% % % (% % %

fen-bilimlerinde standartları belirleyen bir Ana Strateji oluşturmaktadır.

Standartları yükseltmek amacıyla okullar arasında rekabet ve farklılığı körükleyen bir davranış geliştirilmiştir. Daha önce belirtildiği gibi, ödenek-ayrılan okullar Vakıf Okulları haline getirilmiş ve bağımsızlıkları büyük ölçüde korunmuştur. Müfredatın özellikle, güzel sanatlar, teknoloji ve matematik gibi belirli alanlarına odaklanan Uzmanlık Okulları açılmıştır. Bu okulların alacakları toplam öğrenci sayısının yüzde 10 oranında öğrenciyi bu uzmanlık alanlarındaki yeteneklerine göre seçmelerine izin verilmiştir.

Ayrıca yoksul bölgelerde Şehir Akademileri kurulmuştur. Bu okullara aşırı ilgi gösterilmiştir. 2004/5'in başlarında bu okullardan bütün İngiltere'de on yedi tane açılmıştı. Özel sektörden ya da hayırsever kurumlardan destekleyiciler bir akademinin açılış maliyetinin %20'sini, en fazla iki milyon sterline kadar karşılamaktaydı. Geri kalanı ise devlet imkanlarıyla karşılanmaktaydı. Daha sonraları destek verenlerin kendileri vergi mükelleflerinden sağlanan paralarla akademi açma yoluna gitmişlerdir. Özel okullar dahil bir çok şirket ve dini gruplar akademi açma heyesine kapılmışlardır. Söz konusu okullar yerel topluluk tarafından seçilen öğrenciler için ücretsizdi. Fakat, bazı kimseler, hükümetin akademiler için sağladığı cömert fonların diğer okulların kaynaklarını kuruttuğunu ileri sürmektedir. Bunların yanı sıra Yeni İşçi Partisi Hükümeti okul denetimleri konusunda da sert bir tavır sergilemiştir. Nerede bir okul, başarısız sayılsa, hükümet birimleri doğrudan müdahale edip okul yönetimine el koyabilmekteydi. Bazı durumlarda başarısız okullar kapatılıp yeniden Şehir Akademileri adı altında açılmıştır.

Yoksulluğu gidermek amacıyla alınan çeşitli önlemler etkisini eğitim alanında göstermiştir. Örneğin, aşırı yoksul bölgelerde Eğitim Çalışma Bölgeleri oluşturulmuştu. Bu plan çerçevesinde, okullara, yerel yetkililer ve yerel işadamlarının okullarda görülen başarısızlığa ilişkin sorunları birlikte ele alıp çözmeleri talimatı verildi. Bu bölgelerde, devletin ve özel sektörün sağladığı parasal kaynaklar yüksek ücret vaadiyle daha çok öğretmeni buralarda çalışmaya teşvik etmede ve böylece toplumsal dışlanmışlıkla bağlantılı sorunları çözmede kullanılabilecekti. 2004 itibariyle İngiltere genelinde kırk yedi Eğitim Çalışma Bölgesi oluşturulmuştu.

Toplumsal dışlanma ve eğitim ileride, s.769-72 arasında daha ayrıntılı olarak tartışılacaktır. Ayrıca, toplumsal dışlanma 10. Bölümün de konuları arasındadır.

Yükseköğretim

Yükseköğretimin (yani ortaöğretimden sonra, genellikle üniversitede ya da kolejlerde sürdürülen öğrenimin) düzenlenme biçimleri ülkeler arasında büyük farklılıklar göstermektedir.

Bazı ülkelerde bütün üniversiteler ya da kolejler doğrudan devlet kaynaklarından karşılanan kamu kurumlarıdır. Örneğin, Fransa'da, yükseköğretim ülke genelinde, lise öğretim ya da ortaöğretimdeki kadar belirgin bir biçimde merkezi denetime tabi olacak şekilde düzenlenmiştir.

& % (çocuklar daha ucuz olan üniversitelere
(1% %+(D(9!(zorunda kalacaklardır. Bu
4 : durumu eleştiren bir çok kimse en
K% B sayğın üniversitelerde öğrenim ücre-
" (% tinin önümüzdeki üç yıl içerisinde
"## T yaklaşık 3.000 sterlinde kalmaya-
cağına inanmaktadır.

Bakanlar bu tür eleştirilere karşılık
C C'yıllık 3.000 sterlinlik limitin en azından
4 2009'a kadar yürürlükte bırakılacağı,
*D ve öğrencilerin ücretlerini işçi sınıfından
' ailelerin ödeyemeyeceği, ortalama
-% G % ((% (ve orta gelirli ailelerden öğrencilerin
B (%C(ve ortalama gelirli ailelerden öğrencilerin
'% + (% ((% ((% (

Çalışmak için okumak: Paul Willis'in kültürel yeniden-üretim incelemesi

Paul Willis'in Birmingham'da bir okulda yaptığı alan çalışması raporunda, kültürel yeniden üretime ilişkin aydınlatıcı bir tartışma yer alır (1977). Çalışma otuz yıl öncesine ait olsa da, klasik bir sosyolojik araştırma olma özelliğini korumaktadır.

Willis'ın sorguladığı konu, kültürel yeniden üretimin nasıl oluştuğuydu ya da kendi deyişiyle, "işçi sınıfından çocukların nasıl olup da işçi sınıfına özgü işler" edindiği idi. Çoğu zaman, eğitim-öğretim süreci boyunca, alt sınıftan ya da azınlıklardan gelme çocukların, gelecek iş yaşamlarında yüksek kazançlı ya da yüksek statülü bir iş edinmeyi ummak için "yeteri kadar zeki olmadıkları"nı kolaylıkla kabullenme noktasına geldikleri düşünülür. Başka bir deyişle, akademik başarısızlık deneyimi kendilerine entelektüel sınırlılıklarını kabul etmeyi öğretir; "ikinci derece" olduklarını kabul ederek, fazla bir olanak sunmayan meslekslere yönelirler.

Willis'ın işaret ettiği gibi, bu yorum, aslında insanların yaşamlarında ve deneyimlerinde ortaya çıkan gerçeklikle hiç de uyuşmamaktadır. Yoksul bölgelerden gelenlerin "sokak bilgeliği"nin, akademik başarıyla ilgisi çok az olabilir ya da hiç olmayabilir ama bu bilgelik, okulda öğretilen entelektüel becerilerin her bir kadar ince zekaya dayalı, becerikli ve karmaşık olan bir dizi yetenek barındırır. Okulu bitiren çok az çocuk, belki de hiçbir çocuk, "ben aptalın birisiyim," dolayısıyla da bütün gün bir fabrikada kutu diziyor olmam, tamamen adil ve doğrudur" diye düşünür. Daha az ayrıcalığa sahip alt yapıdan gelen çocuklar, kendilerini yaşamları boyunca başarısız olacak kişiler olarak görmeksizin, adi işlerde çalışmayı kabul ediyorlarsa, burada başka etkenler aramak gerekir.

Willis, çalışmalarını, okulda belirli bir grup erkek çocuk üzerinde yoğunlaştırmış ve onlarla uzun zaman geçirmiştir. Kendilerine "delikanlılar" diyen bu çetenin üyeleri beyaz çocuklardı ve ayrıca, okulda Batı Hint ve Asya kökenli bir çok çocuk da vardı. Willis, bu delikanlıların okulun otorite sistemi

17.2. Tablo Beklenilen standartlara ulaşan ya da aşan öğrenciler: temel aşamalara, cinsiyete ve İngiltere'ye göre, 2004 (%)

	Öğretmen Değerlendirmesi		Sınavlar	
	Erkekler	Kızlar	Erkekler	Kızlar
1. Temel Aşama				
İngilizce				
Okuma	**81**	**89**	**81**	**89**
Yazma	**78**	**88**	**76**	**87**
Matematik	**88**	**91**	**89**	**92**
Fen Bilimleri	**88**	**91**		
2. Temel Aşama				
İngilizce	**69**	**80**	**72**	**83**
Matematik	**75**	**76**	**74**	**74**
Fen Bilimleri	**82**	**84**	**86**	**86**
3. Temel Aşama				
İngilizce	**62**	**77**	**64**	**77**
Matematik	**72**	**76**	**72**	**74**
Fen Bilimleri	**69**	**72**	**65**	**67**

Kaynak: Social Trends 35 (2005), s.38

17.7. Şekil Birleşik Krallık'ta eğitimdeki başarı bakımından kadın-erkek farkı, 1992/3-2002/3

Yüzde

Kaynak: ONS (2004c), s.5

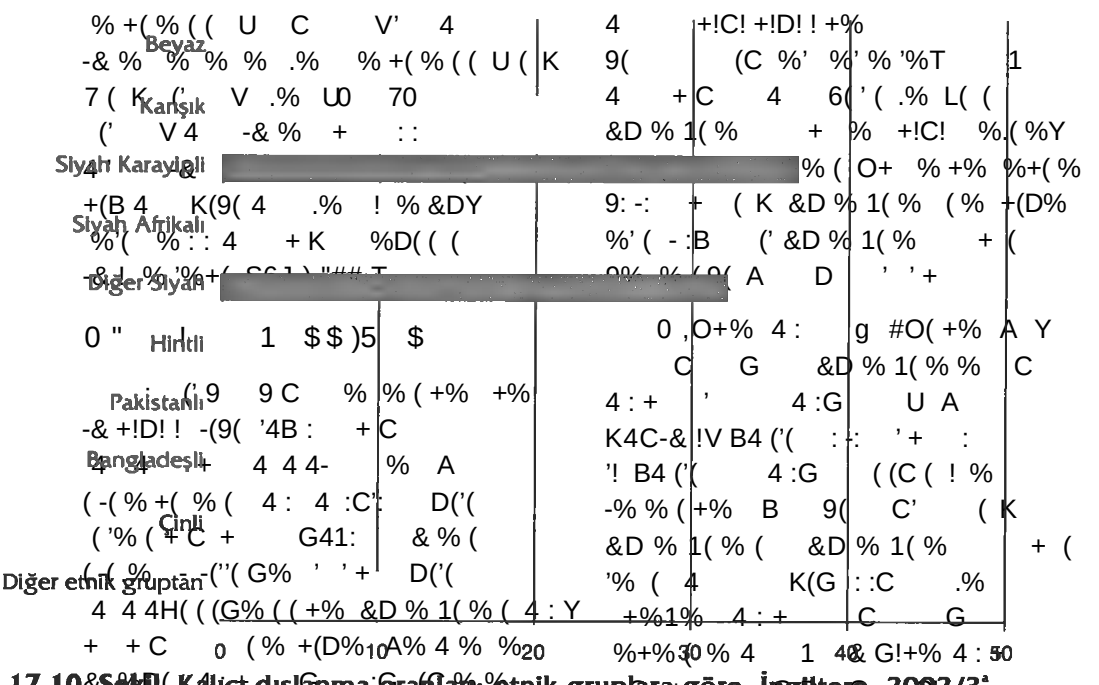

17.10 Şekil Kalıcı dışlanma oranları: etnik gruplara göre, İngiltere, 2002/3[a]

[a]Zorunlu okul çağındaki, ilköğretim ve ortaöğretim okullardaki (özel okullara gidip tezgâhtan kayıt yaptıranlar hariç) çocukların kalıcı olarak uzaklaştırılma oranları, etnik gruplarına ve her 10.000 öğrenciye göre.

Kaynak: Social Trends 34 (2004), s.42

can alıcı farklılıklar olduğunu ortaya koymuştur. Siyah-Karayip kökenli ailelerin çocuklarının, resmi akademik başarı ölçümlerine göre, okulda en başarısız öğrenci olma eğilimi gösterdikleri tespit edilmiştir. Oysa, on yıl önce daha ileri bir noktadaydılar. Asya kökenli çocuklar, aileleri ekonomik olarak beyazlardan daha kötü durumda oldukları halde, ortalaması alındığında beyaz çocuklarla eşit düzeydeydiler (Swann Committee 1985).

Fakat, daha sonra yapılmış olan araştırmalar durumun değişmiş olduğunu gösteriyor. Trevor Jones tarafından yapılan bir araştırma, azınlıklardan gelen on altı ile on dokuz yaş arası gençlerin tam gün eğitime devam etme olasılıklarının beyazlara göre daha yüksek olduğunu (göstermiştir. 1988-90 yılları arasında, Batı Hint kökenlilerin (% 43, Güney Asyalıların % 50 ve Çinlilerin % 70'lik oranlarına karşılık beyazlarda ancak (%37'si eğitimlerini devam ettirmiştir. Bu son derece olumlu manzaraya rağmen, Jones, olumsuz bir neden ileri sürüyor. Küçük azınlık gruplarına ait insanlar, eğitimlerini, iş bulma güçlüğünden dolayı devam ettiriyor olabilirler (Jones 1993).

Genel olarak bakıldığında, küçük azınlıklara üye insanlar, Britanya yükseköğretim sisteminde daha az temsil ediliyor değildir. Çinliler ve Hintliler, ortalama olarak, diploma yeterlilik sınavında büyük ölçüde başarılı olma eğilimi göstermektedirler ve başarı oranları diğer azınlıklardan yüksektir.

olasılıklara yüksektir. Gillborn ve Youndell'in gözlemlerine göre, öğrencilerden birisi yoksul, işçi sınıfı ebeveynlerinden çocuklar adına eğitimden beklentileri orta sınıftan bir ebeveynin (da işçi sınıfından olup yukarı doğru hareketlilik yorumunda bulunmaktadır) beklentileri ile aynı değil. Dolayısıyla, sınıfsal konum ve ebeveynin beklentileri bir öğretmenin öğrencinin "yetenek"ini değerlendirmesinde etkili olmaktadır. Yazarlar, ayrıca, "siyah öğrencilerin, diğer etnik kökenden gelme emsallerine göre daha az beklenti içinde olduklarının ve daha sert bir mücadele vermek zorunda kaldıklarının gözlemlendiğini" kaydetmektedirler. Yazarlar, hangi öğrencinin yetenek sahibi olduğuna ilişkin bu tür kanıların siyah ve işçi sınıfından gelme çocuklara karşı bilinçsiz bir ayrımcılık yaratığını iddia etmektedirler.

Hangi öğrencilerin yetenek sahibi olduklarına ilişkin öğretmenler tarafından yapılan resmi olmayan değerlendirmeler, siyah ve işçi sınıfından gelme çocukların (üstlerde yer alanların ödüllendirildiği) GCSE sınavlarında üst seviyelerde yer alma şanslarının beyazlara göre daha az olduğu anlamına gelmektedir. Bunların yanı sıra, öğretmenlerin öğrencinin yeteneğine ilişkin görüşleri öğrencinin okulu hangi seviye grubu içinde bitireceğinin belirlenmesinde de önemli bir rol oynamakta, siyah ve işçi sınıfından çocukların, beyaz ve orta sınıftan arkadaşlarıyla aynı işi yapmış olsalar da okulu alt seviye gruplarında bitirme olasılıkları daha yüksek olmaktadır. Sonuçta, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, siyah ve işçi sınıfından çok az öğrenci GCSE sınavlarından üstünde bir not almakta ve böylece öğretmenlerin onların yeteneklerine ilişkin görüşleri desteklenmektedir. (Örneğin, okulların birisinde, beş veya daha fazla GCSE sınavından düzeyinde not alan siyah öğrenci oranı, beyazların % 35'iyle karşılaştırıldığında, ancak % 16'dır. Bu sonuçlar, siyah ve işçi sınıfından öğrencileri akademik başarı bakımından onlardan aşağı gören ilkel genetik bakış açısıyla uyumludur.

Bu şekilde, Gillborn ve Youndell'e göre, "yetenek" hakkındaki varsayımlar, Britanya'daki ortaokulları (üniversiteye hazırlık, teknik ve modern ortaokul şeklinde) "üçlü" bölümlenme olarak gören bir önceki kuşağın zekaya ilişkin inançlarıyla aynılık göstermektedir. Ayrıca, yazarlar, bu tür inançların Yeni İşçi Partisi'nin eğitime ilişkin düşüncelerini şekillendirdiğini de ileri sürmektedirler. İşçi Partisi seçimleri kazandığı 1997'den beri, okullarda öğrencilerin yeteneklerine göre ayrıldığı "seviye grupları" oluşturulmasını desteklemeyi sürdürmektedir. Yazarlar, başarı düzeyi bakımından farklı sınıflar ve etnik gruplar arasında görülen büyük farklılıkta yeteneğe ilişkin bu tür inançların önemli rol oynadığı görüşündedir.

Gillborn ve Youndell, çalışmalarının, *Çan Eğrisi* (The Bell Curve) gibi kitaplarda ileri sürüldüğü gibi, zekanın büyük ölçüde miras (kalıtım) yoluyla geçtiği fikrine birçok eğitimci şiddetle karşı çıksa da, bir anlamda en azından, mirasçılar kazanmış bulunuyor. Gerçek bir tartışma olmaksızın Britanya eğitim sistemi, Herrnstein ve Murray gibi IQcülerin ileri sürdüğü varsayımları sorgulamaksızın doğru

alanda yükseköğrenim programı sunmaktadır. Online daki "grup mankutuları" gerçek sınıfların yerini tutmakta, öğrenciler, sunum yapma ya da fikirlerini başka kişilerle tartışma yerine, çalışmalarını, diğer öğrencilerin ve eğitimcilerin okumaları için elektronik sınıflara postalamaktalar. Öğrencilerin araştırmalarını ya da okuma ödevlerini yapmaları için bir elektronik kütüphane her zaman hizmetlerindedir. Her hafta başı, ders eğitmeni, haftalık okuma listesini ve tartışma konularını elektronik posta ile dağıtmaktadır. Öğrenciler, ders programlarına göre, kendilerine verilen bu çalışmaları tamamlayıp ki istedikleri zaman, gece ya da gündüz "elektronik sınıflara" (sayfa bilinleri) göndereler; daha sonra, eğitimciler bu ödevleri değerlendirip, yorumlarıyla birlikte öğrenciye geri gönderirler.

Phoenix Üniversitesi'ne özgü olan şey yalnızca bu öğrenim ortamı değildir. Üniversite, yalnızca belirli bir iş yerinde çalışan ve yirmi üç yaşından büyük olan öğrencileri kabul etmektedir. Üniversitenin sunduğu hizmetler hem yapı hem içerik olarak, yeni beceri ve nitelikler kazanmak isteyen ama bu öğrenim sürecini yoğun kişisel ve mesleki yaşamlarını aksatmayacak bir şekilde tamamlama gereksiniminde olan yetişkin meslek sahiplerini hedeflemektedir. Bu nedenle, dersler, belirli bir akademik takvime göre değil, aralıksız devam eden ve bütün bir yıla yayılan beş-sekiz haftalık yoğun bloklar halinde verilmektedir.

Phoenix Üniversitesi'ni geleneksel üniversitelerden ayıran bir diğer önemli özellik, Apollo Communications adlı bir şirkete ait kar-amaçlı bir kurum olmasıdır. Üniversite, kuruluşundan on yıl sonra, dört ayda ortalama 12.8 milyon dolar kar elde eder hale gelmiştir. Daha önce (s. 144) şehir Akademileri konusunu tartışırken görmüş olduğumuz gibi, Amerika Birleşik Devletleri'nde olduğu kadar Britanya'da da, eğitim kurumlarının gittikçe artan bir oranı devlet değil, özel sektör tarafından idare edilir hale gelmiştir. Şimdiye kadar eğitim alanının dışında kalmış, yönetimde ya da teknoloji üretimi ve dağıtımında uzman olan kuruluşlar, eğitim sistemine danışman ya da yönetici olarak dahil edilmektedirler.

Internet temelli öğrenimin esnekliği ve rahatlığı elbette yadsınamaz ama yaklaşım eleştiriye tabi olmaktan da uzak değildir. Bir çok kişi, gerçek bir karşılıklı etkileşim ortamında yapılan yüz yüze öğrenimin yerini hiçbir sevin tutamayacağını ileri sürmektedir. Gelecek kuşak öğrenciler, neredeyse, yalnızca online'daki kullanıcı adıyla bilinen isimsiz öğrenciler ağı haline mi gelecekler? Beceri-merkezli, pratik disiplinler, soyut akıl yürütmenin ve "öğrenme aşkı için" öğrenmenin önemini yavaş yavaş ortadan kaldıracak mı?

Bunların yanı sıra, teknolojik ilerleme ve küreselleşme, yükseköğretim alanında küresel bir piyasa da yaratmış bulunuyor. Şimdiye kadar, yükseköğretim -deniz aşırı öğrenciler, ülke sınırlarını aşan araştırma projeleri ve uluslararası bilimsel konferanslar sayesinde- her zaman uluslararası bir boyuta sahip olmuşsa da, günümüz-de, dünyanın dört bir yanına yayılmış öğrenciler, öğretim görevlileri ve eğitim kurumları arasında kökten yeni işbirliği olanakları da ortaya çıkmaktadır. Internet tabanlı öğrenimin ve "e-üni-

: # $

A 9 # 6 $ 9 - %# +
%# : 9

A 9 #

2 4 (.% ;4 +(

2 4 (.% ;4 +((

9 + : 9 # - 9 #,-

+ .% G C

>4 ’ ;4 +(

J% % (B + (9:-! ! %D((%

9 = +) - E 9 $ + : 9
0,’ . %

L C ’4B :

8C -!.% 1% ((D(+% (’ C

(C ((

, .:3 9 - 9 6

görüldü. Sistem yalnızca, araba üretimi gibi büyük pazarlar için standartlaştırılmış mallar üreten sanayi kollarında başarıyla uygulanabilmektedir. Mekanikleşmiş üretim hatlarını kurmak aşırı pahalıdır; bir kez Fordist bir sistem kurulduğunda oldukça katı hale gelmektedir. Örneğin, bir üründe değişiklik yapmak için önemli ölçüde bir yeniden yatırım yapmak gerekir. Fordist üretim, eğer fabrikayı kurmak için yeterince finansman bulunabilirse kopyalanması oldukça kolay bir sistemdir. Ne ki işgücünün pahalı olduğu ülkelerdeki firmalar ücretlerin düşük olduğu yerlerdekilerle rekabet etmekte zorlanmaktadır. Bu, ilk başta Japon (ancak Japon ücret düzeyleri artık hiç de düşük değildir) ve daha sonra Güney Kore araba sanayiinin güçlenmesine neden olan etkenlerden birisiydi.

Ne ki, Fordizmin ve Taylorizmin zorlukları pahalı ekipmanın ötesine geçmektedir. Fordizm ve Taylorizm sanayi sosyologlarının **düşük güven sistemleri** dediği niteliktedir. İşler, yöneticiler tarafından belirlenir ve makinaların kontrolüne bırakılır. Çalışma ödevlerini yerine getirenler yakından izlenir ve onlara pek az eylem özerkliği verilir. Disiplinin ve yüksek nitelikteki üretim standartlarını korumak için, çalışanlar sürekli olarak değişik gözetim sistemleri ile denetlenirler.

Çalışma sırasında ve öteki örgütlerde gözetim, "Örgütler ve Ağlar" başlıklı 16. Bölümde, s 694-7de tartışılmaktadır.

Bununla birlikte, bu sürekli gözetim, istenenin tam tersi bir sonucu yaratma eğilimindedir: İşçilerin morali ve kendilerini işe adamaları, çokluk aşınır çünkü kendi işlerinin niteliği ya da nasıl yürütüldüğü hakkında söyleyebilecekleri pek az şey vardır. Pek çok düşük güven konumuna sahip işyerinde, işçinin tatminsizlik ve kayıtsızlık düzeyi oldukça yüksektir; sanayi çatışması da yaygındır.

Buna karşın bir **yüksek güven sistemi**, işçilerin genel kurallar çerçeve-sinde kendi çalışmalarının hızını ve hatta içeriğini denetlemesine izin veren bir sistemdir. Bu tür sistemler genellikle yüksek örgütlenme düzeylerinin olduğu sanayilerde yoğunlaşırlar. Göreceğimiz gibi, yüksek güven sistemleri son yirmi otuz yılda pek çok işyerinde yaygın hale gelmiş ve çalışmanın örgütlenmesine ve yürütülmesine ilişkin düşüncelerimizi değiştirmeye başlamıştır.

İşin ve çalışmanın değişen doğası

Ekonomik üretimin küreselleşmesi, bilgi teknolojilerinin yayılmasıyla birlikte çoğu insanın yaptığı işin niteliğini değiştirmektedir. 9. Bölümde tartışıldığı gibi, sanayi ülkelerindeki mavi yakalı işlerde çalışan insanların oranı gittikçe düşmektedir. Bürolarda ve süpermarketler ve havaalanları gibi hizmet merkezlerinde yeni işler yaratılmaktadır. Bu işlerin pek çoğu, kadınlar tarafından yürütülmektedir.

İşyerinde toplumsal cinsiyet eşitsizliği daha ayrıntılı olarak, "Örgütler ve Ağlar" başlıklı 16. Bölümde, s 804-8'de tartışılmaktadır.

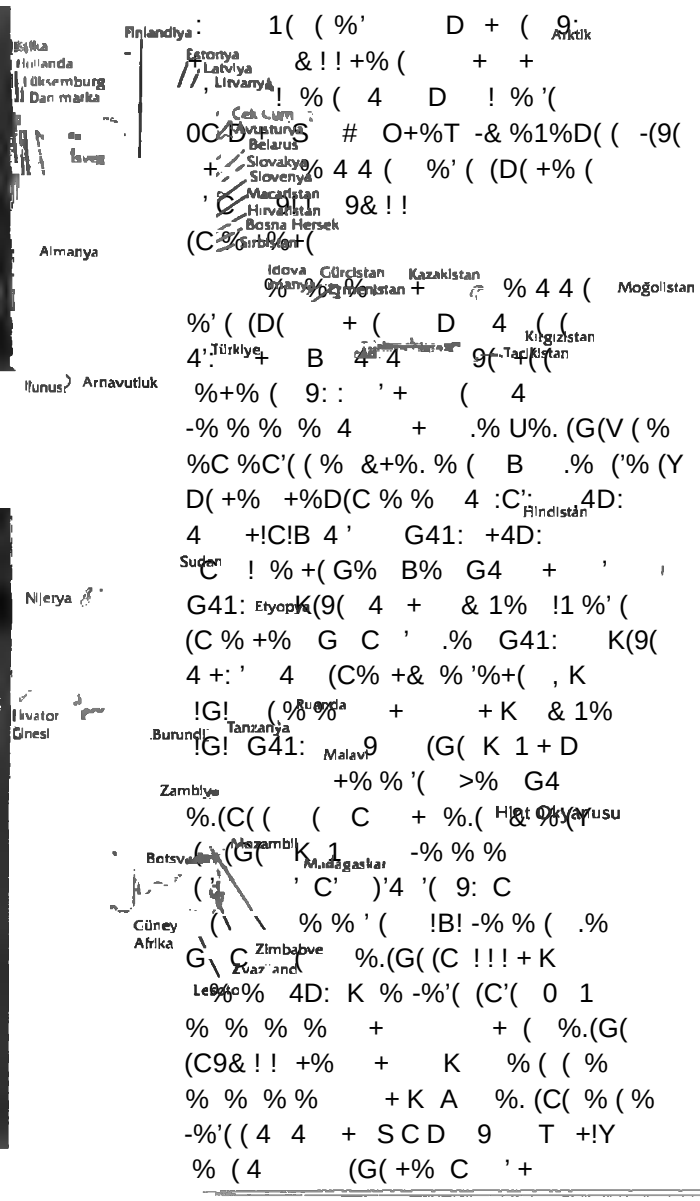

alanı diye görülen işleri yerine getirmeye başladılar. Savaş dönüşü, erkekler bu işlerin çoğunu geri aldılar, ancak daha önce kurulan kalıp bozulmuştu.

İkinci Dünya Savaşından bu yana, işgücünün toplumsal cinsiyet payları büyük ölçüde değişmiştir. Birleşik Krallık'ta istihdam oranları (istihdam edilen çalışma yaşındaki insanların oranı-kadınlar için, 1971 ile 2004 arasında % 56'dan % 70'e çıkmıştır. Buna karşılık erkekler için istihdam oranı % 92'den % 79'a düşmüştür. Dolayısıyla, erkekler ile kadınların istihdam oranları arasındaki fark, 1971'deki % 35'ten 2004'te yalnızca % 9'a düşmüştür (bu 18.3. Şekilde gösterilmektedir). Top-

Çalışmanın azalan önemi mi?

Kalıcı işsizlik, iş güvencesizliği, küçülme, portföy kariyerleri, yarı-zamanı iş, esnek istihdam kalıpları, işlerin paylaşılması: İnsanlar daha önce hiç olmadığı kadar, standart olmayan biçimlerde çalışıyorlar ya da hatta karşılığı ödenen bir işte bile çalışmıyorlar. Belki de çalışmanın doğası ve insanların yaşamlarında kapladığı geçmen konumu yeniden düşünmek gerekiyor.

Çalışma ile karşılığı ödenen istihdamı birbiriyle öylesine eşleştirdik ki, kimi zaman bu çizgiden dışında hangi seçeneklerin olabileceğini görmek zor olabiliyor. Fransız sosyolog ve toplum eleştirmeni Andre Gorz, gelecekte ücretli işlerin insanların yaşamında giderek daha az önemli hale geleceğini ileri süren bir çözümlemecidir. Gorz görüşlerini, Marx'ın yazılarının eleştirel bir değerlendirmesine dayandırmaktadır. Marx, -giderek daha fazla sayıda insanı içine çalacağı düşünülen- işçi sınıfının, çalışmanın yaşamın sunabileceği tatminler bakımından merkezi bir yer tutacağı, daha insancıl bir toplumu ortaya çıkaracak bir devrime götüreceğine inanıyordu. Gorz, bir solcu olarak yazsa da, bu görüşü reddetmektedir. İşçi sınıfının, toplumdaki en büyük sınıf haline gelmesi Marx'ın düşündüğü gibi ve insanlık bir devrime yönelik etmesi bir yana, gerçekte küçüldüğünü düşünmektedir. Mavi yakalı işçiler artık işgücü içinde bir azınlık, sayıları azalan bir azınlık haline geliyorlar.

Gorz'a göre artık, işçilerin devlet gücü bir yana, bir parçaları olduğu girişimlerin yönetimini ele alacaklarını varsaymak da bir anlam taşımamaktadır. Ücretli işlerin niteliğinin dönüştürülmesi için gerçek bir umut yoktur çünkü ücretli iş, eğer ekonomi etkin olacaksa kaçınılmaz olan teknik koşullara göre düzenlenmektedir. "Sonuç", Gorz'un gördüğü biçimiyle, "insanı çalışmadan kurtarmaktır" (1982, s. 67). Bu, çalışmanın Taylorist bakımdan düzenlendiği durumlarda özellikle gereklidir; öteki türlü çalışma baskıcı ve sıkıcı olacaktır.

Gorz, artan işsizliğin zaten, yarı-zamanlı işlerin yayılmasıyla birlikte, istikrarlı istihdam içinde yer alanların yanında, kendi deyişiyle "işçi-olmayan bir sınıf"ın (olmayan) yaratılmış olduğu eğilimi sürmektedir. Çoğu insan, gerçekte, bu "sınıf-olmayan" içindedir.

Çünkü herhangi bir zamanda istikrarlı ücretli işlerde olan nüfusun oranı görece küçüktür -eğer gençleri, emeklileri, hastaları ve evkadınlarını, ayrıca yarı-zamanlı çalışan ya da işsiz olanları da çıkarırsak. Gorz, bilgi teknolojisinin yayılmasının bulunabilen tamzamanlı işleri daha da azaltacağına inanmaktadır. Bunun olası sonucu, Batı toplumlarındaki servet, ekonomik büyüme ve maddi malları vurgulayan "üretimci" bakış açısının yadsınmasına doğru bir gidiştir.

Önümüzdeki yıllarda, sürekli, ücretli iş alanı dışında, nüfusun çoğunluğu tarafından bir dizi farklı yaşam biçimi izlenecektir.

Gorz'a göre, "ikici bir toplum"a doğru ilerliyoruz. Bir kesimde, üretim ve siyasal yönetim, etkinliği çoklaştıracak biçimde güçlendirilecektir. Öteki sektör, bireylerin kendilerini hoşlandıkları ve kişisel doyum sağlayan şeylerle meşgul edecekleri çalışma dışı etkinliklerin yer aldığı alan olacaktır. Belki de giderek daha fazla sayıdaki birey yaşamını, yaşamlarının değişik aşamalarında değişik biçimlerde çalışmak biçiminde planlayacaktır.

Bu bakış açısının ne kadar geçerli olduğu, iş ülkelerde çalışmanın doğası ve düzenlenmesi konusunda önemli değişmelerin gerçekleştiği karşı çıkılamaz bir gerçektir. Giderek daha fazla insanın "üretimcilik" görüşünün sürekli ekonomik büyüme ile maddi varlıkların birikimi büyüsünden kurtulması olanaklıdır. Gorz'un önerdiği gibi, işsizliğin sadece olumsuz bir yönde görülmemesi, bireylerin kendi çıkarlarının peşine düşmesi ve yeteneklerini geliştirmeye fırsatlar sunar diye görülmesi de kuşkusuz değerlidir.

Yine de, en azından bugüne dek, bu yönde bir ilerleme önemsiz olmuştur; Gorz'un düşlediği durum, çok uzak görünüyor. Daha fazla iş fırsatı yönünde baskı yapan kadınların varlığıyla, ücretli bir iş garantisi ile ilgilenen insanların sayısında azalma değil, artış olmuştur. Ücretli işler pek çok kişinin, değişik fırsatların olduğu bir yaşamı sürdürebilmek için gerekli olan maddi kaynakların yaratılmasında esastır.

Düşünme soruları

1. Neden bazı etkinlikler iş, diğerleri değildir?

2. Eğer Taylorizm ve Fordizm yeterince etkin idiyseler, neden son zamanlarda gözden düşmektedirler?

3. Eğer siz bir portföy işçisi olsaydınız, portföyünüz sizi işte tutacak kadar büyük olur muydu?

4. Neden Rico'nun hayatı Enrico'nun hayatından çok daha farklıdır?

Ek kaynaklar

Keith Grint, *The Sociology of Work: An Introduction* 3. baskı. (Cambridge: Polity, 2005).

Keith Grint, *Work and Society: A Reader* (Cambridge: Polity, 2000).

Neil J. Smelser ve Richard Swedberg (yay.), *The Handbook of Economic Sociology* (Princeton: Princeton University Press, 1994)

P. Thompson ve C. Warhurst (yay.), *Workplaces of the Future* (Houndmillsy Basingstoke: Macmillan Business, 1998).

İnternet bağlantıları

Uluslararası Çalışma Örgütü
http://www.ilo.org

Çalışşma Vakfı
http://www.theworkfoundation.com/

SOSIG Çalışma Sosyolojisi
http://www.sosig.ac.uk/roads/subject-listing/world-cat/sociowork.html

Zürih Üniversitesi Çalışma Sosyolojisi bağlantıları
http://socio.ch/arbeit/index_arbeit.htm

: ! +% B D (1% % % (+('(((K% '4B : ' + & K% +% '4B : A %' (% (% % -((% 4 : + (& % Y +(% '%+(24B : : + 4 : : + B -& '% Y % % 9 ' D + A + K%B $ $: 4 : : 9: : : $& %1%D((-(9('4B : 4 -!G .% A + %' (% Y % '%+(

.: + '$ - : $ 3 , , ,5 $.

4 4 4H((9% ((9(: 9 C G (G(+% & % G D ((C ' 4 B D (1% % % (+% B% G4 : 9 C -%G% (4 ! +! % '%+((4 4H(.% :K9((% G : + 1 9 ' ' 4 B 4 4 4H((+% % ' ((4 :C +& ' 4 4 4H(C % % 1 D : $ 1 +$ $ $+$ & .% ! (

4 .% + '

(% % G4 '4B : 4 (% (G! ! '4B : C 9(4 :1: 4 9& % B C C + !'! '4B : 4 : : : -& %'% .% : : : :D C & % % + ' % % % -(+% (+ ' 9(9(% + - :9: + . C 9: 9(% + - :9: 9% ((9(4 : : -& '% % ((D 1 9(G(+% -& '% (% K% K -(9('%B (+(, ' 4 : : S: : -& '% (1(+ . C &+! % +(%T + 4 : : S: : -& '% % % + . C 1% + T ('% ('% 4 9((, ' 9(G(% 4 .% 4 ('% ('% 4 9(((G(% + ' 9% ((9(4 ! % (((% % ((D (G(& -! 9((- :9: + : : :C ' A + : -: J4+% '4B : + (9(G(% + ' '! ! K % % % (% K B(K % % ' A + '% (%+(% % +((K! ! %' ' A + . ' + C (% % 4 : + 4 +: 9(: + (% 4 ' 9(+ ' +

(G(% 4 + ' + K +! % (+(.% : : : :D -& '% (% + K % +((D(+% '%B (% 9(G((+%+(L C 9(&D % 1((-%1% ((9(B '(% -(' % % (% %.+% G C -%G(% ('%+(D(+% + C ' A + 9(9(G(+% -% %D(+% A G C + O(% O 4 :G -(9((G(% B 4 4 4H((+% % ' ((4 :C +& ' 4 4 4H(C % % 1 D : $ 1 +$ $ $+$ & .% ! (4 + ' & %D(1((%' 1 + G 9(4 : + 9: : +:D: + (% C + D + 4 : G 9((

Hare Krişna üyeleri, Londra sokaklarında dansedip şarkı söylüyorlar.

tüdür. Bu insanlar, inançları tuhaf görünse de, nüfusun çoğunluğu tarafından hoşgörüyle karşılanmaktadırlar.

Hare Krişna üyeleri, **sapkın alt-kültürün** bir örneğini temsil ederler. Bugün artık üye sayısı azalmışsa da, bunlar, toplumun geneli içinde varlıklarını kolayca sürdürebilmişlerdir. Üyeler ile yakınlık duyanlardan toplanan bağışlar yoluyla finanse edilen örgüt, oldukça varlıklıdır. Bunların konumu, burada, bir karşıtlık oluşturması amacıyla değinilebilecek olan bir başka sapkın alt-kültürden sürekli evsizlerden farklıdır. Toplumun dışına itilen bu insanlar gündüzleri sokaklarda dolaşırlarken geceyi parklar ya da kamu binalarında geçirirler; dışarıda yatabilir ya da evsizler için kurulan sığınaklarda geceleyebilirler. Sürekli evsiz insanların çoğu, toplumun kıyısındaki sefil varoluşlarını sürdürürler.

Birbirinden ayrı, ancak yine de ilişkili iki disiplin, suç ve sapkınlığın incelenmesine yönelmektedir. **Kriminoloji,** ceza hukukunun dayattığı davranış biçimleriyle ilgilenir. Kriminologlar çoklukla suçun düşünmesi teknikleri, suç oranlarındaki eğilimler ve topluluklar içerisindeki suçun azaltılmasına yönelik politikalarla ilgilenmektedir. **Sapkınlık sosyolojisi,** kriminolojik araştırmadan ayrılmakla birlikte, aynı zamanda ceza hukuku alanının dışında yer alan davranışları da inceler. Sapkın davranışı inceleyen sosyologlar neden kimi davranışların yaygın olarak sapkın diye görüldüğünü ve bu sapkınlık kavrayışlarının toplum içindeki insanlara farklı farklı uygulandığını anlamaya çalışırlar.

Bu geleneksel olmayan biçimde giyinen kişinin "sapkın" diye yaftalanması, bungee jumping yapan bir kişiye göre daha mı olası?

göre, "sapkın davranış, insanların böyle yaftaladıkları davranıştır". Becker, "olağan" ve "sapkın" arasında açık bir çizgi çekmeye çalışan kriminolojik yaklaşımları çok eleştiriyordu. Becker'a göre, sapkın davranış 'sapkın' haline gelmenin belirleyici etkeni değildir. Tersine, bir kişinin sapkın diye yaftalanıp yaftalanmayacağı üzerinde büyük bir etkide bulunan, davranışın kendisiyle ilgisiz süreçler bulunmaktadır. Bir kişinin giyimi, konuşma biçimi ya da geldiği ülke, sapkın yaftasının konup konmayacağını belirleyen temel etkenler olabilir.

Yaftalama kuramı, Becker'in marihuana içicileri üzerinde yaptığı çalışmalarla (Becker 1963) eşleştirilir olmuştur. 1960'ların başında, marihuana içmek, bugün olduğu gibi bir yaşam biçimi tercihi olmaktan çok altkültürler içerisindeki önemsiz bir etkinlik idi. Becker, bir marihuana içicisi olmanın, kişinin altkültüre kabul edilmesine, deneyimli içicilerle olan yakınlığına ve kişinin marihuana kullanmayanlara karşı tutumuna bağlı olduğunu buldu.

Yaftalama yalnızca başkalarının bireyi nasıl gördüğünü değil, aynı zamanda bireyin kendilik duygusunu da

Sağ Gerçekçiler için, sapkınlık bir bireysel patoloji -etken bir biçimde seçilen ve bireysel bencillik, kendini kontrol edememe ve ahlaki düşkünlük tarafından sürdürülen yıkıcı, yasa tanımaz davranış kümesi- ile betimlemeyordu. Sağ Gerçekçiler, suçun incelenmesi için, bu bölümün öteki yerlerinde tartışılan "kuramsal" yaklaşımları, özellikle de suçu yoksulluğa bağlayan yaklaşımları göz ardı ediyorlardı. Birleşik Krallık ve A.B.D.'deki, Sağ Gerçekçilikten etkilenen tutucu hükümetler, yasa uygulayıcılarının etkinliklerini yoğunlaştırmaya başlamıştı. Polis güçleri artırıldı, adalet sistemi genişletildi, suçla karşı en etkili caydırıcı olarak uzun hapis cezaları getirildi.

"Durumsal" suç önleme -hedefin zorlaştırılması ile gözetim sistemleri gibi- suç riskini "yönetmede" gözde bir yaklaşım olmuştur (Vold ve diğerleri 2002). Bu tür teknikler politika oluşturanlar tarafından çokluk istenmektedir çünkü bunlar varolan polislik tekniklerinin yanısıra uygulanması görece basit olan önlemlerdir; vatandaşları da, suçla karşı kararlı bir eylem gerçekleştirildiği izlenimini vererek rahatlatırlar. Yine de yaklaşımı eleştirenler, bu tür tekniklerin suçun altta yatan nedenlerini -toplumsal eşitsizlikler, işsizlik ve yoksulluk gibi- gözardı etmesi yüzünden, bunların en büyük başarılarının nüfusun belirli kesimlerini suçla karşı koruması ve suçluluğu başka alanlara aktarması olduğunu ileri sürmektedirler.

Bu dinamiğe ilişkin bir örnek, suçu ve suçun algılanan riskini azaltmak için, belirli kategorilerdeki insanları fiziksel olarak kamu alanlarından uzak tutmaktır. Genel nüfusun yaşadığı güven içinde olmama duygusuna bir yanıt olarak, toplumdaki kamu alanları -kütüphaneler, parklar ve hatta caddelerin köşeleri gibi- giderek daha fazla güvenlik bölmeleriyle donatılmaktadır. Polis gözetimi, özel güvenlik takımları ve gözetleme sistemleri, kamuyu potansiyel risklerden korumaktadır. Örneğin, alışveriş merkezlerinde, güvenlik önlemleri, dükkanlar ile müşteriler arasındaki bir "sözleşme parçalığı"nın bir parçası olarak giderek önem kazanıyorlar. Bir müşteri kitlesini çekmek ve korumak için, dükkanlar müşterilerinin güvenlik ve rahatını garanti etmek zorundadırlar. Genç insanlar bu tür yerlerden giderek daha fazla dışlanmaktadır çünkü onlar güvenlik için daha büyük birer tehdit ve istatistiksel olarak yetişkinlere kıyasla saldırma olasılıkları daha yüksek olan bireylerdir. Tüketiciler için "güven bölgeleri" yaratmanın bir parçası olarak; genç insanlar kendilerine açık olan kamu alanlarının giderek daraldığını görmektedirler.

Polis güçleri de artan suça tepki olarak büyümektedir. Suç oranları artış gösterdiğinde, neredeyse kaçınılmaz olarak, halkın "sokaklara" daha fazla polis konması biçimindeki istekleri artar. Suçla savaşmaya kararlı görünmek isteyen hükümetler, suçu önlemek için polis sayısı ile kaynaklarının artışını

Suç ve erkeklik bunalımı

Büyük kentlerin yoksul bölgelerinde rastlanan yüksek suç düzeyleri, özellikle genç erkeklerin etkinlikleriyle eşleşmektedir. Bu bölgelerde neden bu kadar çok sayıda genç erkek suça yönelmektedir? Daha önce, kimi yanıtlara değinmiştik. Erkek çocuklar genellikle küçük yaştan başlayarak çetelere üye olmaktadır; bu da kimi suç biçimlerinin bir yaşam biçimi olduğu bir altkültürü nitelemektedir. Çete üyelerine yetkililer tarafından bir kez suçlu damgası vurulduğunda, bunlar düzenli suç etkinliklerine yönelirler. Bugünlerde kızlardan oluşan çetelerin varlığına karşın, böyle altkültürler esas olarak erkekliğe dayanır ve serüven, heyecan ve yoldaşlığı öngören erkek değerleriyle kaynaşır.

12. Bölümde (Toplumsal Cinsiyet ve Cinsellik), modern toplumların bir "erkeklik bunalımı"na tanıklık ettikleri düşüncesini tartışmıştık. Eğer bir dönemde genç insanlar, yaşam boyu sürecek kariyerlere ve ailenin ekmek kazananı olmaya ilişkin geleceğe güvenle bakabiliyorlardıysa, bu rol pek çok erkek için artık çok daha belirsiz hale gelmiştir. İşgücü piyasasındaki kaymalar, işsizlik ve iş güvencesinin yokluğunun somut bir tehdit haline getirmiş; ancak bunlar karşılık kadınlar için ekonomik, medeni ve başka bakımlardan bağımsız hale gelmektedir. Connell'in "hegemonyacı erkeklik" hakkındaki düşünceleri (bakınız s. 500-13) pek çok sosyolog ve kriminolog için, sıklıkla sorunlu ve saldırganlığın nasıl erkeklikle ilişkili olduğunu açıklamakta temel alınmıştır.

Kadınlara yönelik suçlar

Erkeklerin ezici çoğunlukla saldırgan, kadınlarınsa kurban oldukları belirli suç kategorileri sözkonusudur. Evici şiddet, cinsel taciz, cinsel saldırı ve tecavüz, erkeklerin kadınlara karşı, kendi üstün toplumsal ve fiziksel güçlerini kullanarak suçlarıdır. Bunların herbirisinin kadınlar tarafından erkeklere karşı da girişilmiş olan suçlar olduğu doğru olmakla birlikte, yine de özellikle kadınlara karşı işlenen suçlar olmayı sürdürmektedir. Kadınların % 25'inin, yaşamlarının bir döneminde şiddetin kurbanı oldukları tahmin edilmektedir; ancak, bütün kadınlar böyle suçların yaratığı tehditle, doğrudan ya da dolaylı olarak karşı karşıyadır.

Bu suçlar, uzun yıllar adli ceza sistemi tarafından gözardı edilmiştir; kurbanlar bir saldırgana karşı yasal dayanak bulmak için yılmadan uğraşmak zorunda kalmışlardır. Bugün bile, kadınlara karşı işlenen suçların kovuşturulması doğrudan gerçekleşmekten çok uzaktır. Yine de feminist kriminoloji, kadınlara karşı işlenen suçlara karşı insanların bilinçlenmesi ve bu tür saldırıların suç üzerine yapılan yerleşik tartışmalar içine alınması konusunda çok uğraşmıştır. Bu kesimde, tecavüzü ele alacak, evici şiddet ile cinsel tacizi

Dünyadaki ülkelerin finansal, ticari ve üretim sistemlerinin elektronik olarak bütünleştiği bir çağda, internet sahtekarlığı, yetkisiz elektronik girişler ve bilgisayar virüslerinin sürekli saldırıları, varolan bilgisayar güvenlik sistemlerinin duyarlılığı hakkında güçlü uyarılar ortaya koymaktadır. Amerikan Federal Araştırma Bürosundan (FBI) Japon hükümetinin yeni anti-hacker polis gücüne kadar, hükümetler ulusaşırı bilgisayar etkinliklerinin yeni ve kaygan formlarının içeriğini açığa çıkarmaya çalışıyor.

Hapishaneler: suça çözüm mü?

Modern hapishanelerin altında yatan ilke, bireyleri "geliştirmek" ve onları salıverildiklerinde toplumun uygun ve uyumlu bir parçası olmaya hazırlamaktır. Hapishaneler ve uzun hapis cezalarına güvenme, suça karşı güçlü bir engelleyicidir de. Bu nedenle, artan suç oranlarına karşı "sertleşmeye" hazır pek çok politikacı, daha cezalandırıcı bir adalet sisteminden ve daha çok hapishane kurulmasından yana olmuştur. hapishaneler kendilerinden beklenen, hüküm giymiş suçluları "yeniden biçimlendirme" ve yeni suçların işlenmesini önleme etkilerini yerine getiriyor mu? Bu karmaşık bir sorundur, ancak göreceğimiz gibi, kanıtlar böyle olmadığını düşündürmektedir.

Britanya adalet sistemi son yıllarda daha cezalandırıcı hale gelmiştir. 19.6. Şekilin gösterdiği gibi, hapishane nüfusu düzenli bir biçimde artmaktadır; 2003'te, İngiltere ve Galler'de, hapishane hizmet binalarında kalan kişilerin sayısı, 73.000 idi; bu, 1990'dan bu yana 25.000'den daha fazla bir artış demektir. İngiltere ile Gallerin nüfusunun hapishanede olan bölümü, Avrupa Birliği içinde, 2004'de kabul edilen yeni on ülke dışındaki, diğer bütün ülkelerden daha fazladır (her 100.000 kişi başına 139 kişi). İskoçya ile Kuzey İrlanda'daki sayılar ayrı olarak ölçülmektedir ve bunlar da İngiltere ve Galler'deki sayılardan daha düşüktür). Hapishane nüfusu İngiltere ile Galler'deki sayıya karşıt olarak her 100.000 için Almanya'da yalnızca 96, Fransa'da ise 85'tir (Home Office, 2003). Ayrıca, İngiltere ve Galler'deki mahkemeler de suçlulara, öteki Avrupa Birliği ülkelerindeki, mahkemelerden daha uzun hapis cezaları vermektedir. Bunu eleştiren kimileri, Britanya'nın A.B.D.'yi dünyadaki en fazla cezalandırıcı ülke (s. 881'deki kutuya bakınız)- çok yakından izlediği korkusu taşımaktadır.

Mahkumlar artık, bir zamanlar yaygın bir uygulama olan fiziksel kötü muamele görmemektedir, ancak başka türden pek çok yoksunlaşma ile karşı karşıyadırlar. Onlar yalnızca özgürlüklerinden yoksun olmakla kalmazlar;

Geleceğin suçları

Fiziksel nakitin artık varolmadığı, sahip olunan bütün kişisel varlıkların elektronik çiplerle eşleştirildiği ve kişisel kimliğinizin sizin en değerli varlığınız olduğu bir dünya düşünün. Ticaret ve Sanayi Bakanlığı tarafından yayınlanan *Just Around the Corner* (Hemen Köşeyi Dönünce) başlıklı bir rapora (DTI 2000) göre, yakında suç teknolojik ilerlemelerle büyük değişimler geçirecek. Rapora göre, yirmi yıl içerisinde arabalar, kameralar ve bilgisayarlar gibi pek çok mal, hırsızlar için çekiciliğini yitirecek, çünkü bunlar yalnızca yasal sahiplerinin elinde kalacak biçimde programlanabilecek. Kişiselleştirilmiş "kimlikler"-bilgisayar çipleri, PIN numaraları ve güvenlik şifreleri gibi- her yerde yaygınlaşacak. Bunlar, online işlemlerin yapılmasında, "akıllı kartların" (sanal nakit) kullanılmasında ve güvenlik sistemlerinden geçişlerde gerekli olacak. Rapora göre, "kimlik sahtekarlığı" ve kişisel kimliklerin çalınması olayları, yaşam giderek daha fazla yüksek teknolojiye dayandıkça çoğalacak.

eğilimleriyle başetme stratejileri uygun bir biçimde gerçekleştirildiğinde azalabilir. Hükümetten, parmaklıklar arkasındaki insanların sayısının azalması için acilen harekete geçmesini istiyoruz. Hapishanedeki önlemeye yönelik ölçüleri gerçekleştirebilme yeteneğine, kesinlikle daha çok önem verilmeli; özellikle bu tür önlemeye yönelik ölçüler uygulanmaya başladıktan sonra, duyarlı psikiyatri hastaları arasındaki ulusal intihar oranında düşme olduğuna ilişkin kanıt varken.

Kaynak: Cezai Reform İçin Howard Takımı (2004)

bütün güçleriyle karşı çıkmış, ancak yine de bunlar bütün dünya tarafından kabul edilir duruma gelmişlerdir. Toplumun baskın normlarından sapma göstermek, cesaret ve kararlılık ister; ne ki, daha sonra herkesin çıkarına diye görülecek olan değişim süreçlerinin ortaya çıkması için de bunlar esastır.

Acaba "zararlı sapkınlık", insanlara olanla uyuşmayan uğraşlara girişmeleri için önemli ölçüde bir hareket alanı sağlayan bir toplumun ödemek zorunda olduğu bir bedel midir? Örneğin, şiddet içeren suçların yüksek düzeyde olması, vatandaşlara tanınan kişi özgürlüklerinin karşılığında katlanılması gereken bir maliyet midir? Kimi bunun kesinlikle böyle olduğunu düşünmekte ve şiddet içeren suçların, katı uyum gösterme tanımlarının bulunmadığı bir toplumda kaçınılmaz olduğunu ileri sürmektedirler. Ne ki yakından incelendiğinde, bu görüşün ileri tutar tarafı yoktur. Kişi özgürlüklerinin kapsamını geniş tutan ve sapkın davranışa hoşgörü gösteren kimi toplumlarda (Hollanda gibi), şiddet içeren suçların oranı düşüktür. Tersine, kişi özgürlüğünün kapsamının kısıtlı olduğu ülkelerde (kimi Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi), yüksek şiddet düzeyleri geçerli olabilir.

Sorular:

1. Hapishane, genç suçlular için hiç uygun bir yer olabilir mi?
2. Toplum küçük suçlarla nasıl ilgilenmeli?
3. Birleşik Krallık'ta son yıllarda mahkum sayısı neden arttı?

Sapkın davranışa hoşgörü gösteren bir toplumun, toplumsal çözülme ile karşılaşması gerekmemektedir. Ne ki bu sonuç, olasılıkla yalnızca kişi özgürlüklerinin toplumsal adaletle desteklendiği, eşitsizliklerin göze çarpacak kadar büyük olmadıkları ve insanların tam ve doyurucu bir yaşam sürdürme şanslarının bulunduğu bir toplumsal düzende gerçekleşebilir. Eğer özgürlük, eşitlikle dengelenmezse ve pek çok kişi yaşamlarını büyük ölçüde doyurucu bulmuyor ise, sapkın davranış büyük olasılıkla toplumsal bakımdan yıkıcı yollara yönelecektir.

protestoların arkasındaki güç topluluk-sel hareketlerin ekonomisiyle, parti siyasasından, daha geniş bir anlamda siyasaya geçişimizi devrimlerin küreselleşme ve değişmekte olan teknoloji tarafından etkilenme biçimlerinden kimilerine bakıyoruz. Pek çok örnekte, artan demokrasi yönündeki baskı, erkli bir siyasal kuvvet yaratmak için ulusçu hareketlere bağlanmıştır, bu nedenle ardından ulusçuluğun yükselişini inceliyoruz. Bugün siyaset sosyolojisindeki önemli meselelerden biriyle ilgili bir tartışmla sonuca varıyoruz: Terörizm.

Siyaset sosyolojisindeki temel kavramların ele alınması

Siyaset, hükümet ve devlet

Pek çok kişi siyaseti uzak ve ilgi çekmez bulur ve çoğu kez onu Westminster'daki, Brüksel'deki ya da Washington'daki orta yaşlı adamların özel alanı diye görür. Bu görüşe göre, **siyaset**, yönetimsel etkinliklerin uzanımını ve içeriğini etkilemede erkin kullanılmasının aracıyla ilintilidir. Ancak, siyasa sorgulanan bir kavramdır ve siyasal olanın alanının uzanımı, hükümetin alanınkinin epey ötesinde olabilir. Bu bölüme onunla başladığımız savaş karşıtı hareket, siyasal bir hareket-tir, tıpkı bu kitabın başka yerlerinde tartışılan topluluklardan, ağlardan ve örgütlerden pek çoğunun (örneğin, çevrecilerden ya da feministlerden oluşanlar) olduğu gibi.

Bununla birlikte, hoşunuza gitsin ya da gitmesin, siyasal alanda olanlar yaşamlarımızın tümüne dokunur yönde-timsel etkinlik dizilerinden çok daha kişisel olan etkinlikleri etkiler ve, zaman zaman, zorunlu sayılmayan amaçların uğruna yaşamlarımızdan vazgeçmemizi bile talep edebilirler. **Hükümetin** alanı, siyasal erkin alanıdır. Tüm siyasal yaşam erkle ilgilidir: Onu kim elinde tutar, onu nasıl elde ederler ve onunla ne yaparlar? Aşağıda, güç kavramı daha yakından incelenmektedir.

Nerede yetkesi bir yasa dizgesiyle ve siyasalarını yürürlüğe koymak için asker kuvveti kullanma sıgasıyla desteklenen, verili bir toprak parçasını yöneten bir siyasal hükümet aygıtı (parlamento' ya da kongre gibi kurumlara ek olarak, kamu hizmeti görevleri) varsa, orada bir devletin var olduğunu söyleyebiliriz. Tüm modern toplumlar **ulus-devletlerdir**. Yani, içinde nüfusun büyük kitlesinin kendilerine tek bir ulusun parçası gözüyle bakan yurttaşlardan oluştuğu devletlerdir. Ulus-devletler çeşitli zamanlarda dünyanın farklı yerlerinde varlığa gelmişlerdir (örneğin, Birleşik Devletler 1776'da ve Çek Cumhuriyeti 1993'te). Bunların başlıca aralayıcıları, 2. Bölüm'de ("Küreselleşme ve Değişen Dünya") betimlenenler gibi sanayileşmemiş ya da geleneksel uygarlıklarınkilere oldukça keskin biçimde karşıttır. Bunlar:

- *Egemenlik*. Geleneksel devletler tarafından yönetilen toprak parçaları her zaman kötü tanımlanmış olup merkezi devlet yönetimi tarafından başarılanan denetim düzeyi oldukça zayıftı. Egemenlik kavramının yanı sıra bir hükümetin içerisinde kendisinin yüce güç olduğu, kesin bir sınır olan bir alan

Kuzey Kore'de bir 1 Mayıs günü geçit töreninde askeri güç gösterisi. Ülke, belki de dünyada siyasal olarak en yalıtılmış ülkedir ve önderi en yetkeci önderlerden biridir. Devlet Başkanı Kim Jong-il kısa zaman önce erkeklerin saçlarının beş santimetreden daha uzun olamayacağını buyurmuştur. Elli yaş üzerindeki kelleşmekte olan erkeklere "tarama payı" olarak fazladan iki santimetreye izin verilir.

şekillendirmede kimi Avrupa ülkelerinde ulusal düzeyde düzenli olarak kullanılır. 2005'te birkaç Avrupa ülkesinde, öneriler Avrupa Anayasası'nı imzalamalarının iyi olup olmayacağıyla ilgili referandumlar oldu. Birleşik Krallık da bir oylama yapmayı kabul etti ama 2005 Mayıs'ında önerinin Fransa'daki ve Hollanda'daki yenilgisi sözleşmenin yakın gelecekte hayata geçirilebilmesi olanaklarını yıktı ve Britanya'da referandum ile ilgili tasarıların askıya alınmasına neden oldu. Referandumlar, Kanada'nın yaygın olarak Fransızca konuşulan eyalet olan Quebec gibi etnik olarak bölgelerde ayrılıkla ilgili tartışmalı meselelerde karar vermede de kullanılmıştır.

Temsili demokrasi

Özel bir referandum gibi özgül örnekler dışında, uygulanabilirlikler katılımcı demokrasiyi büyük bir ölçekte kullanışsız kılar. Bir topluluğu etkileyen kararların, bir bütün olarak onun üyeleri tarafından değil, onların bu amaçla seçmiş oldukları insanlar tarafından yerildiği siyasal düzenler olan **temsili demokrasi** bugün daha yaygındır. Ulusal devlet yönetimi alanında temsili demokrasi, kongrelerle, parlamentolarla ya da benzer ulusal kurullarla ilgili seçimler biçimini alır. Temsili demokrasi, toplumca bir ulusal topluluğun içerisindeki eyaletler ya da devletler,

Küreselleşme ve gündelik yaşam: internet ve demokratikleşme

İnternet kuvvetli bir demokratikleştirici kuvvettir. Ulusal ve kültürel sınırları aşar, fikirlerin kürenin her yanında yayılımını kolaylaştırır ve benzer fikirli insanların siberuzayda birbirlerini bulmalarına izin verir. Dünyanın her yanındaki ülkelerde gitgide daha çok insan düzenli olarak internete erişmekte ve bunu yaşam biçemi için önemli saymaktadır. Ancak, internetin devimsel yayılımı, online etkinliğin devlet yetkesini devirme gizilgücünü ayrımsayan devlet yönetimleri özellikle, yetkeci olanlar tarafından bir tehdit olarak algılanmaktadır. Her ne denli internetin az çok özgürce var olmasına çoğu ülkede izin verilmişse de, kimi devletler onun yurttaşlar tarafından kullanımını kısıtlamak için adımlar atmaya başlamıştır.

İnternetin ticari olarak kullanılabilir olmasından yalnızca sekiz yıl sonra, 2003'ün sonuna gelindiğinde, Çin'deki internet kullanıcılarının sayısı 79.5 milyona ulaşmıştı ve bu toplam hızla artmayı sürdürmektedir. Çin'in Komünist önderliğinin gözünde, internet, siyasal karşıduruş topluluklarının etkinliklerini eşgüdümlemesine izin vererek devlet güvenliği için tehlikeli bir tehdit oluşturmaktadır.

İnternetin hızlı büyümesine karşılık olarak, Çin devlet yönetimi düzinelerce düzenleme ortaya koymuş, binlerce internet kafeyi kapatmış, e-postaları, arama motorlarını, yabancı haberleri ve siyasal olarak duyarlı web sitelerini bloke etmiş ve yasaklı anahtar sözcükler ve terimlerle ilgili web aramaları için bir filtreleme düzeni ortaya koymuştur. Ne olursa olsun, görünüyor ki, Çin'de denetimlerin sıkılaştırılması ne kadar hızlıysa, internet eylemciliği de o kadar hızlı olarak büyümeyi sürdürmektedir.

2004'te Uluslararası Af Örgütü şunu aktardı:

> Online dilekçeler imzalamak, sözleşima bir son verilmesi ve yeniden biçimlendirme için çağrıda

bulunmak, demokrasi yanlısı bir parti kurmayı tasarlamak, "SARS [hastalığı] ile ilgili söylentileri" yayımlamak, yurtdışındaki topluluklarla iletişim kurmak, [dinsel hareket] Falun Gong'un ezasına karşı durmak ve 1989'daki demokrasi protestolarına karşı alınan sıkıönlemin yeniden gözden geçirilmesi çağrısında bulunmak; bunların tümü, yetkeliler tarafından "devirici" ya da "devlet güvenliğini tehlikeye düşürücü" sayılan etkinliklerin örnekleridir. Böyle suçlamalar neredeyse her zaman hapis cezalarıyla sonuçlanmaktadır.

Daha önceki bir aktarımında Af Örgütü "30.000 devlet güvenlik personelinin, söylenene göre, sohbet odalarını ve özel e-posta iletilerini gözlemekte olduğu" kestiriminde bulunmuştu (2002).

Başka devlet yönetimleri de benzer sonuçlara varmışlardır. Burma devlet yönetimi, "devlet yönetimine zararlı" öğrenileri internet ya da e-posta aracılığıyla yaymayı yasakladığını duyurmuştur. Malezyalı yetkeliler, siberkafelerin, bilgisayarlarını kullanan tüm bireylerin listelerini tutmalarını istemlemişlerdir. İran devlet yönetimindeki dinsel tutucular 2003'ün sonlarında yüzlerce internet kafeyi zorla kapatmışlar ve kafesahiplerinin, müşterilerin uzun bir "töretanımaz ve İslam karşıtı siteler" dizelgesine erişimini kısıtlamalarını gerektiren yeni kurallar ortaya koymuşlardır.

Sorular:

1 İnternet, demokratikleştiren bir kuvvet olarak iş görmede daha eski teknoloji biçimlerinden hangi bakımlardan farklıdır?

2 İnternetin küresel demokrasinin yayılımını özendirdiği kabul edilirse, küresel bir kültürü de mi özendirmektedir?

Demokrasinin başı dertte mi?

Demokrasi böyle yaygınlaşmaya başladığı için, onun çok başarılı bir biçimde işlemesini bekleyebiliriz. Ancak, durum böyle değildir. Neredeyse her yerde, demokrasi bir güçlük içindedir. Bu, yalnızca Rusya'da ve öteki eski komünist toplumlarda demokratik bir düzen kurmanın güç olduğunun ortaya çıkmasından ötürü değildir. Görünüşe göre, demokrasinin başı, demokrasinin kaynağı olan başlıca ülkelerde -Birleşik Krallık bunun iyi bir örneğidir- dertte dir. Başka Batı ülkelerinde olduğu gibi Britanya'da da Avrupa seçimlerinde, genel ve yerel seçimlerde oy kullanan insanların sayısı 1990'ların başından bu yana dikkate değer ölçüde azalmıştır (20.1. Tabloya bakınız).

kurmuş, Avrupa'nın tek para birimi olan avronun kullanımını başlatmış ve Avrupa'nın dünyadaki sesini güçlendirmiştir. AB, çeşitliliği korurken birliği özendirerek ve kararların yurttaşların olanaklı olduğunca yakınında alınmasını güvenceye bağlayarak, Avrupa halklarının arasında işbirliğini besler. Yirmibirinci yüzyılın gitgide artan biçimde birbirine bağımlı olan dünyasında, her Avrupa yurttaşının bir merak, hoşgörü ve dayanışma ruhu içinde başka ülkelerden insanlarla işbirliği yapması daha bile zorunlu olacaktır.

Kaynaklar: The European Union at a Glance *The Economist* (3 Haziran 2005, 23 Haziran 2005)

duğu iddiasında bulunur. Bu, demokratik olarak seçilmiş hükümetler, ulusal seçimlerde kendi seçmen kitlelerine karşı nasıl sorumlularsa, küresel örgütleri de aynı biçimde sorumlu kılmayla ilgilidir. Held, bir küresel sosyal demokrasinin temellerinin şimdiden kurulmuş olduğunu ileri sürer. En kötü küresel suçların (soykırım, insanlığa karşı işlenmiş suçlar ve savaş suçları gibi) sorumluları olan kimseleri kovuşturmak ve adalet önüne çıkarmak üzere kurulmuş olan Uluslararası Suçlar Mahkemesi'nin ve Birleşmiş Milletler'in her ikisi de, bunlardan ikincisi demokratik olarak daha sorumlu kılınmaya gereksinim duymakla birlikte, iyi temeller sağlarlar. Bu kurumlar temel insan haklarının korunduğu ve farklılıkların çözüme ulaştırılması için barışçıl bir sürecin kabul edildiği bir dünyaya değgin bir görümü beslerler. Bu örgütlerin varlığı, tüm insanların eşit onuruyla ve değeriyle ilgili değerlerin yerleştiğini belirtir.

Held'in görüşüne göre, küresel sosyal demokrasi, içinde pek çok örgütün farklı düzeylerde birlikte

Sorular

1 Küresel bir çağda siyasetle uğraşmak için Avrupa Birliği'nin donanımı ulus-devletinkinden daha mı iyidir?

2 AB'nin, kimi eleştirmenlerin iddia ettiği üzere bir "demokratik kusuru" var mıdır?

3 AB üyeliği ulusal kimliğe meydan okumakta mıdır?

4 Birleşik Krallık'ın AB üyeliği kazançlı mıdır?

işlediği çok-katmanlı yönetim aracılığıyla elde edilecektir. Yerel, ulusal ve küresel. Eskiden başkanları ve dışişleri bakanları aracılığıyla devletler uluslararası siyasada başlıca eyleyenler iken, birincil eyleyenler şimdi yönetsel kuruluşları, mahkemeleri ve yasa yapıcıları da içine almaktadır. Örneğin, BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın uluslararası siyasadaki öneminin ne denli canlıcı olduğunu düşünün. Held, yeni toplumsal hareketlerin yanı sıra, Oxfam and Uluslararası Af Örgütü gibi devlet yönetimiyle ilgili olmayan örgütlerin de küresel sosyal demokrasinin yaratılmasında önemli bir rol oynayabildiklerini savlar. Aşağıda, küresel sorunlardan, Birleşik Krallık'taki parti siyasalarına bakmaya geçiyoruz ve son yirmi otuz yılda Britanya'nın siyasasındaki önemli değişimlerin kimilerini inceliyoruz.

Birleşik Krallık'ta parti siyasaları

Geçtiğimiz otuz yıl içerisinde Britanya'da seçim siyasaları önemli ölçüde değişmiştir. Gerek İşçi Partisi gerekse Tutucu Parti, üyelik oranlarının gitgide azalmasından, daha düşük kaynaklar-

destek düzeylerinden keskin bir düşüşü belirtiyordu. Örneğin, 1992'de, Toryler oyların yüzde 41.9'unu kazanmıştı. İşçiler'in 2001 ve 2005 genel seçimlerinde de süren seçim başarısı, birparça, Tutucular'ın kendi oy paylarını önceleri tadını çıkardıkları düzeylere yükseltmedeki başarısızlığından ötürüdür.

2001 genel seçimi, İşçi Partisi'nin 166 koltukluk başka bir azalmış çoğunlukla iktidara geri döndürülmelerine tanıklık etti. 1997 genel seçimiyle karşılaştırıldığında belki de en önemli fark, geçerli oyların daha az olmasıydı oy verme hakkı olan kimselerin yalnızca yüzde 59.4'ü (Young 2001; 20.1. Şekle de bakınız). Tony Blair ivedilikle Yeni İşçi'nin 1997'de başlatmış olduğu kamu hizmetlerinin yeniden canlandırılması izlencesini sürdürmeye karar verdi. Onun, Birleşik Krallık'ta yatırım üzerine odaklanma arzusuna karşın, 2001 Parlamentosu ndaki görüşmelerin büyük bölümü, Tony Blair'in güçlü biçimde ilişiklendirildiği bir siyasa olan, Irak'ın ABD önderliğindeki istilasını destekleme yönündeki tartışmalı kararın çevresinde döndü. Birparça, istilanın nedenlerini çevreleyen görüş-

"# 3%(24 (C-%((4 -((%(4 Yeni İşçi'nin popülerliği bu dönemde azaldı.

]0 / **Irak'taki savaşla ilgili daha fazla bilgi için s. 910'a bakınız. Terörizm ve 2001'de A.B.D'ye yapılan saldırılar s. 929-38'de tartışılmaktadır.**

> + (K 9(%4 :% 4Y K! ! %+0 ((8 +%C % İşçi Partisi 2005 Mayıs'ındaki genel '4B : seçimde üçüncü bir kez daha iktidara +%D% gelirken, ama 65'e inmiş bir çoğunlukla. % (Geçerli oy sayısı düşük kaldı ve :D C yalnızca yüzde (61.5'te Irak'taki savaşa G D karşıduruşun, İşçiler'in pek çok koltuk 4 + D yitirmesine neden olduğunun göstergeleri vardı. Bir topluluk olarak savaşa özellikle karşı duran Müslüman nüfusun yüksek olduğu seçim bölgelerinde partinin oy payı önemli ölçüde düştü. Bu oylar sıklıkla, başlıca partilerin tersine Irak'taki askeri eyleme karşı durmuş olan Özgürlükçü Demokratlar'a gidiyordu. Bethnal Green'de ve Bow'da, İşçi Partisi'nin eski bir milletvekili olan George Galloway, yeni oluşturulan Saygı Partisi'nden savaş-karşıtı bir aday listesiyle koltuğu kazanmak üzere büyük bir İşçi çoğunluğunu altüst etti. Tutucu Parti, Birleşik Krallık oylarının yalnızca yüzde 32.3'ünü topladı, ki bu, iktidarda oldukları sırada elde ettiklerinin çok altındaki bir rakamdı. Seçimin ardından, Tutucu önder Michael Howard istifa ederek 2005 Aralık'ında (sekiz yılı çok az aşan bir süre içinde partinin dördüncü önderi olan) David Cameron'a yerini bıraktı. İşçiler'in oyu, en yüksek öğrenci nüfuslarının bulunduğu on seçim bölgesinden dokuzunda düştü, ki bu, pek çok öğrenci arasında öğrenim ücretlerine olan karşıduruşu yansıtır (17. Bölüm, s. 747-9'a bakınız) ve o koltukların tümünde Özgürlükçü Demokrat oyu önemli ölçüde arttı (Mellows-Facer ve diğerleri 2005). Bununla birlikte, üçüncü bir genel seçimi kazanmakla Tony Blair, Margaret Thatcher'ın üç seçim zaferine yetişmiş oldu -İşçi Partisi tarafından daha önce hiç elde edilmemiş olan bir başarı ve üçüncü dönemini başlatan olarak K! ! %+0 ((8 +%C % Benim de içinde olduğum bir yorumcular topluluğu, Yeni İşçi Partisi'nin tasarısını "üçüncü yolun" bir parçası diye betimlemiştir (Giddens 1998). Aşağıda, üçüncü yolun arkasındaki kilit fikirlerden kimilerine bakacağız.

zamanı ileri sürdüğü gibi duygusuz ya da siyasaya karşı ilgisiz olmadığının kanıtıdır. Bunun yerine, doğrudan eylemin ve katılımın, siyasetçilere ve siyasal düzenlere bel bağlamaktan daha yararlı olduğuna değgin bir inanç vardır. İnsanlar, karmaşık ahlaki meseleleri aydınlatmanın ve onları toplumsal yaşamın özeğine koymanın bir yolu olarak toplumsal hareketleri daha önce hiç olmadığı denli fazla desteklemektedirler. Bu bakımdan, YTH'ler pek çok ülkede demokrasiyi yeniden canlandırmaya yardım etmektedir. Onlar, güçlü bir yaratıcı kültürünün ya da sivil toplumun devletle pazaryerinin arasındaki, aile, topluluk, dernekleri ve ekonomiyle ilgili olmayan başka kurumlar tarafından doldurulan alanın yüreğindedirler.

Teknoloji ve toplumsal hareketler

Son yıllarda, geç modern toplumlardaki en etkili kuvvetlerden ikisi bilgi teknolojisi ile toplumsal hareketler biraraya gelerek şaşırtıcı sonuçlara yol açmıştır. Simdiki bigi çağımızda, bireyin her yanında toplumsal hareketlerin, hükümetle ilgili olmayan örgütleri, dinsel ve insansever toplulukları, insan hakları derneklerini, tüketiciyi koruma savunucularını, çevreci eylemcileri ve kamu çıkarı için kampanya yapan başkalarını içine alan dev bölgesel ve uluslararası ağlar biçiminde birbiriyle birleşebilmektedir. Bu elektronik ağlar şimdi, olaylara gerçekleşmekte oldukları sırada ivedilikle karşılık vermeye, bilgi kaynaklarına erişmeye ve bunları paylaşmaya ve kampanya yapma stratejilerinin bir parçası olarak şirketlere, devlet yönetimlerine ve uluslararası kuruluşlara baskı yapmaya bir beceriye sahiptirler. Örneğin, 2003 Şubat'ında dünyanın her yanındaki kentlerde Irak'taki savaşa karşı yapılan çok büyük protestolar, büyük ölçüde, internet tabanlı ağlar aracılığıyla örgütlenmişlerdi. Tıpkı 2001'de Cenevre'deki dünya liderleri toplantısının dışarısındaki protestolar ve 1999'da Seattle'da Dünya Ticaret Örgütü'ne karşı gerçekleşen protestolar gibi (yukarıda s. 904'te internet ve demokratikleşmeyle ilgili kutuya bakınız).

Kendi denli cep telefonları, faks makineleri ve uydu yayını da bunların evrimini hızlandırmışsa da, internet bu değişimlerin ön sırasında olmuştur. Bir düğmeye basmakla, yerel öyküler ulusların arası olarak yayılmaktadır. Japonya'dan Bolivya'ya dek, sıradan insanlardan oluşan eylemciler, bilişisel kaynakları paylaşmak, deneyimleri değiştokuş etmek ve birleşik eylemler geliştirmek üzere online olarak buluşabilmektedirler.

Bu son boyut -uluslararası siyasal kampanyaları eşgüdümleme becerisi- hükümetler için en yüzücü olan ve toplumsal devinimlerin katılımcıları için en esinleyici olan boyuttur. Son yirmi yılda, "uluslararası toplumsal hareketlerin" sayısı internetin yayılımıyla sürekli olarak büyümüştür. Üçüncü Dünya'nın borcunu geçersiz kılmaktan yana olan küresel protestolardan, (bir Nobel Barış Ödülü'yle doruğa ulaşan) kara mayınlarının yasaklanması için yapılan uluslararası kampanyaya dek internet, kampanyacıları ulusal ve kültürel sınırların ötesinde birleştirme becerisini kanıtlamıştır. Kimi gözlemciler bilgi çağının, gücün, ulus-

Gelişmekte olan ülkelerde uluslar ve ulusçuluk

Gelişmekte olan dünyadaki ülkelerin çoğunda, ulusçuluğun, ulusun ve ulus-devletin izlediği akış sanayi toplumlarındakinden farklı olmuştur. Daha az gelişmiş ülkelerin çoğu, bir zamanlar Avrupalılar tarafından sömürgeleştirilmişti ve ancak yirminci yüzyılın ikinci yarısında bağımsızlıklarını elde ettiler. Bu ülkelerin pek çoğunda sömürge yönetimleri arasındaki sınırlar Avrupa'da yapay olarak belirlendi ve nüfusun arasında var olan ekonomik, kültürel ya da etnik bölünmeler dikkate alınmadı. Sömürge güçleri, Afrika yarımadasında, Hindistan'da ve Asya'nın başka parçalarında var olan krallıkları ve kabile topluluklarını yendiler ya da onlara boyun eğdirdiler ve kendi sömürge yönetimlerini ya da naipliklerini kurdular. Bunun bir sonucu olarak, her bir sömürge, aynı sınırlar içerisinde birarada getirilmiş halklardan ve eski devletlerden ya da bunların parçalarından oluşan bir derlemeydi (Akintoye 1976, s. 3). Sömürgeleştirilmiş alanların çoğu etnilerden ve başka topluluklardan oluşan bir mozaikti.

Eski sömürgelerin bağımsızlıklarını elde etmelerinde bir ulusluk ve ulusal ilişkinlik duygusu yaratmada sıklıkla güçlük çektiler. Her ne denli ulusçuluk, sömürgeleştirilmiş alanların bağımsızlığını güvencelemede büyük bir rol oynadıysa da, büyük ölçüde, eylemcilerden oluşan küçük topluluklarla sınırlıydı. Ulusçu fikirler nüfusun çoğunluğunu etkilemiyordu. Bugün bile pek çok sömürge-sonrası devlet iç rekabetlerin ve siyasal yetke üzerinde birbiriyle savaşım içindeki hak iddialarının sürekli tehdidi altındadır.

En fazla sömürgeleştirilen kıta Afrika'ydı. İkinci Dünya Savaşı'nın ardından Afrika'da bağımsızlığı özendiren ulusçu hareketler, sömürgeleştirilmiş alanları Avrupa'nın başatlığından özgürleştirmeye çalışıyordu. Bu elde edilir edilmez, her yerdeki yeni önderler ulusal birlik yaratmaya çalışma mücadelesiyle karşı karşıya geldiler. 1950'lerle 1960'larda önderlerin pek çoğu Avrupa'da ya da A.B.D'de eğitim görmüştü ve çoğu okuryazar olmayan, yoksul ve demokrasinin haklarıyla ve yükümlülükleriyle tanışık olmayan kendi yurttaşlarıyla aralarında engin bir uçurum vardı. Sömürgecilik altında, kimi etnik topluluklar ötekilerden daha zengindi; bu toplulukların farklı çıkarları ve hedefleri vardı ve meşru olarak birbirlerini düşman diye görüyorlardı.

Sudan, Zaire, Nijerya gibi Afrika'daki sömürge-sonrası devletlerden birkaçında iç savaşlar patlak verirken, Afrika'daki gerekse Asya'daki başka pek çok devlet etnik rekabetlerle boğuşmayı sürdürüyordu. Sudan örneğinde, nüfusun yaklaşık olarak yüzde 40'ı etnik kökenleri bakımından Arap oldukları iddiasında bulunurken,

olarak anlaşmazlığa düşerler; bu, tanımlanmasının güçlüğüyle kötü ün kazanmış bir terimdir. Meselelerden biri, insanların terörizmle ve teröristlerle ilgili olarak yaptığı değişen ahlaki değerlendirmelerle ilintilidir. "Birinin teröristinin, başka birinin özgürlük savaşçısı olduğu" sıklıkla söylenir. Eskiden terörist olan insanların sonradan, bir noktada, terörü, tıpkı onu uyguladıkları kadar şiddetle kınamaya başlayabildikleri de iyi bilinir. Kimi sınırlamalarla denilebilir ki, örneğin, İsrail devletinin erken tarihi terörist etkinlik tarafından kesintiye uğratılmıştır ama yirmibirinci yüzyılda İsrail önderliği kendi bildirimine göre "terörle savaşın" vazgeçilmez bir parçasıdır ve terörizmi birincil düşmanı gözüyle görmektedir. Güney Afrika'nın eski önderi Nelson Mandela'nın gizil terörist olarak alabildiğine yerilmesinin üzerinden yalnızca yirmi otuz yıl geçmiştir ama şimdi o yakın zamanların en çok saygı duyulan siyasal simalarından biridir. Yararlı bir terim olması için, terörizm, zamana ya da gözlemcinin bakışaçısına göre değişen ahlaki değerlendirmeden olanaklı olduğunca özgürleştirilmelidir.

Terörizm değişen yaygın kavramlaştırmalarından daha önemli bir mesele, devletin rolüyle ilgilidir. Devletlerin terörizmi uyguladığı söylenebilir mi? Devletler, insanlık tarihinde başka herhangi bir örgütten çok daha fazla sayıda ölüme (ve ölümü) neden olmuşlardır. Devletler sivil nüfusları kıyıcı biçimde öldürmüşlerdir; modern zamanlarda, devletler, geleneksel uygarlıkların yerle bir edilmesiyle karşılaştırılabilecek bir şeyi gerçekleştirmişlerdir. Örneğin İkinci Dünya Savaşı'nın sonuna doğru, Bağlaşıklar'ın yangın bombaları, Dresden adındaki Alman kentini büyük ölçüde yıktı: Yüz binlerce kişi öldü. Pek çok tarihçi, Dresden'a yapılan saldırının, savaşta Bağlaşıklar için hiçbir stratejik yararının olmadığı bir noktada gerçekleştiğini ileri sürer. Bağlaşıklar'ın eylemini eleştirenler, Dresden'ın yıkımının amacının Alman toplumunda dehşet ve korku yaratmak ve böylelikle yurttaşların savaşı sürdürme kararlılığını zayıflatmak olduğunu ileri sürerler.

Terörizm kavramını devletin dışarısında çalışan topluluklarla ve örgütlerle kısıtlamak sağduyulu olur. Öteki türlü, kavram, daha genel olarak savaş kavramına fazla yakınlaşır. Yukarıda dikkat çekilen sorunlara karşın, pek çokları yansız bir tanımın bulunabileceğini savunur. Terörizmi, "yapısı ya da bağlamı bakımından böyle bir edimin amacı bir nüfusu ürkütmek ya da bir hükümeti veya uluslararası bir örgütü herhangi bir edimi gerçekleştirmeye ya da gerçekleştirmekten kaçınmaya zorlamak olduğunda, [devletle ilgili olmayan bir örgüt tarafından] sivillerin ya da çarpışmaya katılmayanların ölümüne ya da ciddi bedensel zarara neden olmasına niyet edilen herhangi bir eylem" diye tanımlayabiliriz (Annan ve Panyarachun ve diğerleri 2004). Başka deyişle, terörizm bir hükümeti siyasalarını değiştirmeye ikna etmek ya da onun dünyadaki saygınlığını zarara uğratmak için tasarlanan, sivillere yönelik saldırılarla ilgilidir.

Eski ve yeni tarz terörizm

Yukarıda tanımlanmış olduğu üzere, terörizm, eski kentlerin yerle bir edilmesi gibi tarihin önceki dönemle-

> [Müslümanlar'ın kutsal yerleri olan] El-Aksa Camisi'ni ve Kutsal Cami'yi [Mekke] onların pençesinden kurtarmak için, ve onların ordularının yenilmiş olarak ve herhangi bir Müslüman'ı tehdit etmeyi başaramayacak biçimde İslam'ın tüm topraklarından dışarı çıkması için Amerikalılar'ı ve onların sivil ya da asker bağlaşıklarını öldürme buyruğu, bunu yapmanın olanaklı olduğu herhangi bir ülkede, bunu yapabilecek olan her Müslüman'ın bireysel bir ödevidir.

(Halliday 2002, s. 219'da alınmıştır)

Bu, eski tarz terörizmin aralayıcısı olan şiddet içeren araçların daha sınırlı kullanımından çok farklıdır. Örneğin, eski Sovyetler Birliği'ndeki ayrılıkçı bir mücadeleden uzaklaşıp terörizmin daha yeni biçimleri için bir üye toplama zeminine dönen Çeçenistan'da olduğu üzere, bu ikisinin örtüştüğü kimi örnekler vardır.

Terörizm ve savaş

Yeni tarz terörizm tehdidine nasıl karşılık vermemiz gerekir? 11 Eylül 2001'de görülmüş olan türden terörizm, siyaset sosyologları için güç sorular ortaya atar. Terörizmle, geleneksel savaşlar gibi savaşılabilir mi? 2001'de Afganistan'a saldıran koalisyon, El-Kaide terör ağlarının en azından kimilerini gerçekten de yıktı. Ancak, geleneksel savaş aracılığıyla yeni tarz terörizme karşı kazanılan kimi başarılara karşın, eleştirmenler şiddet düzeylerinin, amaçların ve örgütsel yapılanmının, onları, düşman ulus-devletler gibi geleneksel düşmanlardan farklı kıldığını ileri sürmekte kesinlikle haklıdırlar. Bu, kimi sosyologları ve siyaset bilimiyle uğraşan bilginleri "teröre karşı savaş" kavramını sorgulamaya götürdü. 2003'te Irak'ta başlatılan savaş (s. 910'daki kutuya bakınız) özellikle A.B.D'de, Irak'ın terör örgütlerinin gereksinimini gidermek üzere kullanılacak olan "sıfır zarar" silahlar geliştirmekte olduğuna değgin ilintilerle birparça haklı gösteriliyordu. Terörizmin geleneksel savaş aracılığıyla çözülüp çözülemeyeceğiyle ilgili tartışma, terörizm ile Afganistan gibi onu desteklemiş olan ulus-devletlerin arasındaki ilişkiyi ilgilendiren daha güç sorular ortaya atar. Karşılığında, bu, küresel yönetimle ilgili sorulara neden olur. Küresel bir çağda, algılanan bir tehdidi engellemek üzere eylemde bulunmak için hangi uluslararası desteğe ve kanıta gereksinim duyulur? Ve küresel terör tehdidini ele almak için en iyi kurumlar hangileridir?

Şehirler ve Kentsel Alanlar

?4 + %E 4 .% 24 4 (% 9(('% +! % 4 4 ((& %'(% % (4 .% %' (((%C(D : : C U ! % % C%K(V % +% +%1% 9((+(S % "## T : ! % % C%K(% 9! ! : : C C(%' % (- K 4 +:D: + A('% 4 4H(.% + C K(%' % ((+% 4D: 4 +:D: % % +((%C(D 9 C % '(Y +% 5 (4 % %C((C-!1! . + .% 9: (C-!1! K% -! 9 (& % +% G C ! % % C%K % -% % G4 + (' A + + +% '% % % '%+(0 1 ?4 + O (B (9(' .% ! '! % (4 C%K (1 .% +((9(9 C % ' 4 +:D: : % 9! ! ' + K% % %+% % 5# (4 ': (' '% -%1% + + K : : ! % (G(?4 + O -% % Y '%+(

(%C(D 9 C % '(+ % +(+ !G ! +% A +((4 :C (4 (+ 9 + ' 4 :B 9: 4 ((+ K% ### (C(' ' + ?4 + O+ (-&G +! % ((%C(D +(D% % % (% 9 G4D: : C ((% +& ' + +%D(C% 4 +: G 9! ! 9(-% G !A: ' C' S) ;41: 4 ?4 +4 "##5T $% G % ?4 + -(9(C%K(% % 9(G4 %9%B % G C %Þ '(! '! + 9% (C%K (+ C + (C -%'(' (D(9& -%1(('% % ((% : ': (C(' 9(% '%+(

(% +% C%K(% (: +:D: A ' % -((D(% D % 9(G4 (C%K(% (+4 : K % % % 4 -& % '%+(% J4+% % ' C & % (% (+% 9((+% 9 1 + (%' (%C(% (A % + 0 K %+% + B 'Y + C 9(G4 (9(% 9(9(((' D% 9(9 + C%K(+% C 4 K% -! ' + Y D G (C(% %' (%C(+% 9: : Y +:D: : : 9(+!C! ! : ('% 4'49! ! !1! % ((+! + G C (+(D% &D % 1(% (K '' 4 ' ! ! % -& -& % -% +(D(((+ B 9((+%1% 9: %' % 9(% 9:-! ! 4+% C%K(C % (G D + (C%K(+ ' C C + %'%

J4+% '4B : + ('4B : %' (%C(% U24B : ' (%C(.% $! ! C V 9 C 9& ! +% (1% % (C'(

: 9& ! +% & 1% (% % +((! %1((% % 9 : (1%Y % %1%D(4 C%K(% (& % % (% .% 4 ! + C%K(+% C (!A: : + % + -% % B ' .% +! + % +%C % % (-((% (4 ' G %D((% (% % 1 D 4 4 ! % % %C % (C%K(% ! % (+% (: %' (% (+% K % %+% 9: ! %1(((94 :'(% 1% ' 1 D

0 - $. 90

8 4 4 4- 9(G4D: C%K(% % .% % ' C 9! ! 9((-(J < P%9% 9: 4 :+ G D+ C B'

ıralayıcı özelliklere sahip mahallelerin oluşumunda etkili olduğunu kabul etmektedir. Sözgelimi, göçmenlerin yaşadıkları bölgelerde, aileler arasındaki geleneksel bağlar bugün de mevcuttur; insanların çoğu birbirini kişisel olarak tanımaktadır. Ne var ki, bu bölgeler şehir yaşamının daha geniş örüntüleriyle kaynaştığı ölçüde ayırt edici özelliklerini kaybetmektedir.

Wirth'in fikirleri haklı olarak geniş ölçüde kabul görmüştür. Modern şehirlerde insanların birbirleriyle kurdukları birçok günübirlik bağlantının gayrı şahsi nitelikte olduğu yadsınamaz bir hakikattir ve bu durum, bir dereceye kadar modern toplumlardaki toplumsal yaşamın geneli için de geçerlidir. Wirth'in kuramı kentliliği sadece toplumun bir parçası olarak görmeyip aynı zamanda daha büyük bir toplumsal düzenin doğasını etkileyen ve dışavurumu olan bir olgu olarak da gördüğü için önemlidir. Kentli yaşam tarzının farklı yanları, sadece büyük şehirlerde yaşayan insanların etkinlikleri değil, aynı zamanda bir bütün olarak modern toplumlardaki toplumsal yaşamın aralayıcı özellikleridir. Bununla birlikte Wirth'in fikirlerinin bazı sınırları da vardır. Ekolojik bakış açısıyla birçok ortak yanı bulunan Wirth'in kuramı, temelde Amerikan şehirleriyle ilgili gözlemlere dayanmakta ama buna rağmen genel olarak kentlilik üzerine konuşmaktadır. Kentlilik her yerde ve her zaman aynı değildir. Daha evvel de belirttiğimiz gibi, sözgelimi eski şehirler pek çok açıdan modern şehirlerden tamamen farklıdır. Eski şehirlerde yaşamış olan birçok insanın yaşamı bugün köylerde yaşayan insanlarınkine yaşamlarından daha anonim ve gayrı şahsi değildi.

Ayrıca, Wirth modern şehirlerin gayrı şahsiliği konusunu da abartmaktadır. Modern kentli topluluklardaki arkadaşlık ve akrabalık bağları Wirth'in düşündüğünden daha sağlamdır. Wirth'in Chicago Üniversitesi'ndeki çalışma arkadaşlarından biri olan Everett Hughes, iş arkadaşı hakkında, şaka yollu, "Louis her zaman şehrin ne kadar gayrı şahsi bir yer olduğundan dem vurur ama son derece yakın kişisel bağlar kurduğu arkadaşlarından, akrabalarından oluşan koca bir kabileyle birlikte yaşamakta da geri durmaz" (Kasarda ve Janowitz'den alıntı 1974) diye yazmıştır. Herbert Gans'ın (1962) "kentli köylüler" olarak adlandırdığı grupların modern şehirlerde yaygındır. Gans'ın "kentli köylüler"i Boston'ın İtalyan kökenli mahallelerinde yaşayan göçmenlerden oluşan şehir merkezindeki topluluklar onların yerini almaktadır. Daha da önemlisi, mahalleler, yakın akrabalığa ve kişisel bağların kurulmasında çoğu kez etkin bir rol oynamaktadırlar; bir başka deyişle bu ilişkiler şehir hayatı dönem boyunca (aynı şekilde kalmayı başarmış olan eski yaşam biçimlerinin kalıntıları değildir. Claude Fischer (1984) büyük ölçekli kentliliğin niçin her zaman anonim bir kitle içinde yutmak yerine alt kültürleri teşvik etme eğiliminde olduğuna bir yorum getirmiştir. Fischer, şehirlerde yaşayan insanların kendileriyle aynı ardalana ya da ilgilere sahip başka insanlarla işbirliği yaparak yerel bağlantılar kurabildiklerine dikkati çekmektedir ve

bu insanlar ayrıksı dinsel, etnik, siyasi gruplara ya da diğer alt kültür gruplarına katılabilmektedirler. Küçük bir kasaba ya da köy böylesi bir alt kültür çeşitliğine imkan tanımaz. Sözgelimi, şehirlerde etnik topluluklar oluşturan insanlar birbirlerinin memleketi hakkında çok az bilgiye sahip olabilecekleri gibi, hiçbir bilgiye sahip olmayabilirler de. Biraraya geldiklerinde benzer dilsel ve kültürel ardalana sahip olanlar bir yanda toplanıp diğerlerinden ayrılarak yeni alt topluluk yapıları oluşturur. Bir sanatçı, kasaba ya da köyde arkadaşlık kurabileceği belki çok az kişi bulabilir ama şehirde önemli bir sanatsal ve entelektüel altkültürün bir parçası haline gelebilir.

Büyük bir şehir "yabancıların dünyası" olsa bile, kişisel ilişkileri destekler ve yaratır. Bu paradoksal bir durum değildir. Şehir deneyimini, biri yabancılarla kurulan temaslardan oluşan kamu dünyasıyla ilgisinde, diğeri ise aile fertleriyle, dostlarla ya da iş arkadaşlarıyla kurulan ilişkilerden oluşan özel hayatla ilgisinde ikiye ayırmak gerekir. Büyük bir şehre taşınan insanın hemen "yeni insanlarla tanışması" güç olabilir. Gelgelelim ufak bir taşra kasabasına taşınan herhangi biri, kasaba sakinlerinin kendisine gösterdiğini yakınlığın nezaket icabı olduğunu kısa sürede anlayacaktır aralarına "kabul etmeleri" belki de yıllar alacaktır. Şehirdeyse durum böyle değildir. Edward Krupat'ın da dile getirdiği üzere:

> Kent yumurtasının… kabuğu daha serttir. Hergün birbirini otobüs durağında ya da tren istasyonunda, kafeteryada ya da işyerinde görüp birçok insan, gözgöze yapmak için fırsat bulamadığı ya da koşullar oluşmadığı için asla "birbirine aşina yabancılar" olmaktan öteye geçememektedir. Ayrıca bazı insanlar toplumsal becerileri yetersiz olduğu ya da girişken olmadıkları için dışarıda kalmaktadır. Yine de yabancıların çeşitliliği ve yaşam tarzlarıyla ilgilerin geniş bir yelpazede var olmasının, insanların dışarıdan kendi görmek istedikleri biçimde ilişkiler bir yığın delil mevcuttur. Ve bu insanlar bir gruba ya da ağa bir kez girdiklerinde bağlantılarını arttırma olanakları büyük oranda artmaktadır. Bunun bir sonucu olarak, kentler şehirdeki olumlu fırsatların sınırlılığı gözönüne alındığında bertaraf edercesine insanların tatmin edici ilişkiler kurmalarını ve bu ilişkilerini sürdürmelerini sağladığına işaret etmektedir (1985, s. 36).

Wirth'in fikirleri bir ölçüde geçerliliğini korumaktadır, fakat bu konuda yapılan yeni katkıların ışığında bakıldığında fikirlerinin aşırı genellemeler içerdiği de açıktır. Modern şehirler sıklıkla gayri şahsi, anonim toplumsal ilişkileri barındırırlar, ama aynı zamanda birer çeşitlilik, kimlevin de samimiyet kaynağıdırlar.

Kentlilik ve yaratılmış çevre

Kentlilikle ilgili en yeni kuramlar, kentliliğin özerk bir süreç olmadığının ve ana ekonomik ve siyasi değişim örüntüleriyle ilgisinde ele alınması gerektiğinin altını çizmektedirler. Kentle ilgili çözümlemeler konusunda önde gelen iki yazar, David Harvey (1973, 1982, 1985) ve Manuel Castells (1977, 1983) Marx'tan fazlasıyla etkilenmiştir.

Harvey: mekanın yeniden yapılandırılması

Büyük ölçüde Marx'ın fikirlerinden hareket eden David Harvey, kentliliğin, sanayi kaptalizminin yayılmasıyla ortaya çıkan **yaratılmış çevrenin** bir

timlere harcamaların kısılması ve hizmetlerin sınırlanması konusunda baskı uygulamaktadır. Ulusal olarak belirlenen harcama düzeylerini aşan yerel yönetimler ceza alabilmektedir. Bu durum, bozulmaya yüz tutmuş, sefalet içindeki şehir merkezi bölgelerini yöneten yerel yönetimleri, belirlenen harcama sınırını aşmaları durumunda hükümetle karşı karşıya getirebilmektedir. Bayan Thatcher yönetimindeki Muhafazakar Parti hükümetinin kelle vergisi (resmi adı Toplum Vergisi'dir) uygulamasını getirmesiyle yerel yönetimlerin bütçeleri yüce sarsılmıştır. Her ne kadar Kelle Vergisi hususunda 1990'lı yıllarda birkaç şehirde yapılan gösterilerle desteklenen geniş tabanlı bir muhalefet sonucu geri adım atıldıysa da, birçok şehir kendini eskisinden daha az bir mali gelirle karşı karşıya bulmuş ve temel hizmetler olarak görülen birtakım hizmetlerde kesintiye gitmek zorunda kalmışlardır.

Birleşik Krallık'ta kent merkezinin bozulması olgusu, ekonomik değişimlerle de bağlantılıdır. Singapur, Tayland ve Meksika gibi yeni sanayileşmiş ülkeler özellikle imalat sanayisine çekici gelmektedir. Japonya ve (Batı) Almanya gibi kimi gelişmiş uluslar, bu çıkışa bir yanıt olarak son yirmi ya da otuz yılda ekonomilerini yüksek miktarda sermaye yatırımına ve iyi eğitimli işgücüne dayalı etkinliklere kaydırmışlardır. Paul Harrison klasik çalışması *Şehir Merkezinde*'de (Inside the Inner City - 1983), bu küresel değişimlerin, halen Londra'nın en yoksul ilçesi olan Hackney üzerindeki etkilerini incelemiştir. Hackney 1970'lerde ulusal imalat sanayisinin yaşadığı gerilemeye koşut bir çöküş yaşamıştır. (1973 yılında 45,500 olan imalat işleri 1981 yılında %40 oranında bir gerilemeyle 27,400'e düşmüştür.) 1970'lerin ortalarına dek kabaca ulusal ortalamaya denk olan Hackney'deki işsiz erkeklerin oranı, 1981 yılında %17,1 oranında (yaklaşık %50 daha fazla) artmıştır. İşsiz insan sayısı arttıkça yoksulluk çekenlerin sayısı da artmıştır. Harrison, mağdur durumdaki bu insan kalabalığının etkilerini şöyle özetlemektedir:

> Yerel hükümet kaynak ve bazen nitelikli eleman sıkıntısı çekmektedir; hizmetler kalacak uygun konutlar ya da özel çalışmalarına odaklanabilecek fırsat bulamadıkları için sağlık hizmetleri vasattır; eğitim düzeyi, barınma koşullarının yetersiz olması ve vasat okul koşulları yüzünden düşük kalmaktadır; son olarak, suç oranları, vandalik ve ailelerin dağılması yaygın olan durumlardır ve farklı kültürel toplulukların birlikte yaşadıkları yerlerde dine ya da ırka dayalı gerginlikler sıkça görülmektedir.

Kimileyin bu dezavantajların hepsi üst üste gelebilmekte ve kentlerde çatışmalar ya da ayaklanmalar yaşanabilmektedir.

Kent merkezlerinin bozulmasının yarattığı sorunlar için, bkz. s. 361-66'daki "aşağı sınıf" meselesi ve bkz. s.402-11, toplumsal dışlama

Ayaklanmalar

Büyük şehirler küreselleşme, nüfus hareketleri ve hızlı değişimle ıralanan bir çağda, toplumu bir bütün olarak etkisi altına alan toplumsal sorunların sert ve gerilimli dışavurumları haline gelmişlerdir. Genellikle işsizlik ve farklı ırklar arasında görülen gerilimler sonucu ortaya çıkan şehir içindeki "görünmez" fay hatları, ara sıra toplumsal depremlere yol açabilmek-

etkisizdi. Şehirlerin iletişim sınırlıydı. Herhalde yirmibirinci yüzyılın ilk on yılı bu tablodan ancak bu kadar farklı olabilir. Küreselleşmenin şehirler üzerindeki etkisi muazzam olmuştur; küreselleşme şehirleri birbirine daha bağımlı hale getirmiş ve ulusal sınırların ötesine geçen bağlantılar kurmaya teşvik etmiştir. Artık, küreselleşme şehirler birbirlerine fiziksel ve sanal bağlantılarla bağlıdır ve küresel bir şehir ağı ortaya çıkmaktadır.

Bazı insanları küreselleşmenin ve yeni iletişim teknolojilerinin bildiğimiz hâliyle şehrin sonunu getireceğini öngörmüşlerdir -kutuda ele aldığımız Helsinki Sanal Köyü neler olabileceğine ilişkin bir fikir verebilir. Bunun sebebi şehirlerin gelenksel işlevlerinin birçoğunun, artık yoğun ve kalabalık kentsel alanlar yerine siber uzayda gerçekleştirilebiliyor olmasıdır. Sözgelimi para piyasaları elektronik ortama geçmekte, e-satış yoluyla hem satıcıların hem de müşterilerin şehir merkezlerine bağımlılığını azaltmakta ve "e-iş" olanakları gitgide artan sayıda çalışanın işlerini yazıhaneler yerine evlerinden yürütmesine izin vermektedir.

Yine de şimdiye dek bu gibi öngörüler gerçekleşmiş değildir. Küreselleşme, şehirlerin altını oymaktan ziyade onları dönüştürerek küresel ekonomi ağındaki yaşamsal bağlantı noktaları haline getirmektedir. Şehir merkezleri bilgi akışının denetlenmesi, işle ilgili etkinliklerin yönetilmesi, yeni hizmet ve teknolojilerin yaratılması açısından cazibeli bir konuma gelmiştir. Dünyanın dört bir yanındaki bir dizi şehir, etkinlik ve güçlerin eşzamanlı biçimde dağıldığı ve yoğunlaştığı yerler haline gelmiştir.

Küresel şehirler

Yeni küresel düzende şehirlerin rolü, sosyologların ilgisini çekmektedir. Küreselleşme sıklıkla ulusal ve küresel düzeyler arasındaki ilişki etrafında ele alınır; gelgelelim, küreselleşmenin işlediği ana devreleri oluşturan öğeler, dünyanın en büyük şehirleridir (Sassen 1998). Yeni küresel ekonominin işleyişi, gelişmiş bilişim altyapısına sahip bir dizi merkezi mevkiye ve "hiper-yoğun" araçlara bağımlıdır. Küresel "işlerin" yönetildiği ve işlediği yerler bu türden noktalardır. İş, üretim, reklam ve pazarlama gibi sektörler küresel ölçeğe ulaştığında, bu küresel ağları korumak ve geliştirmek için muazzam boyutlarda örgütlü bir etkinliğe ihtiyaç duyulmaktadır.

Saskia Sassen şehirler ve küreselleşme konusuna en büyük katkıyı yapan yazarlardan biridir. Büyük, ulusaşırı kurumsal şirketlerin karargâhlarının bulunduğu ve mali, teknolojik ve danışmanlık hizmetleri cenneti olan şehirleri tanımlamak için **küresel şehir** terimini kullanır. *Küresel Şehir* (Sassen, Global City -1991) başlıklı çalışmasını bu tip üç şehre dayandırmıştır: New York, Londra ve Tokyo. Sassen'e göre dünya ekonomisinin çağdaş gelişim süreci, büyük şehirlere seçkin bir stratejik rol vermiştir. Bu tür şehirlerin çoğu aslında eskiden beri uluslararası ticarete ev sahipliği yapmakla birlikte, günümüzde "dört yeni özellik daha kazanmışlardır:

1. Küresel ekonominin "komuta merkezleri" yönetim ve siyaset üretim merkezleri haline gelmişlerdir.

2. Bu gibi şehirler, ekonomik gelişimi etkileme konusunda imalat

banliyöler büyüdükçe, şehir merkezinde yaşayanların sorunları daha da büyür. Kentsel yeniden dönüşüm -farklı kullanım alanları bulunması için eski binaların onarılmasını da kapsayan bu süreç- birçok büyük şehirde yaygın hale gelmiştir.

5. Kalkınmakta olan ülkelerde muazzam kentsel gelişim sürmektedir. Bu toplumlardaki şehirler, birçok açıdan Batı'daki muadillerinde büyük farklılıklar göstermektedir ve genellikle gereken ulaşma yüzdelerini birçok insan bu şehirlerde son derece kötü koşullarda yaşamaktadır. Kalkınmakta olan dünyadaki birçok şehirde kayıt dışı ekonomi öne çıkmaktadır. Hükümetler nüfusun eğitim, sağlık ve aile planlaması konusunda giderek artan taleplerini genellikle karşılayamamaktadır.

6. Şehirler küreselleşmeden büyük oranda etkilenmektedirler. New York, Londra, Tokyo ve Hong Kong gibi küresel şehirler ve kent merkezleri, büyük kurumsal şirketlerin karargâhı konumundadır ve bu şehirlerde finans, teknoloji ve danışmanlık hizmetleri son derece fazladır. Seul, Moskova, Sao Paolo gibi bir dizi bölgesel şehir, küresel ekonomik ağın kilit noktaları olma yolunda hızla ilerlemektedir.

7. Şehirler küresel ekonomin öncü hale gelmeye başladıkça, çevrelerindeki bölgelerle olan ilişkileri de değişmeye başlamıştır. Kimi merkezlerdeki bölgelerden ve ülkelerden ekonomik anlamda ayrılan şehirler, diğer küresel şehirlerle yatay bağlar kurarak daha büyük önemde olan bir konuma yükselmektedirler.

Küresel şehirler yüksek eşitsizlik seviyeleriyle ıralanmaktadırlar. Büyük bir refah ve sefalet yan yana var olduğu halde bu iki dünya arasındaki bağlantı asgari düzeyde kalmaktadır.

8. Şehirlerin siyasi ve ekonomik birer eyleyen olarak rolleri büyümektedir. Şehir yönetimleri, kimi küresel meselelerde ulusal hükümetlerden daha başarılı olabilmektedirler. Şehirler ekonomik üretkenliğe ve refahın artışına katkıda bulunabilmekte, kültürel ve toplumsal bütünleşmeyi teşvik edebilmekte ve erişilebilir siyasal etkinlik arenaları olarak hizmet verebilmektedirler. Kimi şehirler, dünya çapında etkinliklere imza atarak ya da kentsel dönüşüm izlenceleri uygulayarak şehrin profiline katkıda bulunacak stratejik planlar oluşturabilmektedir. Belediye başkanları kentsel gündemi belirleyebilen önemli birer siyasi güç haline gelmektedirler.

9. Küreselleşme süreci devam ettikçe, şehirlerin uluslararası sorunların çözümünde oynayacakları roller de büyüyecektir. Bunun sebebi, birçok büyük şehrin karşı karşıya kaldığı sorunların ekonomik bütünleşme, göç, ticaret, halk sağlığı ve bilişim teknolojileri gibi küresel meselelerle bağlantılı olmasıdır. Bölgesel ve uluslararası şehir ağları ortaya çıkmaktadır ve bu ağlar zamanla halihazırda ulus devletlerden oluşmuş küresel yönetim biçimlerine daha etkin biçimde katılacaklardır.

Düşünme soruları

1. Şehirler yabancıların mekanı mıdır?
2. Chicago Okulu'nun kent yaşamı hakkındaki daha yeni düşünceler üzerindeki etkisi nedir?
3. Şehirlerdeki farklı gruplar niçin kaynaklar yüzünden karşı karşıya gelmektedir?
4. Birleşik Krallık'taki kentsel dönüşüm çabaları başarılı olmuş mudur?
5. Üçüncü Dünya'nın "megaşehirleri," baskıcı toplumsal koşullar yarattığı için kentleşme sürecini durdurmalı mıdır?
6. Neden seçilmiş bir belediye başkanı kavramı son zamanlarda bu kadar coşku yaratmaktadır?

Armağan Günü tsunamisi küresel bir felaketti ve bu, küreselleşmiş bir dünyada, binlerce mil uzaktaki olayların yaşamlarımız üzerinde nasıl büyük bir etkisinin olduğunu gösterir. Her ne denli tsunamide ölen insanların büyük çoğunluğu yerliler olmuşsa da, bunların bir kısmı bir Noel dinlencesinin tadını çıkarmak üzere Batı'dan gelmişti. Tsunami, Britanya'da ya da Birleşik Krallık'ta 200'den fazla kişinin canına mal oldu. Bu, Britanya'nın Kuzey Denizi'nden bu yana bir tek olayda yaşamını yitirenlerin en yüksek sayısıdır. Yeni Yıl'ı Tayland, Hint Okyanusu çevresindeki kıyı bölgelerinde geçirmek üzere yaklaşık 140 bin İngiliz gitmişti. Bunlardan 1.500'ü öldü. Hint Okyanusu çevresinde ölen toplam kişi sayısına ilişkin rakamlar büyük çeşitlilik göstermekle birlikte, Britanya Kızıl Haç'ının resmi kayıtlarına göre, Hindistan'da 30.000'den fazla insan öldü. Bu, ölenlerin yaklaşık yüzde 80'lik bir kısmını oluşturuyor. Hindistan'da ölenlerin sayısının 10.000'den biraz az olduğu sanılmaktadır. Batı'ya doğru yolculuk edildikçe, Afrika'ya kadar uzaklarda, kıyının doğu kıyısında yaklaşık 140 kişi öldürerek en çok can kaybına yol açtı. Hint Okyanusu çevresinde milyonlarca kişi evsiz kaldı.

Ölümlerin çoğu, yaklaşık 160.000 kişinin yaşamını yitirdiği Endonezya'daydı

Üretilmiş risk ve insanlığın sağkalımı

2004'te İngiltere Kraliyet Astronomu Başkanı Martin Rees kitap biçimde *Our Final Century* (Son Yüzyılımız) adlı bir kitap yayımladı; alt başlık şu soruydu: "İnsan soyu yirmibirinci yüzyıldan sağ çıkacak mı?" Rees, bilimde ve teknolojide, örneğin biyo-, siber- ve nanoteknolojilerde ve uzayın keşfinde görülen patlayıcı ilerlemelerin yalnızca gelecekle ilgili coşku veren olasılıklar sunmakla kalmayıp kendisinin karanlık bir yan dediği şeyi de içerdiğini savunur.

Bilimsel ilerlemenin, görmüş olduğumuz üzere, istenmedik sonuçlara olabilir ve Rees'in kitabı insan uygarlığının bütün gittiği felaket senaryolarının olasılığını inceler. Rees, yirmibirinci yüzyılın yeni bilimiyle gerçekleşebilecek olan kazançlarla ilgili birçok iyimser beklentiye sahip olsa da, teröristlerin ya da ulusların neden olduğu ve yeni hastalıklar yaratan biyolojik silahların ya da laboratuvar hatalarının neden olduğu nükleer soykırımı içine alır.

Rees'in vardığı sonuçlar düşündürücüdür. Rees, uzun dönemle ilgili dobra dobra bir öngörüde bulunmaz. Gelecek yüz yıl diye tanımladığı kısa dönemde, Rees, (değerlendirmesinde yanılıyor olacağını güçlü biçimde umut etmekle birlikte) bir milyondan fazla insanı öldürecek önemli bir felaketin olacağına değgin oldukça tutuşmaya hazırdır. Kitabının alt başlığına dönüldükte, Rees, gelecek yüz yıl içinde ki o buna uzun dönem der insanlığa yirmibirinci yüzyıldan 50/50 sağ çıkma şansı veriyor.

Bu öntanı umutsuzca kötümser görünebilir ama Rees kitabının yeni bilgiyi insanın yararına en iyi biçimde kullanırken en kötü risklerden nasıl (olanaklı olduğunca) korunulacağıyla ilgili tartışmayı "sağduyulu olduğunu" umduğunu ileri sürer.

Bugünün riskleri tüm ülkeleri ve tüm toplumsal sınıfları etkiler; bunların sırf kişisel değil, küresel sonuçları vardır. Yukarıda gördüğümüz üzere, insan sağlığıyla ve çevreyle ilgili olanlar gibi üretilmiş riskin pek çok biçimi ulusal sınırları geçer. Ukrayna'daki Çernobil nükleer güç tesisinde 1986'da gerçekleşen patlama bu noktanın açık bir örneğini sağlar. Çernobil'in yakın çevresinde yaşayan herkes -yaş, sınıf, cinsiyet ya da konum önemli olmaksızın- tehlikeli düzeylerde radyasyona maruz kaldı. Aynı zamanda, kazanın etkileri Çernobil'in çok ötesine uzandı patlamadan çok sonra Avrupa'nın her yanında, ve ötesinde, olağan olmayan yüksek radyasyon düzeyleri fark edildi.

ileriye bakarken

Yeni bir yüzyılın ilk onyılında dururken, gelecek yüz yıla, barışçıl toplumsal ve ekonomik gelişmenin mi yoksa, küresel sorunların -belki de çözülmesi insanlığın becerisinin ötesinde olan- artışının mı damgasını yurucağını önceden görememekteyiz. İki yüz yıl önce yazan sosyologlardan farklı olarak biz, Martin Rees'in yirmibirinci yüzyılla ilgili kötümser öndeyilerinin tartışılmasının gösterdiği üzere (kutuya bakınız), modern sanayinin, teknolojinin ve bilimin, sonuçları bakımından hiçbir şekilde bütün olarak yararlı olmadığını açıkça görüyoruz. Bilimsel ve teknolojik kalkınmalar çok büyük kazanımları ve yitmleri olanaklı kılan riskleri içeren bir dünya yaratmıştır. Özellikle gelişmiş dünyada nüfus daha önce olmadığı denli varsıldır, ancak, bütün dünya ekolojik felakete daha yakındır.

asırımı ve kişisel ilişkilerin demokratikleşmesi. Kişisel gelecekler geleneksel toplumlarda olduğundan çok daha az saptanık olduğu için, her türden karar bireyler için riskler sunar. Örneğin, evlenmek bugün, evliliğin ömür boyu olduğu bir zamanda olduğundan daha riskli bir çabadır. Toplumsal yaşamdaki yollarla ilgili kararların da riskli olduğu hissedilebilir: Bizimki gibi değişen bir ekonomide hangi becerilerin değerli olacağını önceden bilmek güçtür.

Beck'e göre (1995), risk toplumunun önemli bir yanı, tehlikelerinin mekansal olarak, zamansal olarak ya da toplumsal olarak kısıtlı olmamasıdır.

Arrighi, G. (1994) *The Long Twentieth Century: Money, Power, and the Origin of Our Times* (New York: Verso).

Ashton, D. N. (1986) *Unemployment Under Capitalism: The Sociology of British and American Labour Markets* (London: Wheatsheaf).

Ashworth, A. E. (1980) *Trench Warfare, 1914-1918* (London: Macmillan).

Askwith, R. (2003) *'Contender', Observer,* 6 Nisan.

Atchley, R. C. (2000) *Social Forces and Aging: An Introduction to Social Gerontology* (Belmont, CA: Wadsworth).

Back, L. (1995) *Ethnicities, Multiple Racisms: Race and Nation in the Lives of Young People* (London: UCL Press).

Bahrami, H. ve S. Evans (1995) 'Flexible Recycling and High-Technology Entrepreneurship', *California Management Review* 22.

Bailey, J. M. (1993) 'Heritable Factors Influence Sexual Orientation in Women', *Archives of General Psychiatry* 50.

Bailey, J. M. ve R. C. Pillard (1991) 'A Genetic Study of Male Sexual Orientation', *Archives of General Psychiatry* 48.

Baker, D. ve M. Weisbrot (1999) *Social Security: The Phony Crisis* (Chicago: University of Chicago Press).

Balmer, R. (1989) *Mine Eyes Have Seen the Glory: A Journey into the Evangelical Subculture in America* (New York: Oxford University Press).

Balswick, J. O. (1983) 'Male Inexpressiveness', K. Solomon ve N. B. Levy, yay., *Men in Transition: Theory and Therapy* (New York: Plenum Press).

Baltes, P. B. ve K. W. Schaie (1977) 'The Myth of the Twilight Years', S. Zarit, yay., *Readings in Aging and Death: Contemporary Perspectives* (New York: Harper and Row).

Bamforth, A. (1999) 'The Festive Season', Guardian, 15 Aralık.

Barash, D. (1979) *The Whisperings Within* (New York: Harper and Row).

Barker, M. (1981) *The New Racism: Conservatives and the Ideology of the Tribe* (Frederick MD: University Publications of America).

Barker, R. (1997) *Political Ideas in Modern Britain* (London and New York: Routledge).

Barnes, C. (1991) *Disabled People in Britain and Discrimination* (London: Hurst and Co).

Barnes, C. (2002) Disability Studies (Cambridge: Polity).

Barnes, C. (2003) *Disability Studies: What's the Point?* (University of Lancaster).

Barnet, R. J. ve J. Cavanagh (1994) *Global Dreams: Imperial Corporations and the New World Order* (New York: Simon and Schuster).

Barret-Ducrocq, F. (1992) *Love in the Time of Victoria: Sexuality and Desire Among Working-Class Men and Women in Nineteenth-Century London* (Harmondsworth: Penguin).

Barth, F. (1969) *Ethnic Groups and Boundaries* (London: Allen and Unwin).

Basu, A. ve P. Ray (1995) *The Challenge of Local Feminisms: Women's Movements in Global Perspective* (Boulder, CO: Westview).

Baudrillard, J. (1988) *Selected Writings* (Cambridge: Polity).

Bauman, Z. (1989) *Modernity and the Holocaust* (Cambridge: Polity).

Bauman, Z. (2003) *Liquid Love: On the Frailty of Human Bonds* (Cambridge: Polity).

BBC (2001) *Murdoch Heads Media Power List,* 16 Haziran. Online adresi <http://news.bbc.co.uk/1/hi/entertainment/1391094.stm>.

BBC (2002) *'Haven't Sorry' for Mohammed Remark,* 13 Ekim. Online adresi <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/2323897.stm>.

BBC (2004) *Official Download Chart Launches,* 28 Haziran. Online adresi <http://news.bbc.co.uk/1/hi/entertainment/music/3846455.stm>.

BBC (2004) *Q&A: Will I Be Sued for Music-Swapping?,* 7 Ekim. Online adresi <http://news.bbc.co.uk/1/hi/entertainment/music/3722622.stm>.

BBC (2004) *UK Music to Sue Online 'Pirates',* 7 Ekim. Online adresi <http://news.bbc.co.Uk/1/hi/entertainment/music/3722428.stm>.

BBC (2005) *Violent Crime 'Rise' Sparks Row,* 21 Nisan. Online adresi <http://news.bbc.co.uk/1/hi/uk_politics/vote_2005/frontpage/4467569.stm>.

Beall, J. (1998) 'Why Gender Matters', *Habitat Debate* 4(4).

Beasley, C. (1999) *What Is Feminism?* (Thousand Oaks, CA, and London).

Beck, U. (1992) *Risk Society: Towards a New Modernity* (London: Sage).

Carlen, P. (1983) *Women's Imprisonment: A Study in Social Control* (London and Boston: Routledge & KeganPaul).

Carrington, K. (1993) 'Postmodernism and Feminist Criminologies: Disconnecting Discourses', *International Journal of the Sociology of Law*, 22.

Carrington, K. (1998) 'Postmodernism and Criminologies: Fragmenting the Criminological Subject', in P. Walton ve J. Young, yay., *The New Criminology Revisited* (London: Macmillan).

Castells, M. (1977) *The Urban Question: A Marxist Approach* (London: Edward Arnold).

Castells, M. (1983) *The City and the Grass Roots: A Cross-Cultural Theory of Urban Social Movements* (London: Edward Arnold).

Castells, M. (1992) 'Four Asian Tigers with a Dragon Head: A Comparative Analysis of the State, Economy, and Society in the Asian Pacific Rim', R. P. Appelbaum ve J. Henderson, yay., *States and Development in the Asian Pacific Rim* (Newbury Park, CA: Sage).

Castells, M. (1996) *The Rise of the Network Society* (Oxford: Blackwell).

Castells, M. (1997) *The Power of Identity* (Oxford: Blackwell).

Castells, M. (1998) *End of Millennium* (Oxford: Blackwell).

Castells, M. (2000) 'Information Technology and Global Capitalism', W. Hutton ve A. Giddens, yay., *On the Edge: Living with Global Capitalism* (London: Cape).

Castells, M. (2001) *The Internet Galaxy: Reflections on the Internet, Business, and Society* (Oxford: Oxford University Press).

Castles, S. ve M. J. Miller (1993) *The Age of Migration: International Population Movements in the Modern World* (London: Macmillan).

Chamberlain, M. (1999) 'Brothers and Sisters, Uncles and Aunts: A Lateral Perspective on Caribbean Families', E. B. Silva ve C. Smart, yay., *The New Family?* (London: Sage).

Chambliss, W. J. (1973) 'The Saints and the Roughnecks', *Society*, Kasım.

Chambliss, W. J. (1978) *On the Take: From Petty Crooks to Presidents* (Bloomington: Indiana University Press).

Charlton, J. I. (1998) *Nothing About Us Without Us: Disability Oppression and Empowerment* (Berkeley: University of California Press).

Chase-Dunn, C. (1989) *Global Formation: Structures of the World Economy* (Oxford: Blackwell).

Cherlin, A. (1999) *Public and Private Families: An Introduction* (New York: McGrawHill).

Chodorow, N. (1978) *The Reproduction of Mothering* (Berkeley: University of California Press).

Chodorow, N. (1988) *Psychoanalytic Theory and Feminism* (Cambridge: Polity).

Chomsky, N. (1991) *Media Control: The Spectacular Achievements of Propaganda* (New York: Seven Stories Press).

Chua, A. (2003) *World on Fire: How Exporting Free Market Democracy Breeds Ethnic Hatred and Global Instability* (New York: Doubleday).

Church of England (1985) *Faith in the City: The Report of the Archbishop of Canterbury's Commission on Urban Priority Areas* (London: Christian Action).

CIA (2000/4) *The World Factbook*, Online adresi< www.cia.gov/cia/publications/factbook>

Cicourel, A. V. (1968) *The Social Organization of Juvenile Justice* (New York: Wiley).

Cisneros, H. G. (1993) *Interwoven Destinies: Cities and the Nation* (New York: Norton).

Clark, K. ve S. Drinkwater (1998) 'Self-Employment and Occupational Choice', D. Leslie, yay., *An Investigation of Racial Disadvantage* (Manchester: Manchester University Press).

Clark, T. N. ve V. Hoffman-Martinot (1998) *The New Political Culture* (Boulder, CO: Westview).

Clegg, M., A. Finney ve K. Thorpe (2005) *Crime in England and Wales: Quarterly Update to December 2004* (London: Home Office).

Clegg, S. (1990) *Modern Organizations: Organization Studies in the Postmodern World* (London: Sage).

Cloward, R. ve L. Ohlin (1960) *Delinquency and Opportunity* (New York: Free Press).

CNN (2001) *Falwell Apologizes to Gays, Feminists, Lesbians*, 14 Eylül (<http://archives.cnn.com/2001/US/09/14/falwell.apology/>).

Cohen, A. (1955) *Delinquent Boys* (London: Free Press).

Cohen, L. E., J. P. Broschak ve H. A. Haveman (1998) 'And Then There Were More? The Effect of Organizational Sex Composition on the Hiring and Promotion of Managers', *American Sociological Review* 63(5).

Cohen, R. (1997) *Global Diasporas: An Introduction*

The Economist (2005b) 'Backgrounder: EU Enlargement', 23 Haziran.

The Economist (2005c) 'Backgrounder: The Iraq Dossier', 5 Nisan.

Ehrenreich, B. ve J. Ehrenreich (1979) 'The Professional-Managerial Class', P. Walker, (ay.) *Between Labour and Capital* (Hassocks: Harvester Press).

Eibl-Eibesfeldt, I. (1973) 'The Expressive Behaviour of the Deaf-and-Blind Born', M. von Cranach ve I. Vine, yay. *Social Communication and Movement* (New York: Academic Press).

Ekman, E. ve W. V. Friesen (1978) *Facial Action Coding System* (New York: Consulting Psychologists Press).

Elder, G. H. J. (1974) *Children of the Great Depression: Social Change in Life Experience* (Chicago and London: University of Chicago Press).

Electoral Reform Society (2005) *UK General Elections: Electorates and Turnout 1945-2005*, 1 Ağustos.

Ell, K. (1996) 'Social Networks, Social Support and Coping with Serious Illness: The Family Connection', *Social Science and Medicine* 42.

Elshtain, J. B. (1987) *Women and War* (New York: Basic Books).

Elstein, D., D. Cox, B. Donoghue ve diğ. (2004) *Beyond the Charter: The BBC after 2006* (London: The Conservativez Party).

Emmanuel, A. (1972) *Unequal Exchange: A Study of the Imperialism of Trade* (New York: Monthly Review Press).

Employers' Forum on Disability (2003) *Briefing for CSR Practitioners*. Online adresi <http://www.employers-forum.co.uk/www/csr/sttn/labstandards/labstand1.htm>.

Epstein, D. (1998) *Failing Boys Issues in Gender and Achievement* (Buckingham: Open University Press).

Epstein, S. (2002) 'A Queer Encounter: Sociology and the Study of Sexuality', C. L. Williams ve A. Stein, yay, *Sexuality and Gender* (Oxford:Blackwell).

Erikson, K. (1966) *Wayward Puritans: A Study in the Sociology of Deviance* (New York: Wiley).

Erikson, R. ve J. Goldthorpe (1993) *The Constant Flux: A Study of Class Mobility in Industrial Societies* (Oxford: Clarendon Press).

Esping-Andersen, G. (1990) *The Three Worlds of Welfare Capitalism* (Cambridge: Polity).

ESRC (1997) *Twenty-Something in the 1990s: Getting on, Getting by, Getting Nowhere*. Araştırma brifingi. (Swindon: Economic and Social Research Council).

Estes, C. L. ve M. Minkler, yay. (1991) *Critical Perspectives on Aging: The Political and Moral Economy of Growing Old* (Amityville: Baywood).

Estes, C. L., E. A. Binney ve R. A. Culbertson (1992) 'The Gerontological Imagination: Social Structure and the Political Economy of Aging in the 1980s', *International Journal of Health Services* 22.

Estes, C. L., J. Biggs ve C. Phillipson (2003) *Social Theory, Social Policy and Ageing* (Buckingham: Open University Press).

EU (2005) *The European Union at a Glance?* Online adresi <http://europa.eu.int/abc/index_en.htm>.

Evans, D. J. (1992) 'Left Realism and the Spatial Study of Crime', *Crime, Policing and Place: Essays in Environmental Criminology* (London: Routledge).

Evans, M. (2000) 'Poor Show', *Guardian*, 6 Mart.

Evans, P. (1979) *Dependent Development* (Princeton: Princeton University Press).

Evans-Pritchard, E. E. (1956) *Nuer Religion* (Oxford: Oxford University Press).

Eysenck, H. (1964) *Crime and Personality* (London: Routledge & Kegan Paul).

Faludi, S. (1999) Stiffed: *The Betrayal of the Modern Man* (London: Chatto and Windus).

Featherstone, M ve A. Renwick, yay. (1995) *Images of Aging: Cultural Representations of Later Life* (London; New York: Routledge).

Felson, M. (1994) *Crime and Everyday Life: Insights and Implications for Society* (Thousand Oaks, CA: Pine Forge Press).

Ferguson, K. E. (1984) *The Feminist Case against Bureaucracy* (Philadelphia: Temple University Press).

Ferguson, N. (2004) *Colossus: The Rise and Fall of the American Empire* (London: Allen Lane).

Feuerbach, L. (1957) *The Essence of Christianity* (New York: Harper and Row).

Fielder, H. G. (1946) *Textual Studies of Goethe's Faust* (Oxford: Blackwell).

Finke, R. ve R. Stark (1988) 'Religious Economies and Sacred Canopies:Religious Mobilization in American Cities, 1906', *American Sociological*

McNeely, C. L. (1995) *Constructing the Nation-State: International Organization and Prescriptive Action* (Westport, CT: Greenwood).

Macphersos, S. W. (1899) *The Stephen Lawrence Inquiry* (London: HMSO).

McQuail, D. (2000) *McQuail's Mass Communication Theory* (London: Sage).

Makino, M., K. Tsuboi ve L. Dennerstein (2004) 'Prevalence of Eating Disorders: A Comparison of Western and Non-Western Countries', *Medscape General Medicine* 6 (3).

Malthus, T. R. ([1798]) *Essay on the Principle of Population* (New York: Norton).

Marcuse, H. (1964) *One Dimensional Man: Studies in the Ideology of Advanced Industrial Society* (London: Routledge & Kegan Paul).

Marsden, P. (1987) 'Core Discussion Networks of Americans', *American Sociological Review* 52.

Marsden, P. ve N. Lin (1982) *Social Structure and Network Analysis* (Beverly Hills, CA: Sage).

Marshall, G. (1988) *Social Class in Modern Britain* (London: Hutchinson).

Marshall, G. ve D. Firth (1999) 'Social Mobility and Personal Satisfaction: Evidence from Ten Countries', *British Journal of Sociology* 50.

Marshall, T. H. (1973) *Class, Citizenship and Social Development* (Westport, CN: Greenwood).

Martin, D. (1990) *Tongues of Fire: The Explosion of Protestantism in Latin America* (Oxford: Blackwell).

Martineau, H. (1962 [1837]) *Society in America Garden City* (New York: Doubleday).

Marx, K. ve F. Engels (2001 [1848]) *The Communist Manifesto* (London: Electric Book Co.).

Mason, A. ve A. Palmer (1996) *Queer Bashing: A National Survey of Hate Crimes against Lesbian and Gay Men* (London: Stonewall).

Mason, D. (1995) *Race and Ethnicity in Modern Britain* Oxford: Oxford University Press).

Matsuura, J. H. (2004) 'Commercial Tools, Processes and Materials Anticipating the Public Backlash: Public Relations Lessons for Nanotechnology from theBiotechnology Experience', *Nanotech 2004* 3.

Matthews, R. ve J. Young (1986) *Confronting Crime* (London: Sage).

Maugh, T. H. ve N. Zamichow (1991) 'Medicine: San Diego's Researcher's Findings Offer First Evidence of a Biological Cause for Homosexuality', *Los Angeles Times,* 30 Ağustos.

McFadden, D. ve C. A. Champlin (2000) 'Comparison of Auditory Evoked Potentials in Heterosexual, Homosexual, and Bisexual Males and Females', *Journal of the Association for Research in Otolaryngology* 1.

Meadows, D. H. (1972) *The Limits to Growth* (New York: Universe Books).

Meadows, P. (1996) *The Future of Work: Contributions to the Debate* (York: YPS).

Mellows-Facer, A., R. Young ve R. Cracknell (2005) *General Election 2005,* 17 Mayıs (London: House of Commons Library).

Melton, J. G. (1989) *The Encyclopedia of American Religions* (Detroit: Gale Research).

Merton, R. K. (1957) *Social Theory and Social Structure* gözden geçirilmiş basım (Glencoe: Free Press).

Metropolitan Police Authority (2004) *Report of the MPA Scrutiny on MPS Stop and Search Practice,* Mayıs (London: MPA).

Meyer, J. W. and B. Rowan (1977) 'Institutionalized Organizations: Formal Structure as Myth and Ceremony', *American Journal of Sociology* 83.

Michels, R. (1967 [1911]) *Political Parties* (New York: Free Press).

Miles, R. (1993) *Racism After 'Race Relations'* (London: Routledge).

Mills, C. W. (1970) *The Sociological Imagination* (Harmondsworth: Penguin).

Milne, A. M. ve T. Harding (1999) *Later Lifestyles: A Survey by Help the Aged and Yours Magazine* (London: Help the Aged).

Mirza, H. (1986) *Multinationals and the Growth of the Singapore Economy* (New York: St Martin's Press).

Mission Frontiers (2000) *An Overview of the World by Religious Adherents.* Online adres: http://www.missionfrontiers.org/2000/03/overview.htm

Mitchell, J. (1966) *Women: The Longest Revolution. Essays in Feminism and Psychoanalysis* (London: Virago).

Mitchell, J. (1975) *Psychoanalysis and Feminism* (New York: Random House).

Modood, T. (1991) 'The Indian Economic Success', *Policy and Politics* 19.

Modood, T. (1994) 'Political Blackness and British Asians', *Sociology* 28.

Modood, T. ve dig. (1997) *Ethnic Minorities in Britain: Diversity and Disadvantage* (London: Policy Studies Institute).

Mohammadi, A. (1998) 'Electronic Empires an

@(' % $ S 5T O2K% J1,4 +((4 4A 41(% e % $+H Sr G Piachaud, D. ve H. Sutherland (2002) *Changing Poverty Post-1997* (London: Centre for Analysis of Social Exclusion, London School of Economics).

@(' % $ S 5T 2K% J1,4 +((4 4A 41(% S %E9 > /0 >(4 %S T O@($ S Pierson, C. (1994) *Dismantling the Welfare State? Reagan, Thatcher and the Politics of Retrenchment* (Cambridge: Cambridge University Press).

@49% & S 10, H) $+ 7 % !W$% $ Pilkington, A. (2002) 'Cultural Representations and Changing Ethnic Identities in a Global Age', M. Holborn, yay., *Developments in Sociology* (Ormskirk: Cause-way Press).

@44A P / S 5T * : $ % 7 0, "$ $ PISA (% > *Student Achievement in England: Results in Reading, Mathematical and Scientific Literacy among 15-Year-Olds* (London: Programme for International Student Assessment. OECD).

@44A P /.% P J1 (% S # $+ B $ $ Pollak, O. (1950) *The Criminality of Women* (Philadelphia: University of Pennsylvania Press).

@4 % ? (.% @ / ?%E4 (S T D $ Pollert, A. (1988) 'Dismantling Flexibility', *Capital and Class* 34.

@4 % . N S T * $+ / $ Postman, N. (1986) *Amusing Ourselves to Death: Public Discourse in the Age of Show Business* (London: Heinemann).

@4 President's Commission on Organized Crime (1986) *Records of Hearings, June 24-26, 1985* (Washington, DC: US Government Printing Office).

@4 (S 5T O2K% J1,4 +((4 4A 41(% Putnam, R. (1993) 'The Prosperous Community: Social Capital and Public Life', *American Prospect* 13.

Putnam, R. (1995) 'Bowling Alone: America's Declining Social Capital', *Journal of Democracy* 6.

@4 Putnam, R. (1996) 'The Strange Disappearance of Civic America', *American Prospect* 7 (24).

@:9(Putnam, R. (2000) *Bowling Alone: The Collapse and Revival of American Community* (New York: Simon and Schuster).

@:9(Quah, D. (1999) *The Weightless Economy in Economic Development* (London: Centre for Economic Performance).

@:+% $ S T O, H 1! $ O$ 7* ! % Radway, J. A. (1984) *Reading the Romance* (Chapel Hill: University of North Carolina Press).

@: Rake, K. (2000) *Women's Incomes over the Lifetime* (London: HMSO).

@: Ranis, G. (1996) *Will Latin America Now Put on the 'Stop-and-Go?'* (New Haven, CT: Yale University, Economic Growth Center).

@:'K% A4 + N .% @ /K B S T O2K% ;4 . + Rapoport, R. N. M. Fogarty ve R. N. Rapoport, yay, (1982) *Families in Britain* (London: Routledge & Kegan Paul).

9% Ratcliffe, P. (1999) 'Housing Inequality and "Race": Some Critical Reflections on the Concept of "Social Exclusion"', *Ethnic and Racial Studies* 22.

1K Rawsthorne, S. (2002) 'England and Wales', R. W. Summerscale ve A. M. Hoffman, yay., *Domestic Violence: A Global View* (Westport, CT: Greenwood Press).

3 % Reay, D. (2002) 'Shaun's Story: Troubling Discourses of White Working-Class Masculinities', *Gender and Education* 14.

Redman, P. (1996) 'Empowering Men to Disempower Themselves: Heterosexual Masculinities, HIV and the Contradictions of Anti-Oppressive Education', M. Mac an Ghaill, yay., *Understanding Masculinities* (Buckingham: Open University Press).

Rees, M. (2003) *Our Final Century: Will the Human Race Survive the Twenty-First Century?* (London: William Heinemann).

Regional Trends 38 (2003) *Unemployment: By Highest Qualification.* online adresi <http://www.statistics.gov.uk/StatBase/ssdataset.asp?vlnk=7705&More=Y>.

Reich, R. (1991) *The Work of Nations: Preparing Ourselves for 21st-century Capitalism* (New York: Knopf).

Reid, I. (1991) 'The Education of the Elite', G. Walford, yay., *Private Schooling Tradition, Change and Diversity* (Oxford: Chapman).

Reisman, D. (1961) *The Lonely Crowd. A Study of the Changing American Character* (New Haven: Yale University Press).

Reskin, B. ve P. A. Roos (1990) *Job Queues, Gender Queues: Explaining Women's Inroads into Male Occupations.* (Philadelphia: Temple University Press).

Rex, J. ve R. Moore (1967) *Race, Community and Conflict: A Study of Sparkbrook* (Oxford: Oxford University Press).

Rich, A. (1981) *Compulsory Heterosexuality and Lesbian Existence* (London: Onlywomen Press).

Richardson, D. ve H. May (1999) 'Deserving Victims? Sexual Status and the Social Construction of Violence', *Sociological Review* 47.

Riley, M. W, A. Foner ve J. Waring (1988) 'Sociology of Age', N. J. Smelser, yay., *Handbook of Sociology* (Newbury Park, CA: Sage).

Riley, M. W, R. L. Kahn ve A. Foner (1994) *Age and Structural Lag: Changes in Work, Family, and Retirement* (Chichester: J. Wiley).

Hendrick, yay., *Sex and Gender* (London: Sage).

Zeitlin, I. (1984) *Ancient Judaism: Biblical Criticism from Max Weber to the Present* (Cambridge: Polity).

Zeitlin, I. (1988) *The Historical Jesus* (Cambridge: Polity).

Zerubavel, E. (1979) *Patterns of Time in Hospital Life* (Chicago: University of Chicago Press).

Zerubavel, E. (1982) 'The Standardization of Time a Sociohistorical Perspective', *American Journal of Sociology* 88.

Zhang, N. ve W. Xu (1995) 'Discovering the Positive within the Negative: The Women's Movement in a Changing China', A. Basu, yay.., *The Challenge of Local Feminisms* (Boulder, CO: Westview).

Zimbardo, P. G. (1969) 'The Human Choice: Individuation, Reason, and Order Versus Deindividuation, Impulse, and Chaos', W. J. Arnold and D. Levine, yay, *Nebraska Symposium on Motivation* (Lincoln: University of Nebraska Press).

Zimbardo, P. G. (1972) 'Pathology of Imprisonment', *Society* 9.

Zubaida, S. (1996). 'How Successful is the Islamic Republic in Islamizing Iran?' J. Beinen ve I. Stork, yay., *Political Islam Essays from the Middle East Report* (Berkeley: University of California Press).

Zuboff, S. (1988) *In the Age of the Smart Machine: The Future of Work and Power* (New York: Basic Books).

BANLİYÖLEŞME (Suburbanization) Banliyölerin, kent merkezlerinden uzaktaki yerleşim alanlarının ortaya çıkışı.

BASAT STATÜ (Master status) Genellikle toplumdaki yerinin öteki göstergelerine öncelliği olan ve bir kişinin toplumdaki genel konumunu belirleyen statü ya da statüler.

BEBEK ÖLÜM ORANI (Infant mortality rate) Yaşamlarının ilk yılında ölen bebeklerin sayısının, canlı doğan her bin bebeğe oranı.

BEDEN SOSYOLOJİSİ (Sociology of the body) Bizim bedenlerimizin toplumsal etkenlerden nasıl etkilendiği üzerinde duran sosyoloji dalı. Örneğin sağlık ve hastalık, toplumsal ve kültürel etkenler tarafından belirlenmektedir.

BENMERKEZCİ (Egocentric) Piaget'ye göre, çocuğun yaşamının ilk yıllarında sahip olduğu ayırdedici nitelik. Benmerkezci düşünce, çevredeki nesnelerin ve olayların yalnızca çocuğun kendi konumuna göre anlaşılmasını içerir.

BENZETİLER (Simulacra) Fransız yazar Jean Baudrillard tarafından kullanılan bir kavram. Benzetiler, orijinali olmayan şeylerin kopyalarıdır. Örneğin, bir "Tudor taklidi" ev, özgün Tudor yapılarının hiçbirine benzemez.

BEYAZ YAKALI SUÇLARI (White collar crime) Beyaz yakalı ya da profesyonel işlerdekilerin yürüttükleri suç etkinlikleri.

BİÇİMSEL İLİŞKİLER (Formal Relations) Gruplar ile örgütler içinde varolan, "resmi" yetke sisteminin normları ya da kuralları tarafından belirlenmiş ilişkiler.

BİÇİMSEL İŞLEM AŞAMASI (Formal operational stage) Piaget'nin kuramına göre, büyüyen çocuğun, somut kavramları ve varsayımsal durumları anlayabilecek hale geldiği, bilissel bir gelişim aşaması.

BİÇİMSEL OLMAYAN İLİŞKİLER (Informal relations) Kişisel bağlantılar temelinde ortaya çıkan grup ya da örgütlerde varolan ilişkiler; işleri, biçimsel olarak tanımlanmış olan işlemlerden ayrı bir biçimde yürütme yolları.

BİLGİ EKONOMİSİ (Knowledge economy) Artık öncelikle maddi malların üretimine dayanmayıp bilginin üretimine dayanan bir toplum. Bu toplumun ortaya çıkışı, teknolojiye yatkın olan ve kendi yaşamlarında hesap yapma, eğlence ve iletişim konularında yeni ilerlemeler yapabilen geniş bir tüketici kitlesinin ortaya çıkışıyla bağlantılıdır.

BİLGİ TEKNOLOJİLERİ (Information teknolojisi) Bilgi işleme süreçlerine dayanan ve mikroelektronik devreleri içeren teknoloji biçimleri.

BİLGİ TOPLUMU (Knowledge society) Enformasyon toplumu için kullanılan bir başka yaygın terim; bilgi ve enformasyon üretimi ve tüketimine dayanan toplum.

BİLİM (Science) Fiziksel bilim anlamında, fiziksel dünyanın sistematik olarak incelenmesi. Bilim ve bilimsel bir çaba olarak sosyoloji, deneysel verilerin disiplinli olarak sıralanması ile bununla birleştirilen, bu verileri aydınlatan ya da açıklayan kuramsal yaklaşımların ve kuramların oluşturulmasını içermektedir. Bilimsel etkinlik, cesurca yeni düşünce biçimlerinin yaratılmasını, hipotez ve düşüncelerin dikkatle sınanması ile birleştirir. Bilimi, öteki düşünce sistemlerinden (dinde sözkonusu olanlar gibi) ayırmaya yardımcı olan önemli bir özellik, bütün bilimsel düşüncelerin, bilim topluluğunun üyeleri tarafından yöneltilecek ortak eleştiriye ve gözden geçirmeye açık olmasıdır.

BİLİŞSELLİK (Cognition) İnsanın, algılama, akıl yürütme ve anımsamayı da içeren düşünce süreçleri.

BİREYSEL ENGELLİLİK MODELİ (Individual model of disability) Engelli insanların yaşadığı sorunların esas nedeni olduğunu ileri süren bir kuram. Bedensel "anormallik" bir derece engellilik ya da işlevsel sınırlamaya neden olur diye düşünülür. Bu işlevsel sınırlılık bir bireyin "geçerli" olmadığı biçimindeki daha genel bir sınıflamanın temelidir. Bireysel engellilik modeli, toplumsal engellilik modelini savunanlar tarafından eleştirilmektedir.

BİRİNCİ DÜNYA (First World) Kapitalist üretime dayanan, gelişmiş sanayi ülkelerini kapsayan ulus-devletler grubu.

BİRİNCİL SAPKINLIK (Primary deviance) Sapkınlık sosyolojisinde, ilk kez girişilen suç ya da sapkınlık edimi. Edwin Lemert'e göre,